JOHN ALBERT JOHNSON'S LIFSGÄRNING

FRANK A. DAY
THEODORE M. KNAPPEN

JOHN ALBERT JOHNSON'S LIFSGÄRNING

GUVERNÖR JOHN ALBERT JOHNSON.

JOHN ALBERT JOHNSON'S LIFSGÄRNING

TRE GÅNGER GUVERNÖR
ÖFVER MINNESOTA

AF

FRANK A. DAY

OCH

THEODORE M. KNAPPEN

ST. PAUL

DAY & KNAPPEN

1910

FÖRORD

DET har för oss varit ett kärleksarbete att bereda denna redogörelse för vår dyre väns lifsvärk. Vi stodo honom så nära, kände honom så väl och voro i så hög grad påvärkade af hans älskliga personlighet och hans enkla storhet, att vi med visst berättigande kunde anklagas för partiskhet Hans bortgång inträffade så nyligen, att man knappast kan beräkna, att en lefnadsbeskrifning som tillkommit vid denna tidpunkt, skulle blifva kritisk och exakt. Efterfrågan på en bemyndigad beskrifning på den mans lefnad, som gjorde ett så djupt intryck på den allmänna opinionen och som så lifligt tilltalade den folkliga och patriotiska uppfattningen af hvad en offentlighetens man bör vara, gjorde det till en tvingande nödvändighet, att en berättelse om hans lifsgärning publicerades, medan hans personlighet ännu är i friskt minne.

Vi tro, att det är vår skyldighet emot allmänheten att genom denna biografi sprida i så stor omfattning som möjligt det inflytande, som Guvernör Johnson skulle ha fortsatt att utöfva, om han lefvat. Vi hoppas på så sätt i någon mån kunna lämna en ersättning för hans bortgång, så tidig, så

oväntad — en förlust som de hvilka kände honom väl, fatta såsom ingenting mindre än en nationell olycka.

Vi hafva haft hjälp från så många personer vid hopsamlandet af uppgifter och hafva kunnat glädja oss åt den goda viljans och det moraliska understödets samvärkan från så många andra, att det vore omöjligt att göra en uppräkning däraf. Vi stå alldeles särskildt i skuld till Mrs. John A. Johnson för bemyndigande att utgifva detta arbete samt dessutom för erhållandet från henne af värdefulla upplysningar, rörande Guvernören. Vi äro också särskildt tacksamma till Mr. John Talman för det arbete som han nedlagt på att samla materialet för, samt skrifva kapitlen 17 och 19, till Mr. C. L. Wagner för hans bidrag till kapitlet 15, samt till Mr. Edward A. Bromley för fotografier och värdefulla uppgifter.

Vi skola känna oss riktigt belönade för vårt arbete, om de, som läsa denna bok, öfverse med dess ofullkomligheter, för dess goda ändamåls skull, samt erhålla en god uppfattning af, hvilken stor och god man som bortgick med John A. Johnson.

FÖRFATTARNE.

INNEHÅLL

INNEHÅLL

INNEHÅLL

INNEHÅLL

INNEHÅLL

BIHANG

OFFENTLIGA TAL, PROKLAMATIONER OCH STILPROF

HYLLNINGSGÄRDER

ILLUSTRATIONER

INLEDNING

GUVERNÖR John A. Johnson's biografi, utarbetad af Frank Day, guvernörens sekreterare och förtrogne, samt Theodore M. Knappen, äfven en intim vän, är ett arbete af stort inträsse och 'irde. Guvernör Johnsons lefnadsbana var märklig; och berättelsen om hans fattigdom och svårigheter i ungdomen, hans ihärdiga kamp för att försörja sig själf och sin moder, hans uppfostran och utrustning för lifvets uppgifter, hans upphöjande tre gånger i följd till guvernör öfver en stat, hvars flesta invånare tillhöra ett parti, motsatt hans eget, och hans nationella anseende, som tydde pa, att han en dag kunde utses att bekläda befattningen som Förenta Staternas President, innehålla mycken lärdom för Amerikas gossar och unga män. Han var en man med bestämda öfvertygelser och en orubblig trohet till det, som han ansåg vara rätt. Hans älskvärda personlighet och hans förtjusande sätt — hans rättframma vänlighet, hans öppna uttalande af sin uppfattning, ehuru han var mycket tolerant mot ol'ktänkande, allt detta gjorde honom till föremål för en varm tillgifvenhet från en mängd människor tillhörande alla partier, och ingen mans

död, kanske med undantag af Abraham Lincoln's, har gifvit upphof till sådan sorg, som framkallades af Guvernör Johnsons för tidiga bortgång. Hans lif var ett ädelt exempel på självtillit, flit, ärlighet och ädelt syfte.

CYRUS NORTHROP.

Presidentens Kontor.
Minnesota's Universitet.
Nov. 15 1909

Öfversättning af
ERNEST A. SPONGBERG

JOHN ALBERT JOHNSON

KAPITEL I

FÖRHÅLLANDEN I MINNESOTA PÅ 1860-TALET

JOHN ALBERT JOHNSON föddes och uppfostrades på civilisationens gränsområde. Då han föddes, Juli 28, 1861, hade Minnesota varit stat endast tre år, och hela befolkningen i det county, där hans föräldrar lefde, var endast tre tusen. Tio år förut hade det icke haft några andra hvita invånare än missionärer och kringfarande handelsidkare, och en af de stora mötesplatserna för Sioux-indianerna var vid öfverfarten af Minnesota River, känd såsom Traverse des Sioux, endast tre mil från St. Peter.

Det var där, som år 1851 dåvarande guvernören öfver territoriet Minnesota, Alexander Ramsey, och Luke Lee, ombud för Förenta Staternas regering, afslutade den öfverenskommelse med Dakotah-indianerna, hvarigenom till de hvita afträddes en stor del af Minnesota, omkring tjuguen

millioner acres väster om Mississippi floden. Förbudet för indianerna att lämna reservationen kufvade emellertid icke på något sätt deras vilda karaktär, och år 1862, då Johnson var endast ett år gammal, bröto Little Crow och hans målade krigare plötsligt fram från sin reservation, ödelade med eld och stridsyxa hela det västra Minnesota och angrepo och belägrade New Ulm, endast tjugufem mil väster om St. Peter. Inom några få dagar hade mer än 800 män, kvinnor och barn, dräpts af vildarne, och hundratals tagits till fånga. Den blifvande guvernörens föräldrar flydde med sina barn i förskräckelse från sin uppehållsort ute på landsbygden till den lilla byn St. Peter, då blott några få år gammal.

Johnson's gossår tillbraktes bland män och kvinnor, som hade blifvit lidande genom detta indianernas uppror, och från första början fylldes gossen med kärlek till fara, dristighet och äfventyr.

Gossen rönte dock inflytande från och gestaltades af äfven andra förhållanden på denna civilisationens gränstrakt, än af dem som orsakades af vildarnes grymhet. Till det område, som utrymts af Dakotah-indianerna, flyttade emigranter från New England-staterna, den mellersta Västern och Europa. Lifvet var hårdt och groft. Samhället var oorganiseradt. Staten höll, politiskt sedt, på att utformas. Civilkriget hade upptändt de politiska passionerna, och många tusen af den nya statens bästa unga män hade dragit till krigsskå-

NUVARANDE BILD AF JOHNSONS FÖDELSEPLATS NÄRA ST. PETER
Nytt återgifvande af den hydda (numera förstörd) där Johnson föddes.

deplatsen, lämnande sitt arbete hemma ofullbordadt. Då den blifvande guvernören föddes, fanns icke en mil järnväg i staten Minnesota. St. Peter och andra städer i Minnesota Valley erhöllo sina förnödenheter och stodo i förbindelse med yttervärlden genom ångbåtar å Minnesota River, diligenser och oxforor. Ingen telegraf fanns, och endast genom bref och en och annan tidning braktes underrättelser från den stora världen i öster och söder.

De som sett den vilda Västern, kunna förstå den inverkan, som den rent materiella omgifningen, där Guvernör Johnson tillbrakte sina gossår, måste ha haft på den mottaglige och inbillningskraftige ynglingen. Öster om St. Peter lågo de väldiga skogstrakterna, särskildt en skog med hårdtimmer, märklig i Minnesota's lokala annaler. Västerut bredde sig de väldiga prärier, hvilka då utgjorde en del af hvad som benämndes den stora amerikanska öknen. Dessa prärier voro ännu täckta med vildt gräs, och under deras torfvor låg fruktbarheten från en million tioårsperioder upphopad. På våren voro de gröna och fulla af blommor, på hösten bruna med högt vajande gräs. Vildt förekom i ymnighet. Buffeln och älgen hade ännu ej dragit sig tillbaka bortom statens västra gränser. Indianer på jakt- och krigsstråt ströfvade öfver prärierna kors och tvärs. Skaror af kringfarande handlande och pälsjägare kommo och gingo. Rader af Red River-foror passerade

på den långa färden från St. Paul till Fort Garry i Prince Rupert's Land, men det mest karaktäristiska för prärien var dess stillhet och enslighet, som sällan eller aldrig stördes af människan. Sjöar och strömmar voro fullo med vattenfågel, prärichöns funnos i mängd i gräslandet, och om våren och hösten företogo tusentals svanor, tranor, gäss och änder sina luftfärder med rastlöst larm. Prärien har sina behag lika väl som skogen.

Redan under det sjuttonde århundradets sista år hade Le Sueur, representerande guvernören öfver Louisiana, kommit fram till St. Peter (St. Pierre) eller Minnesota River från Mississippifloden, och följt densamma uppför till Blue Earth strax bortom det ställe, där nära på två hundra år senare staden St. Peter skulle grundas, och där uppfört det fäste, som kallades L'Huillier; men under den långa mellantiden hade civilisationen icke förändrat traktens utseende. Indianerna funnos ännu där i lika stort antal som förut. De hade samlats något litet väster om de platser, som några år förut varit deras favorittillhåll. Dakotah- och Ojibway indianerna utkämpade allt fortfarande sin gamla släktfejd. Landet var obrukadt, och pälshandel, som tidtals bedrefs af fransmän, engelsmän och amerikanare, under närmare etthundra femtio år, hade icke framkallat någon varaktig kolonisering.

Neill lämnar i sin historia om Minnesota en redogörelse för en resa uppför Minnesota River år

1850, med ett af de första fartyg, som ångade uppför denna flod. "Sceneriet", skrifver han," blef allt mera omväxlande och vackert, desto längre vi framskredo. Här fanns en vidsträckt prärie sträckande sina behagliga vågformer långt borta i fjärran; där en rymlig amfiteater, omgifven af en ring kon-formiga kullar, och inbjudande åkerbrukaren att söka skydd för sig och sin boskap. På grund af högvattnet passerade vi ganska tidigt på morgonen några forsar utan någon svårighet. Under dagen hände ingenting ovanligt. Då och då sågo vi en indian, som förskräckt genom den rökpuffande båtens egendomliga utseende, gömt sig i sin kanot bakom en tårpils nedhängande grenar.

På kvällen ångade vi förbi en brant klippbank af sand och kalksten, liknande dem som så ofta förekomma i öfre Mississippi, och som kallas White Rock. Omkring tolf mil därbortom kommo vi till Traverse des Sioux, där vi ej stannade, enär vi voro angelägna att före solnedgången komma så långt som möjligt uppför floden. Det bränsle, som vi tagit med oss, började taga slut, och något ofvanför denna plats stannade båten, och besättningen och många af passagerarne började hugga ved. Medan vi voro sysselsatta därmed, kommo två eller tre Dakotah-indianer, målade och försedda med plymer, samt drypande af svett, galopperande mot oss på sina små hästar. För att lugna dem och betala för den ved, som vi

måste taga från deras land, gaf sällskapet dem några säckar spanmål och bjöd dem på hvar sitt glas eldvatten, som var alldeles obehöfligt. Vid skymningens inbrott förankrades båten framför en vacker prärie, som låg omkring sjuttio fot ofvan flodytan, och de, som tillätos af sin smak och sina principer, dansade där tills värmen och myggorna tvingade dem att vända tillbaka till båten. Utsikten från denna prärie var utomordentligt inträssant. Prärien var inramad af en kedja af skogland, och på motsatta sidan funnos vackert afrundade sluttningar. Här och där på dess yta stucko stora rullstenar af alla storlekar och former upp ur den gröna grästorfvan, och i mörkret liknade de en hvilande boskapshjord, som 'kommit ned från ett tusen kullar."

I sin redogörelse för återfärden berättar Neill om ett uppehåll vid Traverse des Sioux, där Mrs. Hopkins, hustru till Rev. Mr. Hopkins, en missionär i den amerikanska missionsnämdens tjänst och med uppsikt öfver stationen ifråga, omtalade för honom, att indianerna icke kunde fatta det syfte, som ledde de hvite att befara en ström, som ej var deras, och att barnen hade kommit in till henne dagen i ända för att berätta, huru grufligt förskräckta de hade blifvit genom ånghvisslan, och för att få reda på, huruvida det vore en mänsklig varelse eller båten, som gifvit ett sådant ohyggligt ljud ifrån sig. Midt på eftermiddagen stannade vi vid Six Village, den största byn hos

Dakotah-indianerna, och omkring trehundra krigare, hustrur och barn, samlades på stranden, nyfikna att få se undertinget. Det var lustigt att se, huru gossar och flickor i sin brådska att undkomma, rusade om och öfver hvarandra, så snart som ånghvisslan blåste. Höfdingen kom snart ombord och begärde en gåfva för tillståndet att befara floden; han påstod dessutom, att en kanot hade blifvit förstörd, men enär han ej kunde gifva sällskapet ögonvittnes intyg härom, så fick han ingen ersättning därför, men han erhöll några stycken kalikå, proviant och en låda spanskgrönt. Det hade ådagalagts, att genom borttagandet af några hinder, Minnesota River kunde befaras med grundgående ångbåtar, i alla delar af vattendraget, till Traverse des Sioux, och ända fram till Blue Earth River. Om ett år eller så skola Dakotah-indianerna ingå ett fördrag och öfverlämna sina fäders land, och på en otroligt kort tid skola stridsropet, skalpdansen, skinnhyddan och den röda mannens kanot efterträdas af boskapens råmande, sorlet från läxläsande barn i skolhuset, den vackra bykyrkan med sin mot himlen sträfvande spira, samt en sparsam och idog amerikansk hushållning."

Sådant var tillståndet på civilisationens yttersta gränsområde i Minnesota, knappa elfva år före John Albert Johnson's födelse, och trakten var ännu till den grad vild och osäker, att Little Crow och hans målade krigare ett år därefter hemsökte

Minnesota Valley, så som ingen annan koloni af hvita hemsökts alltifrån fransmännens och engelsmännens första koloniseringsarbete i Amerika.

Dessa enkla och primitiva förhållanden skilde sig så mycket som man kan föreställa sig, från dem, som råda i ett samhälle i östern. Männen och kvinnorna i den lilla byn, där John tillbrakte sina gossår, voro inkräktare, framåtsträfvare, och segervinnare. De hade hjälpt till att fråntaga indianerna deras land och voro nu sysselsatta att betvinga det med plog och yxa. De infödda amerikanarne i samhället voro starka och duktiga män och kvinnor, med väl utvecklad individualitet. Och om än de, som kommit från främmande länder, saknade den alltid färdiga anpassningsförmågan hos de amerikanske nybyggarne, voro de djärfva och starka och hade mod nog, fastän så nyligen komna från sina gamla hems frid och trygghet, att utsätta sig för de faror, som hotade på gränsområdet.

Lifvet var icke alldagligt eller enformigt. Det var händelsedigert och värksamhetsfullt. Människorna blefvo ej förslöade i det nya samhället eller trångbröstade, af brist på samband med stora tilldragelser. Veteraner från indian- och inbördeskrigen berättade för karlarne historier om krigisk tapperhet, farliga äfventyr och vedermödor, som tålmodigt burits. Nybyggarne kände, att de höllo på att uppbygga ett stort välde och spelade en stor och viktig roll i det amerikanska utbrednings- och

utvecklingsarbetet. Endast nyligen komna till ett land, som länge ansetts för kallt och liggande alltför långt norrut för att vara egnadt till åkerbruk, voro de redan medvetna om, att de höllo på att lägga grundvalarne för en af de största af republikens stater. "Den korta, men kraftfyllda tid som gått", sade guvernör Ramsey år 1853", låter oss på förhand ana den ärofullare och mera lysande bestämmelse, som framtiden gömmer för oss; profetisk ingifvelse är icke af nöden för att förutsäga densamma.... Om tio år en stat — om ytterligare tio år en befolkning af en half million människor — äro inga öfverdrifna spådomar. I våra framtidssyner resa sig i omfattande skala en eller flera Nordens hufvudstäder, såsom Stockholm och St. Petersburg, och dessutom många andra städer, som endast hvad rikedom och företagsamhet angår stå dessa efter". St. Peter visste, att dess utsikt att bli en af "Nordens hufvudstäder" var lika stor som St. Paul's. År 1857 antogs också af Huset en motion, som gick ut på att flytta territoriets hufvudstad från St. Paul till St. Peter, och skulle ock ha antagits af rådsförsamlingen, om ej motionen undansnillats och förblifvit borta, tills legislaturen åtskilts.

Dessa tidiga banbrytare sågo lifvet i dess storslagna konturer, de sträfvade träget, emedan de visste, att historia genom dem skapades. Deras lefnadsbanor voro fyllda med stora och eggande tilldragelser.

Den gosse, som fyrtio år senare skulle bli den stora statens guvernör, blef således oemotståndligt utformad genom och påverkad af förhållandena i Västern. Han var en Västerns yngling och blef därför en Västerns man. Den amerikanska typen är i grund och botten Västerns typ, och den var Johnson's typ. Ett barn af Västern, och hela sitt lif fylld af kärlek till Västern och till Västerns kännemärken, är det märkligt att Guvernör Johnson's senaste tal af offentlig innebörd, det som hölls i Seattle i Augusti 1909, var ett slags upprop till Västerns män att sluta sig kring den sanna amerikanska uppfattningens standar.

Den gamla Västern var i hufvudsak demokratisk i ordets vidaste bemärkelse. Männen värdesattes efter hvad de voro, snarare än efter hvad deras stamfäder varit, och den sociala ställning de intagit. Handlingens man var den enda aristokrat, som Västern respekterade eller fördrog. Västern var landet för män, som uträttade saker och ting. Där fanns intet rum för de sysslolösa, vare sig rika eller fattiga. Detta faktum var specielt gynsamt för utvecklandet af gossen Johnson. I ett gammalt samhälle med dess fastställda sociala åtskillnader, dess fördomar emot nykomlingar och främlingar, skulle Johnson aldrig ha haft de möjligheter, som erbjödo sig för honom i det i utformning varande St. Peter. Han skulle ha tvingats att känna, att han icke var född till att komma i åtnjutande af några förmåner, att han hörde

hemma utanför de utvaldes krets. Men i St. Peter kände sig John Johnson, sonen af stackars fattiga immigranter, alltid hemmastadd — kände att han var bland de sina. Samhället hade icke några gamla ouppgjorda räkningar med honom. Det gladde sig åt att bedöma honom på samma sätt som alla andra — efter eget värde. Han kom åtminstone i åtnjutande af det, som hans föräldrar kommo till Amerika för att finna — lika tillfälle och rättvisa. Följaktligen funnos där inga sociala förhållanden, som kunde förbittra gossen eller fylla honom med fördom. Hans fattigdom och bekymmersamma goss-ålder voro blott omständigheter i det mänskliga lifvets kaleidoskop. Ödet var kanhända hårdt mot honom, — men människor voro redo att hjälpa honom, när han förtjänte och behöfde hjälp. Johnson saknade aldrig hjälp eller vänner. Dessa fakta förklara hans orubbliga optimism, på samma sätt som motigheterna i hans tidiga ungdom och de olyckor, som drabbade fader och moder, förklara de dystra ansiktsdrag, som alltid kunde skönjas, när hans ansikte var i ett tillstånd af hvila.

I sina drömmar föreställde sig gossen den stora världen såsom en täflingsbana, dit alla hade tillträde, och med Västerns rättframhet och frihet från konventionella former, deltog han i leken med glädje, lust och sorglöshet. Det fria och lediga umgängessättet i det Västerns samhälle, där han föddes och uppfostrades, gjorde ett outplånligt

intryck på Johnson. Till det sista var han öppenhjärtlig, okonstlad, blygsam. Yttre förhållanden betydde litet för Johnson, och han var alltid oberörd af politiska befattningars titlar och ståt. Den amerikanska Västern hade bedömt honom efter hans värde, och han i sin tur bedömde enhvar efter hans och hennes värde. Mänskliga varelser voro dyrbara under Minnesota's tidiga tillvaro. Hvarje människa hade ett särskildt värde i samhället. Knappast någon fanns, som kunde undvaras. Denna den mänskliga varelsens betydelse uppmärksammades alltid af Johnson. Ehuru antalet personer i hans vidgade bekantskapskrets och inflytelse-sfer ständigt ökades, kunde i hans ögon intet förringa individens betydelse. Mänskligt lif, sak samma i hvilken förklädnad, eller huru missbildadt, vanhedradt eller urartadt, var heligt och af högsta betydelse för denne man. Västern gaf honom denna ovärderliga gåfva att sätta värde på män, och han återbetalade skänken genom att låta alla människor, med hvilka han kom i förbindelse, känna, att de hade ett visst äkta, inneboende värde, sak samma huru fördolda och obemärkta.

KAPITEL II

HÄRSTAMNINGENS ARF

GUVERNÖR JOHNSON var produkten af det västra Amerikas förhållanden, sedan de gjort invärkan på och mottagit intryck från de skandinaviska immigranter, från hvilka han härstammade. Det är icke nödvändigt att uppleta någon legendarisk stamfader för att påvisa ärftlighetens element. Hans härstamning, ur ras-synpunkt sedd, kunde knappast varit bättre, och ehuru hans föräldrar voro enkla, anspråkslösa människor från Sverige, hade de sådana egenskaper, som när de väl kommit i gynnsam omgifning och gifvits lämpligt tillfälle, kunde utan något underverk utvecklas till bemärkthet och ledareskap. Såväl på fädernet som på mödernet kommo de af en sparsam, kraftig stam, intelligenta, upplysta och fulla af själftillit; och faderns förfall och afvikande från regeln därvidlag kunde näppeligen ha något inflytande på sonens arfvedel från föregående släktled.

De skandinaviska raserna äro mycket nära besläktade med de Anglo-keltiska folken, och såsom de varit under ett tusen år, äro de i vår tid kraftiga och stå på en hög kulturgrad. Sverige, Nor-

ge och Danmark hafva spelat viktiga roller i den europeiska politikens drama. Under Vikinga-tiden kommo från dessa nordliga regioner de oförskräckta, ljushåriga krigare, som hemsökte en stor del af Europa och blefvo fast rotade i Frankrike och på de britiska öarne. Sådana namn som Gustaf Adolf och Karl den tionde leda tanken på deras bedrifter i en senare tid. Befolkningens fåtalighet och deras länders aflägsna läge från handelns och historiens stora stråkvägar hafva hindrat dessa nationer från att på senare tid göra sig bemärkta i internationella förhandlingar, men de hafva fortsatt att skänka världen stora män i literatur, konst och vetenskap. De hafva varit i spetsen af civilisationens och det sociala framåtskridandets avantgarde, och folklig uppfostran har hos dem nått en utvecklingsgrad, som öfverträffar hvarje annan betydligare befolknings i världen; endast hälften af en procent af den skandinaviska befolkningen kan icke läsa och skrifva. Folket har alltid åtnjutit lokal självstyrelse och åtminstone i Sverige har den politiska organisationens utveckling varit ganska lik den i England. Nordmännens bästa kännetecken i alla tider har varit deras passionerade kärlek till friheten. Vikingarnes viktigaste kännemärke var deras individualitet. De voro villiga att uppoffra allting för att förblifva fria män. Vikingarnes bortflyttningar och Vikingakrigen voro till stor del framkallade af dessa starka mäns ovilja mot att underkasta sig öfverherrar hemma, och

därför foro de bort i stort antal, underkufvade England och Normandie, grundlade kungadömena Neapel och Sicilien och blefvo stamfäder till de Normander, hvilkas stolte anförare förödmjukade kung Harald vid Senlac och i England grundade den adel, som icke underkastade sig despotismen Sverige och Danmark hafva afsatt despotiska monarker, och Norge vågade trotsa hela Europa för nationell oafhängighet. Individualitet, mod, kärlek till friheten, ihärdighet, fasthet och beslutsamhet äro nordmännens främsta egenskaper. Karl den tionde var typisk för sitt folk. Det berättas, att han i sin ungdom betraktade två militära stridsplaner. En visade, huru turkarne intagit en stad i Ungern, och därunder stod skrifvet följande: "Herren har gifvit det till mig, och Herren har tagit det från mig; välsignadt vare Herrens namn". Gossen skref då under den andra plankartan: "Herren har gifvit det till mig, och djäfvulen skall icke taga det från mig".

I största delen af Sverige är klimatet strängt, vintrarne långa, och lifvet för gemene man en ständig sträfvan. Men där naturen är kargast och jorden mäst ofruktbar, tyckas människorna trifvas bäst. De svenska bönderna hafva aldrig varit lifegna, bundna vid jorden, och två gånger hafva de gjort uppror och försvarat sina rättigheter med svärdet. Äfven i Norge äro naturförhållandena hårda. "Oceanen brusar utefter den klippkantade kusten, och under de långa mörka vintrarne tjuta

och rasa stormarne och slunga sina vågor mot skyn i hvita skurar af skum. Norrskenet flammar som en väldig, strålande solfjäder öfver den nordliga himmelen, och stjärnorna glittra med skarp, frostig glans". Folket är själfständigt, demokratiskt, individualistiskt, oförväget, reslystet. Detta var det råmaterial, hvaraf vikingarne frambrak-tes, och dessa voro de omständigheter, som drefvo dem ut i deras drakskepp att förskräcka halfva världen. Liknande förhållanden drefvo deras ättlingar i en senare tid till fredlig kolonisering i Amerika. I själfva värket upptäcktes under Vikingatiden Amerika af Nordmännen. Nära fem hundra år, innan Columbus seglade från Palos, hade Leif Ericsson landstigit på kusten af Vinland.

Från första början af Nordeuropéernas kolonisering af Amerika, hafva de skandinaviska länderna lämnat sina bidrag till dess utveckling. Skandinaviska nybyggare funnos så tidigt som 1630, och den historiska svenska kolonien vid Delaware grundades år 1638, endast aderton år efter Pilgrimernas landstigande. I denna koloni bibehölls det svenska språket till långt in i det nittonde århundradet. Män från Delaware-kolonien hafva skaffat sig ett aktadt namn i den amerikanska historien. Det var John Morton, som afgaf den afgörande rösten för Pennsylvania till förmån för Oafhängighetsförklaringen (The Declaration of Independence), och det var en annan afkomling från kolonien, John Anderson, som såsom kommendant

vid Fort Sumter tillbakaslog det första angreppet under inbördeskriget. Kristina's koloni var resultatet af den plan, som låg den store Gustaf Adolf varmast om hjärtat. Så tidigt som 1624 hade den kung, som skulle dö såsom segrare på det betydelsefulla slagfältet vid Lutzen, förnummit den religiösa, ekonomiska och sociala oro, som kommo de trötta och förtryckta i hela västra Europa att vända sina blickar mot Amerika. Om Gustaf Adolf hade lefvat längre, skulle mycket större saker ha åvägabrakts genom kolonien å Delaware's stränder. Höga och ädla bevekelsegrunder lågo bakom koloniens stiftande, och den åtnjöt stor blomstring, men hade den store kungen lefvat att sätta sitt snilles pådrifvande kraft bakom koloniserings företaget, så skulle måhända New Sweden ha spelat en lika stor roll i den nya världens angelägenheter som New Holland, New England och New France. I sin dödsstund på slagfältet i ett af världens största religionskrig, blickade Gustaf bortom förgrunden af det världsdrama, hvari han uppträdde, och testamenterade åt kansler Oxenstjärna "juvelen i sin krona" — planen till en ny protestantisk nation på andra sidan hafvet. På så sätt var hufvudmotivet för Delaware-kolonien, i likhet med Plymouth-kolonien, af religiös innebörd, och den lilla skara, som kom till Delaware i skeppet "Kalmar Nyckel" förtjänar att nämnas på samma gång som den, hvilken kom med "Mayflower".

Skandinavisk immigration till Förenta Staterna fortsatte under de sjuttonde och adertonde århundradena, men antog ej stor omfattning förrän i midten af det nittonde århundradet. På 1850- och 1860-talen anlände tusentals Nordmän till Förenta Staterna, och de fortsatte därefter att komma i stort antal, och höjdpunkten nåddes år 1882, då 107,000 anlände; sedermera har antalet nykomlingar varit från 30,000 till 40,000 per år. Anledningarne till den skandinaviska immigrationen till Förenta Staterna hafva i mycket varit de samma, som de, hvilka förmådde vikingarne att begifva sig ut i forna tider. Olidliga politiska förhållanden i hemlandet, knapp ersättning för hårdt arbete, en önskan att gifva barnen större förutsättningar, den amerikanska frihetens trollkraft och lockelsen att hjälpa till att grunda ett nytt välde, frestade dem att göra långa, besvärliga resor med laståugare och som mellandäckspassagerare öfver Atlanten, för att börja en mödosam sträfvan i ett nytt och okändt land. Kommande från Norden, var det helt naturligt, att de skulle uppsöka Förenta Staternas kallare regioner, och därför finna vi dem i stor mängd bosatta i de mellersta nordvästerns stater, ehuru de äro ganska väl företrädda i alla norra, västra, ja äfven i de sydvästra staterna.

Minnesota har mottagit flera skandinaviska nykomlingar än någon annan stat, och personer af den rasen hafva innehaft och innehafva nu en

MRS. CHRISTINE HADDEN JOHNSON,
Guvernör Johnsons moder.

framskjuten ställning å alla områden för mänsklig värksamhet i staten. Minnesota är en stat med blåögda och ljushåriga invånare, och den ljuslagda typen kommer att kvarlefva där, långt efter det att de mörkhåriga blifvit allenarådande på andra platser. I Minnesota anses skandinaverna för att vara mycket önskvärda immigranter. Fattiga för det mästa, anspråkslösa, angelägna att arbeta, lära sig något och gå framåt, stora och starka, voro de från första början högt skattade i en stat, där det fanns mycket att göra. De byggde järnvägarne, fällde skogarne och odlade jorden. I allt tungt byggnads- och konstruktionsarbete saknas de på senare tid, och man får ofta höra entreprenörer och andra, som behöfva mänsklig arbetskraft i stor mängd, beklaga upphörandet af tillgången på "de duktiga svenskarne" för sådant slags arbete. Dessa nykomlingars intima ras-frändskap med de infödda amerikanarne, deras höga allmän-bildning, deras kroppsstyrka och intellektuella förmåga, deras viljekraft och begär att komma sig upp i världen hafva åstadkommit en lätt och hastig rasblandning. Ingen annan immigrant blir amerikaniserad lika fort som skandinaven: de i Amerika födda barnen känna knappt sina fäders språk, och i Minnesota och de båda Dakota-staterna, med deras stora skandinaviska befolkning, finnes endast ett och annat samhälle, där det gamla språket kvarlefver såsom dagligt talspråk. Det är sant, att immigranterna ömt fasthålla vid fädernas tungo-

mål, men de veta, att kännedom om engelska är nödvändig för en intim förbindelse med barnen samt för utförandet af det dagliga lifvets plikter.

Skandinaverna i Amerika inse helt naturligt klarare än andra raser, hvad Amerika betyder för dem och hvad de betyda för Amerika. "Det är sannt", säger O. N. Nelson,* "att Rolf, Knut den store och Gustaf Adolf hafva haft ett stort inflytande på civilisationen, antingen direkt eller indirekt. Men, för att icke tala om det Trettio-åriga kriget, så äro de största och för den mänskliga rasen viktigaste hågkomster af de skandinaviska folken förbundna med upptäckten af Förenta Staterna, deras kolonisering samt emigrationen dit. John Ericsson, den störste svensk-amerikanen, var i högre grad en mänsklighetens välgörare än vare sig Rolf eller Knut den store eller båda tillsammans. Emigranterna, som komma från de trånga sänkorna i Norge, från Sveriges bärgstrakter och skogar, de leende slätterna i Danmark och Islands klippiga kuster, med hjärtan af ek och armar af stål, bygga välden på denna kontinent". Gustaf Adolfs dröm om en svensk nation i den nya världen blef aldrig förvärkligad, men hans folk har i sanning uppfört egna välden inom det amerikanska väldet. Det påstås, att man kan fara trehundra mil i Minnesota utan att lämna land, som äges af skandinav-amerikaner. Det beräknas, att i För-

* "History of Scandinavians in the United States".

enta Staterna finnas mer än 2,000,000 personer af svensk härstamning, och den totala befolkningen i Amerika af skandinavisk härkomst är 4,000,000. År 1900 funnos i Amerika en tredjedel af antalet svenskar i Sverige, en femtedel af antalet danskar i Danmark och hälften så många norrmän som i Norge. Till skillnad från de jämförelsevis nyligen hitkomna immigranterna från södra Europa, äro skandinaverna farmare, och deras begär efter land är stort. De blifva farmare och jordägare, och på så sätt bestyrka de genom sin sysselsättning, att idoghet, lugn, saktmodighet och konservatism äro deras bidrag till den amerikanska amalgameringsprocessen.

Skandinaviens nordiska ras tjänar såsom en grundlig förstärkning till den Anglo-keltiska stammen inom republiken. Den bidrager till att bibehålla jämvikten mellan german och romare i den stora rasblandning, som pågår i Amerika. Intet annat mänskligt material kommer så färdigt att låta sig formas af förhållandena i Amerika. Omdaningens hastighet är helt enkelt underbar. Män och kvinnor, som ej kunna tala engelska, då de landstiga i detta land, påträffas snart handlande talande och tänkande såsom amerikaner, i Nordvästerns hetaste täflingskamp om rikedom och upphöjelse. Det är märkligt, att inom en mansålder de för den skandinaviske nykomlingen kännetecknande ansiktslinierna försvinna. Förändringen åstadkommes ofta under individens lif. Fastän än-

nu ej en tillräckligt lång tid förgått för att låta män af skandinavisk härstamning taga ledningen i tillräckligt stor proportion till deras stora antal, så hafva de likväl allaredan producerat en stor mängd män, som äro framstående i politik, handel och upplysningsvärksamhet. Senator Knute Nelson, en af de inflytelserikaste män i Förenta Staternas senat, var guvernör, innan han blef senator, och medlem af kongressen dessförinnan. John Lind, som tre gånger varit medlem af Kongressens Representanthus och en gång guvernör öfver Minnesota, samt Adolph O. Eberhart, Minnesota's nuvarande guvernör, äro bland dem, somt jämte den aflidne Guvernör Johnson, genom sina förtjänster gjort sig berömda i staten och nationen. Andra stater i Nordvästern hafva desslikes frambrakt många ledare af skandinavisk härstamning.

De förhållanden, som sammanhänga med flyttningen från den gamla världen till den nya och från en civilisation till en annan, hafva hårdt ansatt männen och kvinnorna från Nordanland. Fjärran från hem och familj och från de traditionella formernas tvång, hafva här och där individer som hemma skulle ha fört en lugn och enformig tillvaro, hängifvit sig åt lasten eller blifvit lagöfverträdare, och andra hafva förstörts till hälsan under det amerikanska lifvets högtrycksvärksamhet, och såsom vrak slungats upp på stranden af mänsklighetens ocean. Några iakttagare, som undersökt folkvandringens problem och den rasbland-

ning, som nu pågår i Amerika under fredliga omständigheter, tro, att resultatet af den med utvandringen och folkblandningen förenade ansträngningen och brytningen skall visa sig i underlägsen uthållighet hos det andra släktledet i Amerika. Den nästa generationen däremot, som blifvit grundligt afpassad för sin omgifning, återfår förfädernas solida kraft. Bondkvinnorna i den ström af människor, som från Skandinavien kommit till Förenta Staterna, äro friska, starka och kraftfulla, väl skickade att blifva mödrar; deras familjer äro stora, och enär i Nordvästern, på samma sätt som allestädes, tendensen hos den infödda amerikanska folkstocken är att ha små familjer, så måste framtidens dominerande ras-element, ehuru amerikanskt till roten, blifva af än mera skandinaviskt ursprung än hvad som nu är fallet. Emedan så är förhållandet, är det lugnande att veta, att stammen är ofördärfvad och kraftig. Skandinaverna äro fredliga människor, idoga, sparsamma och fulla af självtillit, kända för sans och försiktighet. Vana vid självstyrelse i hemlandet, intelligenta och inspirerade af de amerikanska möjligheterna, hysa de det lifligaste intrӓsse för politiken och visa ingen benägenhet att delegera politisk myndighet. Folkstyrelsens princip vinner på, att de komma hit. Af dem som anlände tidigast, drogo under Inbördeskrigets dagar många såsom frivilliga till krigsskådeplatsen, angelägna, långt innan de kunde tala republikens språk, att

strida för dess bevarande. Det förhållandet, att medborgarekriget utbröt ungefär samtidigt med den första skandinaviska koloniseringen i Amerika, medförde att skandinaverna så godt som allmänt anslöto sig till det republikanska partiet; och i regeln hafva de sedan dess tillhört detta parti; ehuru på senare tid norrmännen, mera benägna för ombyte än svenskarne, i stor utsträckning blifvit demokrater, och många af svenskarne hafva under ledning af sådana män som John Lind och John Albert Johnson öfvergått till det demokratiska partiet.

Det är icke möjligt att i denna bok anslå nog utrymme för att, som sig borde, gifva läsaren en behörig uppfattning om alla rasförhållanden, alla med immigrationen sammanhängande tilldragelser, rasernas förtrollande blandning, samt den gamla världens beröringspunkter med den nya, men hvad som här blifvit i korthet antydt, lämnar några upplysningar om John A. Johnson's härstamning och om de inflytelser, som invärkade på den vid hans födelse och under hans barndom, samt äfven längre fram gjorde intryck på honom, i trots af hans äkta amerikanska uppfattning.

KAPITEL III

IMMIGRANTERNA

UNDER det nittonde århundradets femte årtionde rådde oro i Sverige. Revolutionerna år 1848 hade haft ett icke ringa inflytande i Skandinavien. Den stora massan af folket greps af ett begär efter bättre förhållanden. Den insåg, att dess ställning var hopplöst dålig genom befintligheten af gammalmodiga institutioner, som blott långsamt förändrade sig. Från återvändande vänner hörde de inspirerande berättelser om de möjligheter, som förefunnos i den stora republiken bortom oceanen, för företagsamhet, energi och kraft. Upptäckten af guld i California år 1849 medförde icke blott att antalet emigranter från Skandinavien ökades, men utgjorde en kraftig eggelse för dem, som buro den tyngsta bördan af de sociala och ekonomiska institutionerna, att flytta till den Nya Världen, sätta sig i besittning af det land, som där kunde fås fritt, och börja lifvet på nytt, utan några ett gammaltida och fastställdt systems hinder. Oron spred sig till den lilla kommunen Refteled i Jönköpings län, Småland, och

till Gustaf Jenson kom den som en stråle af hopp, såsom utsikten till ett nytt och bättre lif.

Hans fader, som dött några år förut, hade varit ägare af en liten landtgård, och hvad angår denna världens goda, var han bättre utrustad än de flesta svenskar, som flyttade till den Nya Världen. Han hade flera barn, och när hans tillhörigheter skiftades efter hans död, gaf Gustafs andel honom en inkomst af endast $7 eller $8 om året. Gustaf hade gått i smedslära och grundligt lärt sig smedsyrket, och han var dessutom en god träarbetare, så att inkomsten från boet skulle ej ha betydt stort för honom. Gustaf var emellertid maklig, bekymmerslös och mycket benägen för umgängeslif, ehuru han då ännu icke var utsväfvande. Grannarne tyckte, att han var en beskedlig karl som saknade ambition och energi. Han hade icke uträttat någonting och betraktades med godsint ogillande af de arbetsamma invånarne i byn. Han var så snäll och gifmild och hade ett sådant solskenslynne, att ingen kunde vara sträng mot honom. I likhet med mången annan, som icke kommit någonstans här i världen, gaf Gustaf omständigheterna, snarare än sig själf, skulden för sitt förfelade lif. Han var öfvertygad, att om han bara kunde komma till Amerika, så skulle det blifva lätt för honom att börja ett nytt lif — fjärran från de gamla sedvänjorna, de sorglösa umgängesvännerna och de gamla, välkända omgifningarne. Han led stor brist på pängar, men ville ej uppgif-

va hoppet att komma till Amerika. Bland dem, som gjorde sig redo att begifva sig i väg till löftets land, voro hans vänner, Mr. och Mrs. Carl A. Johnson, som hade en ganska god tanke om Gustaf, i trots af hans svagheter. Gustaf gjorde dem det förslaget att taga hans arfsandel i utbyte mot en Amerika-biljett. Affären afgjordes, och när familjen Johnson styrde kosan västerut, så följde Gustaf Jenson med den. Carl Johnson utfick emellertid aldrig ett öre af Jenson's arfsandel. Summan var för obetydlig för en man, som snart blef van vid den amerikanska värde-normen, afståndet var stort, och möjligheten att inkassera inkomsten tvifvelaktig. I själfva verket hade han alltså skänkt Jenson de $50 eller $60, som han betalat för hans resa till Amerika. Gustafs bekymmerslösa sätt undergick ej någon förändring ombord på fartyget, och det berättas af medlemmar af Johnson-familjen, att han låg i sin koj största delen af tiden på sjön. Immigranterna foro från det inre af landet öfver inländska vattenvägar, till hamnstaden Göteborg, och därifrån med ett segelfartyg till Boston, och sex veckor åtgingo för den senare delen af resan.

Chicago var immigranternas bestämmelseort, och där stannade Gustaf ett år, fick arbete i sitt yrke, och sparade en liten pänningesumma. Under tiden hörde immigranterna mycket talas om den rika Minnesota dalen, som kort förut afträdts af indianerna, och hvarest land kunde erhållas genom

nybyggares förköpsrätt till af honom upptagen jord (pre-emption). På våren 1855 begåfvo sig därför Gustaf och Hans Johnson, en broder till Carl, samt Hans' hustru till Traverse des Sioux, som då var en utpost för de hvitas koloniseringsarbete. De foro med järnväg från Chicago till Galena, Ill., och därifrån med ångbåt till St. Paul. I St. Paul gjorde de en öfverräkning och upptäckte, att hvarenda cent, som de hade, komme att åtgå till inköp af biljetter för resan med ångbåt från St. Paul till St. Peter. Utan att låta sig bekomma, beslöto de att taga sig fram på egen hand. De köpte bräder för några dollars och byggde en roddbåt, köpte en tunna mjöl och litet salt fläsk, lastade matvarorna och res-sakerna på båten och styrde ut från land med St. Peter som mål. De begåfvo sig in i ett okändt land, ty Traverse des Sioux var föga mer än en bytesplats för indianerna, och de visste ej, om de kunde få arbete där eller ej. Men de hade tillräckligt med proviant med sig för att förslå för återfärden, och de voro därför säkra på att kunna komma tillbaka till St. Paul. Dessutom hade de tillsammans $5 i pängar, voro alla unga och förhoppningsfulla, och de voro förtjusta i företagets äfventyrlighet. Floden var hög och strömmen strid; 10 dagars hårdt arbete erfordrades, innan de hade tillryggalagt de 150 milen till Traverse des Sioux, men under skämt och sång och hvisslande förrann hastigt tiden.

Då de anländt till Traverse des Sioux, måste de

därnäst skaffa sig land. Pre-emptions-land fanns att tillgå i närheten af hvad som nu bär namnet Traverse Township i Nicollet county. De kunde ha tillförsäkrat sig 160 acres hvardera, men alldenstund de när som hälst kunde uppfordras att betala $1.25 per acre, fruktade de, att vid sådan anfordrans görande kanske icke förfoga öfver köpeskillingen, om de tecknade sig för en kvarts sektion, och därför inlade de till filial-landkontoret i St. Paul ansökan om endast 80 acres hvardera och började genast rödja desamma. Gustafs 60 acres utgjordes af gräsland, men något skog fanns på Carls land, och härifrån erhöllo de timmer för sina hyddor. Gustaf tycktes ha fått ny energi, och han byggde ett större hus, än det som Hans uppförde. Det var 14 fot bredt och 16 fot långt och pryddes af ett gafvel-tak af poppelpålar, täckta med långt gräs. Intet annat golf fanns än marken. Dörren fanns å sidan nära ena änden, och genom den kom man in i en liten förstuga, hvarifrån inträde gafs till hufvudrummet. Samma tvärgående afbalkning, som utgjorde förstugans ena vägg, afskilde dessutom ett litet skafferi eller förrådsrum från den öfriga delen af huset. Hyddan nedrefs omkring år 1864, och nu finnes intet spår af densamma, med undantag af en förmodan, att några af timmerstockarne användes för en spannmålsbod, som ännu står nära därintill. Gustaf var ingen jordbrukare, men han inbärgade några skördar och byggde sedan en liten värkstad, där han

arbetade i sitt yrke. När tiden var inne, gingo Hans och Gustaf landvägen till Winona, ett afstånd af etthundra fyrtio mil, för att å regeringens landkontor göra slutlig betalning och erhålla fastebref. När denna sak var undanstökad, var Gustaf Jenson, som nu började kalla sig Johnson (i den tanken, att detta namn vore den amerikanska motsvarigheten till Jenson) i besittning af åttio acres land med full äganderätt samt en hemtreflig hydda, och förestod dessutom en liten smedja. Det såg ut, som om flyttningen varit till hans fördel. Han behöfde blott en hustru för att fullborda sin bosättning. Efter att ha utstått många olyckor och vedermödor, kom omsider till Traverse des Sioux den kvinna, som skulle blifva hans hustru.

Caroline Christine Haddén, dotter af Lothrop och Brita Haddén, föddes i Linköping, Östergötland, Sverige, Mars 5, 1838. Fadern, som var möbelsnickare, ägde dessutom en farm i grannskapet, och försörjde väl sin familj. De förnäme i trakten satte mycket värde på Haddéns skicklighet, och i vecktal var han borta från hemmet, sysslande med arbete å deras slott. Sålunda kom han med tiden att långt bortom det närmaste grannskapet ha rykte om sig för att vara en skicklig handtvärkare. Genom dessa uppehåll i yrkes-ärenden i de förnämas hem fick han en inblick i en sfer, mycket vidare än den som bjöds i byn. Lothrop var född till mekanikus, och hans inträssen och hans anlag voro ingalunda begränsade till hans eget yr-

ke eller hans farm. Han uppgjorde planen till och konstruerade den första skördemaskin, som någonsin användts i den delen af Sverige På lediga stunder gjorde han en omsorgsfullt utarbetad klocka och tillvärkade en väfstol. Han tillvärkade också ett par vackra kandelabrar, som han skänkte till sockenkyrkan. Ett af hans tidsfördrif var att taga ett nytt tygstycke, utstudera mönstret och materialet och sedan efterbilda det på sin egen väfstol. Familjen bestod af fem barn utom Christine — en äldre broder, tre yngre bröder och en liten syster. Lothrop Haddén var en hängifven fader. Hans egna böjelser, göromål, förbindelser och beläsenhet hade hos honom tändt en lust efter ett rikare lif, än det som han kunde hoppas nå i Sverige. Han önskade att hans barn skulle få en bättre början i lifvet och gynnsammare tillfällen än han själf haft. Därför föll han lätt offer för utvandringsfebern. På våren 1853 sålde han sin farm och sin värkstad och reste, medtagande sina värktyg, i Maj till Amerika med sin familj och en syster. Immigranterna transporterades öfver Oceanen med segelfartyg, och elfva veckor och fem dagar gingo tilländа, innan de voro framme i Boston.

Snart efter det att familjen Haddén kommit till Boston, uppsöktes den af en herre som frågade om Haddén vore den man, som hade gjort en chiffonier åt en svensk adelsman, och då han fick veta, att så var fallet, gaf han honom i uppdrag att för-

färdiga en likadan. Från Boston for familjen västerut till Chicago. Medan de voro på Lake Erie utbröt eldsvåda på skeppet, och de räddades i sista stund af besättningen på en annan båt. Då familjen omsider kommit till Chicago, brakte Haddén's godtrogenhet honom i olycka. Han hörde sig för hos en svensk tolk i regeringens tjänst, för att få reda på, huru han bäst kunde utväxla sina svenska pängar mot amerikanska. Tolken sade, att växlingen ej kunde ske i Chicago, utan att pängarne för ändamålet måste återsändas till Sverige. Därför öfverlämnade den enfaldige immigranten alla sina pängar till tolken för att af denne medtagas till Sverige, dit han sade sig skola fara med nästa fartyg. Det behöfver väl knappast sägas att Haddén aldrig mera såg en skymt af dessa pänningar — allt han ägde. Behofvet efter inkomstbringande sysselsättning var nu tvingande, och Haddén beställde trä för att utföra det uppdrag, som han fått i Boston. Detta var det år, då koleran härjade. Den fruktade farsoten gjorde sitt inträde i familjen. Lothrop Haddén och hans goda hustru dukade under, och den äldste sonen och tanten föllo desslikes för liemannen. Tre veckor efter det den kringirrande familjen ankommit till Chicago, var Caroline Christine fader- och moderlös, okunnig om språket, oerfaren och med tre bröder och en syster att sörja för. Hennes första tanke var, att hon kanske kunde sälja sin faders värktyg, men när hon kom till den svenske pa-

storns hus, dit fadern hade sändt dem, fick hon veta att de hade lämnats under takfoten till kyrkan och förstörts genom fukt och rost. Det enda, som återstod för henne, var att anropa andras barmhärtighet. De tre gossarne, Carl John, Andrew Alfred och Lars Rheinhold, och den lilla flickan intogos på ett hem för faderlösa barn, där Caroline fick sysselsättning. Någon tid därefter fick hon plats som jungfru i en prästfamilj, men kunde ej stå ut med att vara borta från de andra barnen, och en natt kastade hon ut sina kläder genom fönstret, smög sig bort och återkom till hemmet för faderlösa barn och bönföll Mrs. Fleming, föreståndarinnan, att få stanna hos de små. Efter någon tid tog hon ånyo mod till sig och gick i tjänst hos en familj vid namn Beecher i Michigan City, Indiana. Hon stannade där öfver vintern 1852-3, men for tillbaka till Chicago vid underrättelsen om, att den lilla systern var sjuk. Den djupt bedröfvade Caroline kom dit för sent — barnet hade dött. Hon kvarstannade vid asylen för föräldralösa barn under sommaren och hösten, och under den tiden sattes den äldsta brodern i lära hos en bleckslagare i Chicago, och de två andra gossarne adopterades af familjer, som bodde ute på landsbygden, nära Aurora, Ill. Caroline kvarstannade i Chicago under vintern och besökte en gång sina bröder ute på landet. Följande vår inbjöds hon af en farbroder, som bodde i St. Paul, att komma till honom, och efter att ha tagit af-

sked af sina bröder, företog hon den långa resan med tåg och båt till St. Paul. Detta blef hennes sista afskedstagande af bröderna; ty på vägen till St. Paul förlorade Caroline deras adresser och såg dem aldrig mera eller hörde från dem, ehuru på senare åren många försök gjordes att få reda på dem. Immigrantflickan var nu ensam och hjälplös; ty hennes farbroder hade flyttat från St. Paul, innan hon kom dit. Sedan hon stannat ett år i St Paul, fortsatte hon med ångare uppför Minnesota River till Traverse des Sioux, i afsikt att stanna där endast en kort tid, men floden isbelades helt oväntadt, och hon blef tvungen att förblifva i Traverse des Sioux till våren. Då hon återvände till St. Paul, fick hon veta, att inackorderingsställets föreståndare hade skänkt bort kofferten, hvari alla hennes kläder och souvenirer varit förvarade. Hon hade nu icke ett enda spår kvar till minne af det flydda eller af hennes fäders land. Medan hon var i Traverse des Sioux, mötte hon Gustaf Johnson, och då hon kom tillbaka till St. Peter i Januari 1858, friade den unge smeden till henne. De ingingo äktenskap i Februari månad 1858.

Hans J. Johnson hade arrangerat partiet. Han sade till Gustaf, att enär han nu var öfver trettio år gammal och hade en farm och ett hem och fått en god början igen, så borde han taga sig en hustru. Vid denna tid hade en svensk luthersk församling bildats i Traverse des Sioux. Vid mötena lade Hans märke till en behaglig kvinna med

JOHNSON I UNGA ÅR MED SINA VÄNNER.
Från porträtt på metallplåt.

klokt utseende, och vid presenteringen uppgaf hon sitt namn vara Christine Haddén. Dessförinnan hade Christine arbetat i familjen hos G. A. Brown en handlande i Traverse des Sioux. Hans sade till Christine, att hon borde arbeta för egen räkning, och att hon bäst kunde göra det genom att gifta sig med Gustaf Johnson, som hade en farm, ett hus, samt dessutom var en god yrkesarbetare Christine stod ensam i världen och kände sig sorgsen till mods; och hon längtade efter ett hem; därför blef Hans Johnson's förslag gynnsamt upptaget. Under tiden hade Carl A. Johnson och hans familj kommit från Chicago till kolonien, och de ansågo, att giftermålet skulle blifva förmånligt för Gustaf. De två sammanvigdes i Gustaf's hydda af pastor C. Cederström, tillhörande den svenska lutherska kyrkan. Före bröllopet företogo de två en sex mil lång åktur till Gustaf's farm, och körkarlen var den första kolonisten på den plats, där St. Peter nu ligger, Matthias G. Evenson, gift med Christine Johnson, båda två ännu i lifvet. Mrs Evenson erinrar sig tydligt och klart det gamla hemmet i Sverige, Gustaf Johnson såsom han var där och senare i Amerika, och det är från henne, hennes make och broder, C. F. Johnson, som det mästa härrör, af hvad som här antecknats om Jenson- eller Johnson-familjen.

Under fyra år gick allt väl för det äkta paret, och det var i den af Gustaf byggda hyddan, som den andre sonen, John Albert Johnson föddes, Juli

se, 1861. Indian-blod-badet år 1862 tvingade Johnson-familjen att söka säkerhet i St. Peter, och fadern uppförde ett litet hus och öppnade en värkstad. Äfven här gick allt familjen väl i händer för en tid, och i St. Peter föddes fem döttrar och ännu en son. Men moderns rådrum från elände och bekymmer skulle blifva af kort varaktighet. I staden funnos för många frestelser för fadern; det var lätt att låta allting gå vind för våg, och han befann sig snart på det sluttande plan, som många år därefter ändade i kommunens fattighus.

Utarmad och vanhedrad, som Gustaf Johnson var under sina sista år, hade han likväl sina goda egenskaper, och det är föga tvifvel om, att hans store son i någon grad hade gagn af denna arfvedel på faderssidan. Från sin moder, den hårdt arbetande, i tysthet lidande kvinnan med många sorger, ärfde John en obetvinglig fasthet och målsmedvetenhet, på ett sällsamt sätt blandad med en sorglös godmodighet, som utan tvifvel härrörde från hans fader. Johns godsinthet, hans älskvärda umgängesgåfvor, hans liflighet och entusiasm voro hans arfvedel från den stackars fadern, ett arf af godt humör, som dock alltid öfverskuggades af en lurande dysterhet.

Man har varit benägen att framställa fadern värre än han var, emedan hans förfall åsamkade familjen så många svårigheter och förödmjukelser. Ingen ondska fanns i hans natur. Han var en drömmare, snarare än en handlingens man. Fant-

än han ej fått mycken skolunderbyggnad, kunde han läsa och skrifva, och han var förtjust i att hvissla och sjunga och diskutera politik och religion. Det fanns utan tvifvel godt virke i den man, som kunde uträtta hvad han hade gjort, från den tidpunkt han lämnade Sverige, och till några år efter giftermålet. Men familjelifvets skyldigheter voro honom för stora. Han kunde ej gå framåt, och eftersom åren förrunno, blef han nedslagen, förlorade hoppet, och blef slutligen en landstrykare, en drinkare och en utbörding. Några af hans vänner tro, att hans förstånd var fördunkladt, när han slutligen gaf upp striden och öfvergaf sin familj, och de föredraga att i minnet erinra sig den i yngre år godmodige, underhållande talaren och gladlynte sångaren.

KAPITEL IV

GOSSENS ANSTRÄNGNINGAR

NÄR den lille John Johnson vaknade upp till själfmedvetande, voro sorgliga förhållanden rådande i hemmet. Fadern försummade att skaffa förnödenheter för familjen, och allteftersom denna växte, blef hans brist på energi allt mera uppenbar. Han utförde ett och annat tillfälligt uppdrag men saknade totalt företagsamhet och vande sig vid att taga starka drycker till hjälp för att se hoppfullare på lifvet. Några af hans vänner trodde, att Mrs. Johnson icke var ekonomisk nog. En bondpojke, som burit ett plogjärn till Gustaf för reparation, inbjöds att äta middag med familjen. "I midten på bordet", berättade han", fanns en stor kaka sockerbröd, och en fin, stor saftig biffstek, samt potatis, smör och bröd. Jag tror ej, att jag ätit biffstek förr. När jag talade om det för min far, skakade han på hufvudet och sade, att Gustaf komme att hamna på fattighuset". En sak är viss att så länge som fadern arbetade, så fanns god mat på bordet, och en vän var ofta inbjuden. Men denna välståndsperiod öfvergick så småningom till en period af brist, allteftersom fadern blef allt mer och mer oduglig. En dag sålde han sin

värkstad för $200, tog pängarne med sig, hälsade vänligt på Matt Evenson, som han mötte på sin väg gatan utför, och var borta ett helt år. Han kom tillbaka och försvann igen; kom tillbaka ännu en gång, kroppsligt förfallen, och måste lämnas utom räkningen såsom en bidragande faktor till familjens uppehälle. Omsider sjönk han till den djupaste grad af förfall och hjälplöshet och sändes till sist såsom obotlig drinkare till county fattighuset, där han dog.

Faderns uselhet och moderns tunga börda af omsorger för familjen gjorde gossen dyster till sinnes och betryckte hans tankar. Han fick känna fattigdomen med allt dess elände. Den senaste sorgen hade gått modern hårdt till sinnes, och det var fara för, att hon skulle duka under. Inalles gaf hon lifvet åt åtta barn, af hvilka fyra gingo bort vid späd ålder, och två dogo, när familjens fattigdom var som störst. Modern försörjde familjen genom arbete af hårdaste slag — hon var stadens tvättgumma. Hon fick endast ringa lön för sina bästa ansträngningar, och uppehället var det knappaste. Barnen voro dåligt klädda och klent närda. En grannkvinna berättar, att hon ofta inbjöds att äta middag med Johnson-familjen, emedan hon ofta besökte hemmet; men hon afböjde inbjudningen närhälst hon kunde, på grund af den knappa tillgången på föda i huset. En maträtt utgjorde vanligen hela målet — ibland potatis, ibland smör och bröd; ofta var den ko, som famil-

jen lyckades behålla, dess enda skydd mot hungern. Så begränsad var familjens tillgång på föda, att många af grannarne tro, att den blifvande guvernörens hälsa undergräfdes genom bristen på tillräckligt närande föda under hans tidigaste år Det lilla hemmets möblering var nästan öfver all beskrifning torftig. Ett ämbar fick för Mrs. Johnson göra tjänst såsom mjölkstäfva, brödskål, diskpanna och vattenspann. Hon bakade sitt bröd på ett gammalt grytlock eller på ett stycke järnplåt, som hon hittat. Hemmet hade ett bord samt två eller tre träbänkar. Ingen byrå eller dragkista fanns i huset, och endast ett sängställ. Det var om vintern svårt att få bränsle nog att värma upp rummen, och barnen såväl som modern ledo af kölden. Under åratal hade Mrs. Johnson endast en klädning, som var hennes enda plagg, ett slags morgonrock, fodrad med säckväf. De äldre invånarne i St. Peter, medlemmarne af familjen Evenson till exempel, kunna erinra sig om vintern ha sett gossen John, endast klädd i en linneblus, som var ganska sliten innan vintern kom, stå tätt tryckt intill spisen. Han var fjorton år gammal innan han visste hvad det ville säga att ha en öfverrock — och detta i ett klimat, där kvicksilfret ofta sjunker under nollpunkten vintertiden. Men fastän Johnson-familjen lefde i djupaste fattigdom, var den icke af det snuskiga slaget. Modern höll hemmet absolut rent, och det lilla, som fanns där, tedde sig till bästa fördel.

Icke häller fördrog modern fattigdomen i en surmulen och butter sinnesstämning. Familjen gjorde det så trefligt den kunde med det lilla den hade. Mrs. Johnson tyckte om sällskap, och då hon beröfvats sin makes umgänge och bistånd, gladdes hon åt besökande. Barnen ställde så till, att de kunde gå i skolan, och modern var villig att uthärda hvilka som hälst svårigheter för att hålla dem kvar. John bar omkring tvätten för sin moder och hemtade den morgnar och kvällar, gick till skolan med de andra barnen, mjölkade kon, och uträttade de allehanda småsysslor, som måste göras, samlade skrot och koppar som han sålde för några få cents per pund, och använde sina lediga stunder att slå boll och leka med stenkulor om sommaren samt åka skridsko om vintern.

Ett af de uppdrag, som han och en kamrat erhöllo, var att plocka upp ogräset från ett majsfält, som tillhörde Gibb Patch, en gammal medborgare och veteran från civilkriget. Gossarne skulle i betalning få tjugu cents raden. De arbetade mycket träget rad upp och rad ned, och då ryggarne började värka och händerna fingo blåsor, uppmuntrade de hvarandra med den tanken, att hvarje afslutad rad ökat deras gemensamma tillgångar med tjugu cents. När arbetet var fullbordadt, — och det var väl gjordt — skyndade gossarne att få tag i Gibb Patch för att få sin betalning. Gibb kunde ej genast påträffas, och flera veckor förgingo, innan han kom ut för att titta på fältet. Natur-

ligtvis hade ogräset växt upp igen vid den tiden; Gibb höll före, att arbetet utförts på ett slarfvigt sätt och underrättade de besvikna gossarna, att han ej kunde betala mer än tio cents per rad. Gossarne hade intet annat val än att låta sig nöja med betalningen efter den beräkningen, men John kokade af vrede. "Så snart som jag är stor nog", sade han hotande till Gibb", så skall jag gifva dig ett grundligt kok stryk för detta". Detta var det enda groll, som John hyst i hela sitt lif. Flera år därefter tyckte han sig vara stark nog för att "klå" Gibb. "Men då", sade han, "skulle det ha varit så enkelt, att jag icke hade hjärta att göra det".

John's skoldagar och gossår voro snart förbi, men såsom ersättning blef det honom förunnadt att förblifva en gosse hela sitt lif. Från sitt sjätte till sitt sextonde år hade han åtnjutit undervisning i fyra olika skolbyggnader, och han hade på bästa sätt användt de tillfällen, som erbjudits honom. De första skolåren tillbrakte han i en liten skolbyggnad af trä, hvilken sedan modärniserades och ännu finnes i behåll samt begagnas till boningshus. Denna byggnad var först samlingsplatsen för de tyska metodisterna och byggdes år 1862 af timmer, som forslats landvägen från St. Paul å en oxfora, som kördes af Henry Moll, den nuvarande pröfningsdomaren (judge of probate) i Nicollet county, hvilken då var endast tretton år gammal. När kyrkoförsamlingen blef för stor för att kunna hålla sina möten i denna lilla primitiva

byggnad, ansåg skolnämnden det mycket lämpligt att i den inrymma de elever, som ej fingo plats i det ordinarie skolhuset. Från detta lilla skolhus blef gossen öfverflyttad till Livermore Episkopal skola, då inrymd i den byggnad, som förr brukats i och för religionsutöfning af First Episcopal Mission Church of the Holy Redeemer. Den användes nu till smedja. Senare flyttades han tillbaka till de publika skolorna och fick undervisning i den dåtida central-skolan, som sedermera flyttades en mil därifrån och nu begagnas som ett upplagsmagasin för hudar och ull. Alla dessa skolbyggnader flyttades från sina ursprungliga platser, så att de omsider kommit att stå nära intill hvarandra.

Det fjärde och sista skolhuset, uppfördt af tegel, och förr kändt under namnet högskolan, brukas ännu, och guvernörens syster, Hattie, är där lärarinna. Det sista skolåret, som han tillbrakte där, var ett viktigt år i gossens lif, ty han kom då under inflytande af Elias S. Pettijohn, en lärare, som förstod och tyckte om gossen, och uppmuntrade honom att studera och satte honom ett godt exempel, såväl i som utom skolan, huru en man borde uppträda, och uppväckte hans begär efter kunskap. In i det sista bevarades ett hängifvet förhållande mellan eleven och hans lärare, som nu är tjänstförrättande statskassör.

"John var en af mina elever i den gamla tegelskolebyggnaden i St. Peter", säger Mr. Pettijohn,

"under ett helt skol-år och, om jag ej missminner mig, en del af ett andra år. Jag förestod denna skola från början af skolåret 1873 till December-ferierna år 1876. När jag nu erinrar mig de intryck, som jag fick af John som studerande, så var det första och starkaste hans personlighet. Han var af naturen belefvad och artig. Han hade en medfödd önskan att vara vänlig mot och omtänksam om andra. Han var ett af de mäst snabbtänkta barn, som jag någonsin känt. Rättframhet, ärlighet, förmåga och flit voro hörnstenarne i hans intellektuella och moraliska lifs tempel. Å skolrummet, såväl som ute på lekplatsen, var han alltid vaken och redo att göra det bästa han förmådde. Han lät aldrig sitt arbete på skolrummet försummas för sports och lekars skull, och på lekplatsen lade han icke i dagen något annat än en stark kärlek till atletiska öfningar. I honom fanns ingen förställning. Han var alltid och under alla omständigheter fullkomligt naturlig — artig, anspråkslös. Hans uppförande å skolrummet, på lekplatsen och allestädes var alltid belefvadt — alltid passande för tiden och rummet.

"Han var ganska misströstande rörande sin förmåga att studera, och jag erinrar mig en liten episod. Eleverna i min skolklass voro mycket vakna och pigga, och utom de läxor, som bestämdes i läroböckerna, lät jag dem alltid utföra eller afskrifva på svarta taflan något extra arbete, som kräfde individuell eftertanke af eleven, och tvang

honom att tillämpa de principer, som angåfvos i läxan för dagen. Jag antar, att mitt arbete förefaller ofullkomligt i jämförelse med modärna undervisningsmetoder; min metod var i alla fall den bästa jag kände till, och därför använde jag den. Den episod, som jag skulle tala om, inträffade, när jag lämnade honom det skrifna manuskriptet och tillsade honom att afskrifva detsamma på svarta taflan. Han tvekade och sade sig vara rädd för, att han ej skulle kunna göra det så bra som det borde göras; han var misströstande och blyg, och, hvad som var helt naturligt, saknade självförtroende, då han konfronterades med något, som han förut ej försökt. Jag ingaf honom mod att försöka — talade om för honom, att under dessa omständigheter hans blotta försök och sträfvan att göra sitt bästa skulle blifva honom en god läxa. Han gick villigt fram till svarta taflan och kopierade det skrifna på ett utmärkt sätt och med bästa handstil. Hvarje elev i klassen skref sedan af på sin kladd läxan från svarta taflan. Han erinrade sig denna tilldragelse vid upprepade tillfällen, sedan han blifvit en berömd man, och påstod alltid att ingen annan tilldragelse under hela hans skoltid gjort så mycket för att utveckla hans självförtroende. Efteråt var han när som hälst villig och redo att utföra någon del af eller allt arbetet på svarta taflan. Han uppöfvade sig till att skrifva ypperligt på svarta taflan, äfvensom att skrifva hastigt och väl med bläck eller blyertspenna".

När Gustaf Johnson gaf upp striden och lämnade staden utan att säga farväl, så tog i och därmed John's skoluppfostran slut. Modern var familjens enda stöd, och fastän John var förtviflad öfver att behöfva sluta skolan, stod det klart för honom att tiden nu var inne för honom att gå till arbete. Vänner och grannar, såsom familjerna Johnson och Evenson, hjälpte familjen med ved och hö och förnödenheter af både det ena och det andra slaget, och modern satte sig emot, att John skulle sluta skolan, ty hon fruktade, att om han lämnade den, han aldrig mer skulle komma tillbaka dit — och så skedde. Gossen hade fått klart för sig, att han icke hade något val. Och fastän gossen då, som alltid, var godsint och tillmötesgående — när han hade fattat ett beslut, kunde intet förmå honom att afvika därifrån. Mathias Evenson, som alltid intrãsserat sig för familjen, och som lånat fadern pängar då och då för att sköta sin handtering, och som med sin goda hustru kom till undsättning i denna afgörande stund, hade samma åsikt som John. Han beklagade nödvändigheten för gossen att sluta skolan, men rådde honom att behålla sina böcker och studera på egen hand. John sade, att han skulle göra det — och han gjorde det. Mr. Evenson besökte Charles J. Colin, som hade en butik, och frågade honom, om han ej kunde gifva John anställning i butiken. Mr. Colin, som ännu bor på en farm, nära St. Peter, hade allaredan lagt märke

till John. Tre år förut hade han på gatorna då och då sett en lång och smal, ljushårig, blåögd yngling, klädd i ett par blåa ytterbyxor, kulört skjorta, och en bucklad stråhatt. Senare fick han veta, att gossen var "Johnny" Johnson, och utrönte, att han ofta när han kom och gick, bar omkring eller hemtade tvätt för sin moder, och att han och hans äldre broder, Ed, äfven hjälpte modern med tvättning och strykning. Det var någonting flinkt och lifligt hos denne barfota gosse, som gjorde ett varaktigt intryck på Mr. Colin. Och därför var han snar att lyssna till Mr. Evenson's begäran. Så hände det sig, att John Johnson vid tretton års ålder började arbeta som hjälpreda i Colin's butik för en aflöning af $10 i månaden. Hans åligganden voro att sopa butiken, leverera specerivaror och sköta den gamla märr, med hvilken han körde varorna till Mr. Colin's kunder. John skötte sig bra från första början, såsom han alltid gjorde, synbart utan den ringaste ansträngning. Hvadhälst han hade att uträtta, önskade han göra väl. Det arbete, som han hade för händer, var alltid det viktigaste för Johnson, gosse eller man. Få män voro så obekymrade om framtiden som han; han befattade sig alltid hufvudsakligen med den närmast föreliggande uppgiften.

"När John hade varit hos mig en vecka", sade Mr. Colin, "så visste jag, att jag fått ett biträde, som hette duga. Han visade sig vara förekommande, artig och aldrig bråksam. Han hade en na-

turlig förmåga såsom handelsman och skaffade sig fort vänner. På mindre än två veckor kände han grundligt till hela lagret, hade utvecklat sig till ett första klassens handelsbiträde och utförde allting väl, som han åtog sig. Jag kände mig lika trygg, då han var bakom disken, som då jag var där själf. Jag tvekade aldrig att lämna butiken i hans vård, och jag visste alltid, hvar jag kunde finna honom. Han var alltid villig att arbeta och sökte aldrig draga sig undan. Min hustru och jag tyckte lika mycket om honom som om våra egna barn. Då han var hemma hos oss, så brukade Johnny påyrka, att han skulle få hjälpa min hustru, om hon tycktes behöfva hjälp.

Han hade för vana att taga sin aflöning hem till sin moder hvarje lördagskväll under de två år, som han var i min tjänst. Jag märkte, att han alltid talade kärleksfullt om henne och barnen, och han sade aldrig ett ondt ord om sin fader.

"Två gånger, medan jag hade specerihandel, hemsökte gräshopporna farmarne rundt omkring St. Peter och förstörde skördarne. Efter den andra hemsökelsen upphörde jag med affären, men innan jag slog igen butiken, skaffade Matt Evenson och jag John plats i Henry Jones' apotek, där han från det allra första erhöll samma lön, som han fått hos mig. Endast med långa mellantider träffades vi, efter det att jag lämnat St. Peter, men vår vänskap svalnade aldrig. Sedan han blifvit guvernör, var jag en gång hans gäst för en half dag

i St. Paul — jag försökte två gånger den dagen att bruka hans titel, då jag tilltalade honom, men han ville ej tillåta mig det. "Kalla mig John eller Johnny", sade han, "så som du alltid gjort".

"Medan han ännu var mitt biträde, använde han det mesta af sin fritid till att läsa, ehuru han alltid var upplagd för skämt och upptåg, och alltid älskade sin barndoms lekar. Han läste allting, som han kom öfver. Han sof alltid i butiken, och många gånger såg jag honom sent på natten sitta vid sin bädd och läsa vid skenet från en fotogenlampa, totalt uppgående i sin läsning och helt och hållet glömsk af sin omgifning. Jag måste ofta påminna honom om, att det var sängdags.

"Redan vid tretton års ålder var han en god talare. Några säga, att han utvecklade sin oratoriska förmåga i den loge af "Knights of Pythias", som han tillhörde, men faktum är, att han brukade hålla tal för gossarne, som samlades i butiken, när affärerna gingo trögt. Om fyra eller fem voro församlade, och intet annat fanns att göra, brukade han ibland stiga upp på en tunna och allvarligt diskutera dagens politiska spörsmål".

Efter att ha varit anställd en tid i Jones' butik, kom John i tjänst hos Stark Brothers & Davis, hvilka hade en handelsbod. Det var på vintern, och en medlem af firman tvang honom att mottaga en öfverrock, den första han någonsin haft. En gosse, som lämnade hela sin aflöning till sin mo-

der, kunde ej bestå sig med lyxen af en öfverrock, icke ens i Minnesota's kalla klimat.

Den första stora triumfen i sitt lif firade gossen, när hans lön var så stor, att han med den kunde försörja familjen. Med pängarne i ena handen, skyndade han hem för att underrätta modern, att hon icke längre behöfde tvätta för andra. "Jag har aldrig varit stoltare öfver John", sade hans moder många år därefter, när han var guvernörskandidat, "än den kväll, då han kom hem och talade om för mig, att hans lön hade höjts, och att han ej längre kunde tillåta mig att tvätta åt andra".

Under guvernörskampanjen 1908, då guvernören gjorde en triumffärd genom staten och öfverallt hyllades såsom Minnesota's störste guvernör och af sina vänner utpekades såsom en blifvande president öfver Förenta Staterna, sporde en medlem af hans sällskap honom, hvilket ögonblick som var det lyckligaste i hans lif — då han första gången blifvit vald till guvernör, eller när folk började nämna honom i samband med presidentvärdigheten?

"Nej", sade guvernören", den största tillfredsställelse, som jag erfarit i hela mitt lif, kände jag den kvällen, då jag kom hem med min höjda aflöning och med hjärtat hoppande af glädje, lade den i min moders knä och sade till henne,att hon ej längre behöfde vara tvättgumma åt andra."

Somliga människor skulle ha yttrat detta för ef-

SKOLHUS I ST. PETER.

fektens skull. John A. Johnson sade det, emedan det var sant. Mellan moder och son rådde alltid det innerligaste förtroende — med undantag af att gossen — såsom han efteråt bekände — ibland gaf sig ut för att simma utan hennes löfte eller vetskap.

Några månader, då han var apoteksbiträde i Decorah, Iowa, och ytterligare några månader, 1886—87, då han var förrådsbokhållare vid det järnvägsbygge, som utfördes af järnvägsentreprenörfirman C. G. Larson & Co., voro de enda tidsperioder af afsevärd längd under hela Guvernör Johnson's lif, som han var borta från St. Peter, intill den tidpunkt, då han först valdes till statssenator. Han var anställd hos Larson & Co., från Mars 1886 till den första Februari 1887, men endast under en del af den tiden var hans värksamhet förlagd till Greeley, Iowa. Under de senaste månaderna, som han var anställd hos denna firma, var han stationerad i Mankato, hvilken plats låg så nära St. Peter, att han ofta kunde hälsa på hemma. Återgående till apotekare-yrket i början af 1880-talet, blef han en registrerad farmacevt. Det innestängda arbetet i butiken undergräfde hans hälsa och förmådde honom att byta om sysselsättning.

En medlem af denna entreprenörsfirma, John Peterson, tullskattuppbördsman (collector of customs) i St. Paul, för Minnesota's distrikt, som hade känt Johnson från hans tidiga barndom

anställde honom i och för järnvägsarbetet mot en aflöning af $75 i månaden. Den unge mannens skyldigheter voro att hålla reda på alla förråd och värktyg, som under-entreprenörerna hemtade från bolagets magasin, och arbetet pågick för en sträcka af tio eller femton mil hvardera vägen från Greeley, på den då under byggnad varande Chicago Great Western järnvägen. Mr. Peterson säger, att Johnson var en af de mäst pålitliga män. han någonsin känt. "Han skötte sitt uppdrag till vår fulla belåtenhet, var städad och omsorgsfull och hela tiden vid godt humör; och genom sitt goda lynne och sin raskhet bidrog han i hög grad att påskynda arbetet. Längre fram, vid anläggandet af Cannon Valley-järnvägen, utförde Johnson andra uppdrag åt oss, med högkvartér i Mankato. Honom ålåg att tillgodose arbetarnes behof och att hålla reda på dem, samt värktyg, maskinerier och dragare. Det var i denna sysselsättning, som vi lärde honom bokföring. Där, lika väl som i Greeley, var hans arbete för oss det allra bästa".

Uppräknandet af dessa data samt af namnen på de platser, där han var anställd, gifva emellertid endast en svag antydan om det lif, som gossen förde under ynglingaåren. Fattigdomens och bristens dagar voro förbi för familjen, men i hemmet funnos ännu bedröfvelser och omsorger i rikt mått. Två tvillingsystrar hade kommit till världen år 1875, och en af dem lefde endast i tre år. En an-

nan syster, född 1873, dog år 1887. Fadern gjorde en sista ansats att upprätta sig, men sjönk därpå åter ned i hopplös dryckenskap, och såsom en oförbätterlig drinkare sändes han till fattighuset, på det att modern och barnen skulle ha bättre utsikter att kämpa sin hårda strid. Familjens homestead såldes för att betala skatterna, medan John var borta från St. Peter, och han sände hem pängar, $125, för att bjuda in detsamma. Genom hans ansträngningar kunde de yngre barnen fortfarande gå i skolan. Då hans lön ökats till $75 i månaden, kunde han behålla en liten summa för sig själf, men hans uppoffringar för familjen tvingade honom att använda så litet som möjligt för egen räkning. En ung dam, som han brukade sällskapa med, gjorde en dag anmärkningar mot hans slitna rock, och den unge mannen måste bekänna, att han icke hade råd att skaffa sig en ny — och bekännelsen kostade honom hans "sällskap". Han ryggade ej tillbaka från att visa sin gamla rock offentligt, när han om söndagarne sjöng i kören i Presbyterian-kyrkan. Han medgaf behofvet af en ny rock, men förklarade, att han ej ville hafva en, förrän han kunde betala för densamma. Innan John gick till arbete, mottog familjen afsevärd hjälp från varmhjärtade vänner och grannar, men från det ögonblick han hade inkomst, var allt betaladt, som användes i Johnson-familjens hushåll. Vännerna visste, att kampen allt fortfarande var svår, men Mrs. Johnson brukade alltid svara, att

John betalade för allting, som familjen behöfde Plikttrohet var ett af Johnson's mäst utpräglade karaktärsdrag. Han glömde aldrig en vän, men å andra sidan försökte han aldrig att minnas en fiende. Under dessa tidiga år kom hans uppfattning af plikt och skyldighet honom att i första rummet tänka på familjen. Gossen hade icke någon högt flygande ärelystnad. Hans ständiga plikt var att beskydda familjen, och han beskyddade den. Närhälst en vedermöda visade sig eller en ny utgift måste bestridas, ställde han sig i breschen, tröstande modern, uppmuntrande barnen, betalande räkningarne.

"På julafton", säger hans syster Hattie, "brukade John vara julgubbe för oss allesammans. Han brukade komma hem på kvällen, dignande under mystiska paket af alla möjliga sorter. Först och främst något, som afsåg att glädja mammas hjärta, och sedan presenter för småttingarne. Bland presenterna märktes alltid en god bok för hvart och ett af barnen. Och John var lika glad, då han gaf, som då han fick mottaga någonting. Han lärde oss alla i sanning, att det är saligare att gifva än att taga. John var mer än en broder för oss — han var en fader för oss alla".

När John arbetade för järnvägsentreprenörerna nära Mankato, kom han hem hvarje lördagskväll "Ack, huru längtansfullt barnen väntade på söndagen", säger systern, "ty vi visste att John då skulle vara hemma. Då brukade vi sitta framför

brasan och lyssna till honom, när han berättade någon spännande historia eller sjöng några af söderns melodier. Vi — och grannarnes barn också — sutto med tårarne strömmande utför våra kinder, när han sjöng dessa gamla kära folksånger". Den egenskap, som kom honom att, så länge han lefde, slå an på en känslig sträng hos alla människor, gjorde honom afhållen af de små barnen. Hans hjärta var fullt af mänsklig godhet, och han hade en förmåga att locka fram det bästa, som fanns i den mänskliga naturen, och denna förmåga var hans starkaste sida. Till och med innan han nått till tjuguårsåldern höll han vid folksamlingar tal, som kommo tårarne att trilla utför kinderna på gamla skäggiga karlar.

Afsikten är ej att framställa John Johnson som ett dygdemönster. Han var full af lif och energi, och i likhet med andra gossar ställde han ibland till förargelse, såväl genom sin uraktlåtenhet att göra en sak, som genom att göra den. Han var icke något litet mildt-ögdt helgon. Han ställde till spektakel och krånglade sig därifrån bäst han kunde. Och såsom alltid var han i grund och botten mänsklig. Lifvets ändamål brydde honom föga; lifvet själf var för honom det viktigaste. Han ansåg det härligt att lefva, att njuta, att lida, att löpa hela skalan utefter af mänsklig erfarenhet, och för honom innebar lifvet lika mycket att hjälpa andra att deltaga i leken, som att själf deltaga däri. Hans humanitet var hans styrka. Det var

denna egenskap, som gjorde den långa, magre, blyge, dåligt klädde ynglingen till hufvudpersonen i hans umgängeskrets i St. Paul och sedermera till centralfiguren i staden, och ändå längre fram till den mäst älskade bland guvernörer.

KAPITEL V

TIDNINGSMANNEN

LYCKAN väntade på John A. Johnson, medan han arbetade vid järnvägen. Utan hans vetskap formades hans framtid för honom. Tack vare sin vana att egna uppmärksamhet åt det arbete, som han hade för händer, och låta framtiden taga vara på sig själf, var han upptagen af sina skyldigheter i den befattning, som inbrakte honom $75 i månaden. Hans vänner lade planer för hans framtid. Han tycktes alltid ha vänner, som planerade framtiden för honom. Hans sätt att uppmärksamma det nuvarande, utgjorde en borgen för andra personer att planera hans framtid. Mannens hela lefnad var ett försvar af den mänskliga naturen. Han gjorde sig förtjänt af vänskap och förtroende, och var alltid i åtnjutande däraf. En hälften-andel i St. Peter Herald fanns till salu i slutet af år 1886. Henry Essler, som egde den andra hälften, och som var i besittning af stor människokännedom, hade fått klart för sig, att John A. Johnson var den sortens man, som han önskade till redaktör och hälften-andels-ägare. Han nämnde det för Johnson en morgon i December

månad 1886. "Hur skulle jag kunna köpa en hälften-andel?" sade Johnson. "Jag har inga pängar". — "Det gör ingenting", genmälte Essler", jag skall förmå några personer, som du känner, att köpa den för dig, om du vill antaga anbudet". — "Jag önskar ej stå i skuld till någon", invände Johnson". Jag har hela mitt lif försökt att undvika att sätta mig i skuld, och jag vill ej börja därmed nu". Essler försökte att öfvervinna Johnson's invändningar, och den senare sade, att han skulle lämna besked efter en eller två dagar. Svaret var gynnsamt, och sålunda inleddes ett kompanjonskap, som varade i endräkt i många år. "John sade aldrig ett hårdt ord till mig under de nitton år, som vi voro tillsammans", säger Essler". Sak samma, hvad som inträffade, så försökte han alltid att uppmuntra en medmänniska".

Essler diskuterade den finansiella sidan af frågan med några af stadsborna, och major A. T. Sackett som alltid var en af John Johnson's fasta vänner, och Matt Evenson togo initiativet till att anskaffa det belopp, som erfordrades för att göra kontoristen hos entreprenörsfirman till tidningsman. Dr. A. W. Daniels, trogen vän och husläkare, Joseph Mason, Theodore Knoll och Jakob Bauer gingo med på saken. Köpet gjordes genast, men John kvarstannade i tjänst hos entreprenörfirman till den första Februari 1887. Herald var en demokratisk tidning. John ansågs då för att vara en republikan, ehuru han, i likhet med de flästa Minnesota-

BUTIK, DÄR GUVERNÖR JOHNSON ARBETADE SÅSOM GOSSE.
Johnson till vänster om ingången.

bor, var en förkämpe för låga tullar, och agitationen i tullfrågan under 1880-talet hade börjat rubba hans hängifvenhet till partiet. Det ansågs önskvärdt att fortsätta Herald såsom en demokratisk tidning.

"John", sade entreprenör Peterson, i det han vid farvältagandet skakade hand med den unge mannen, "hur kan du, som är en republikan, blifva redaktör för en demokratisk tidning"?

"Det kan vara ett steg till någonting bättre", svarade John.

"Och", tillade sedermera Mr. Peterson, "att så var fallet, visade de följande händelserna".

För att förstå kontoristen Johnson, som blef redaktören Johnson, är det nödvändigt att något känna till de förhållanden och de självstudier, som formade ynglingen Johnson under de år han kämpade sig framåt. St. Peter var först och främst något för mer än en vanlig landsortsstad. Hon hade frambrakt stora män, och genom dem uppehöll hon förbindelsen med yttervärlden. Staden grundades af Willis A. Gorman, sänd till Minnesota år 1853 såsom den andre guvernören öfver territoriet. Han var medlem af det bolag, som föreslog att flytta hufvudstaden från St. Paul till St. Peter, och den blifvande staden utlades för att blifva hufvudstad. Gatorna gjordes breda, och tomter reserverades för det blifvande kapitoliet och andra statsbyggnader. Planen gick emellertid om intet genom att motionen undansnillades från de

fack, där alla legislaturens handlingar förvarades, och staden blef endast en bland tusende andra. Senare skänkte St. Peter före Johnson's tid tre guvernörer åt staten, nämligen Swift, Austin och McGill, och många statsämbetsmän. Det första eleganta boningshuset i Minnesota-dalen uppfördes alldeles nedanför St. Peter af Charles E. Flandrau, banbrytare, soldat, gammaltida gentleman och advokat. St. Peter gick miste om kapitoliet, men dit förlades statens centrala dårhus, och härigenom blef staden högkvarteret för direktionsnämnden, framstående män i staten samt politikussar. Edward Eggleston — "The Hoosier Schoolmaster" — uppehöll sig där under någon tid, säljande tvål från hus till hus, och där fanns ett antal framstående män, som af ödet förts till en liten stad — sådana män som J. K. Moore, redaktör för Tribune, John och Harry Lamberton, vice guvernören G. S. Ives, F. A. Donahower, J. B. och A. L. Sackett, Henry A. Swift, kapten W. B. Dodd, E. E. Paulding, major B. H. Randall, C. S. Bryant, Dr. A. W. Daniels och öfverste Benjamin F. Pratt. Dessa män voro idérika, och hade vältalighetens gåfva. Under sitt dagliga arbete i butikerna, samt vid olika lokala tillställningar och i familjerna, kom Johnson tillsammans med dem och hörde dem tala. Gossen lyssnade nyfiket till mången hetsig politisk debatt under vinterkvällarne, när stadens vise män samlades i butiken och afgjorde statens och nationens öde.

Dessa män hade studerat mycket, och deras hänsyftningar, när de talade, eggade John Johnson att genom läsning utvidga sin intellektuella horisont. Mr. Donahower utöfvade i detta afseende ett stort inflytande på gossen. Genom honom började John sin läsning med Prescott's "Eröfringen af Mexico", som följdes af "Eröfringen af Peru" och den första klassiska romanen, Scott's "Ivanhoe", och sedan läste han Dickens, alla Scotts romaner och hvartenda ett af Shakespeare's dramer, af hvilka många sedermera lästes flera gånger.

"Då jag en gång börjat läsa", sade han flera år efteråt", så läste jag allting jag fick tag i, läste böckerna på den ena bokhyllan efter den andra; alltsammans var inträssant. Jag tror, att jag läste allt, som fanns i ett vindsrum, där ett gammalt kasseradt stadsbibliotek hade upplagrats, läste allting, kanske med undantag af statens statistiska "blå böcker" och logaritm-tabellerna. Jag läste en dag en bok, "The boys of the order of the White Cross" (De unga män, som tillhöra Hvita Bandets orden) — jag kommer ihåg, att boken hade röda pärmar med bokstäfverna B. O. W. C. på ett hvitt kors tvärs öfver framsidan, — när en lärare i den presbyterianska söndagsskolan, Kapten J. C. Donahower, råkade se, hvad jag läste.

"Han vände på boken och gaf den tillbaka till mig med orden:" Det är en stor skam, att du ödar bort din tid på sådan smörja. Om du lofvar

att läsa två böcker, som jag skall namngifva, så skall jag betala en och en half dollar för din subskription till biblioteket under sex månaders tid". Naturligtvis lofvade jag och började läsa de böcker, han urvalt: "Eröfringen af Mexico" samt "Ivanhoe".

"Det gick en smula trögt att läsa de första kapitlen, men böckerna höllo mig vakna, tills jag läst dem till slut.

"Sedan dess var min törst efter läsning likt en öfversvämning, en störtflod — jag kunde ej få nog. Jag läste Dickens och Scott; jag läste Shakespare och deklamerade scenerna för mig själf nattetid, och jag tror, att jag då hade lika mycket nöje däraf som längre fram af Keene's "Richard den tredje" och Modjeska's "Som ni behagar".

Endast en kort tid före sin död skref guvernören följande till en man, som frågat, hvilka böcker som utöfvat det största inflytandet på hans lifsbana: "Jag antager, att den store skådespelsförfattaren utöfvade ett större inflytande än någon annan skribent, på grund af hans skildringar af så mångsidiga karaktärer. Från honom fick jag böjelsen att läsa mera. Historiska dramer ledde mig till Englands historia, och därefter kom turen till Hume och Macaulay. Därpå förflyttade jag mig till Frankrikes litteratur för att studera hennes romantiska historia; därifrån till Rysslands och så tillbaka till Roms och Greklands, Egyptens och alla de ariska regionernas. Tendensen hos alla of-

vanstående och liknande böcker väckte mitt intrâsse för mitt eget lands litteratur och historia, och allteftersom mitt begär efter denna slags själaspis ökades, så uppstod en önskan hos mig att närmare känna till regeringsinstitutionerna här och i andra länder. Allt mitt arbete i den riktningen måste efterhand ha fyllt mig med ärelystnad och förtydligat min uppfattning af patriotisk plikt. Med andra ord, min ökade kunskap om världen och de män, som gjort dess historia och styrt dess tilldragelser, utrustade mig på sätt och vis att bättre utföra lifvets plikter".

Gossen, som sköljde buteljer i apoteket och med hakan hvilande i sina händer satt bakom disken, och uppmärksamt lyssnade till de vise männens diskussioner om viktiga frågor, var i tankarne upptagen af allvarliga ämnen, och medveten om, att historia skapades rundt omkring honom. Från dessa kloka män lärde han konsten af praktisk argumentering för hvardagsbruk. De lärde honom konsten att förvilla sin motståndare med en massa frågor. Ännu omtalas i St. Peter, huruledes den unge mannen en dag kom i debatt med två handelsresande, som genom samma metod fått öfvertaget i en ordstrid på gatan. Johnson företog sig då att mot dem vända deras egna vapen, med resultat, att de omsider drogo sig tillbaka till sitt hotell, följda af en skränande folkhop, som var utomordentligt belåten, öfver att en blygsam, oer-

faren yngling från deras egen stad hade tvingat främlingarne att falla till föga.

I det bref, hvarur utdrag gjorts härofvan, rådde guvernören sin unge korrespondent att lära "konsten att till andra meddela, hvad man vet". Från första början af sin läsning och sina studier odlade han själf den konsten. Han var af naturen blygsam och hade ett otydligt uttal, och han sträfvade hårdt för att bortarbeta dessa ofullkomligheter. Han tvang sig själf att framkalla och begagna sig af tillfällen att få hålla tal, och ofta misslyckades hans ansatser på grund af hans bristande självtillit, men med tiden fick han anseende för att vara den fyndigaste talaren i hela staden. Ledd af denna ifver att utveckla sig själf, var han med om allting af offentligt inträsse, som företogs i staden. Han gick in i Presbyterian-kyrkoförsamlingen, sjöng i kören, blef sekreterare och var en aktiv och duktig medlem. Senare blef han privilegierad medlem af St. Peter logen af "Knights of Pythias", gick in i föreningen "Woodmen" och längre fram in i "Elks"-logen i Mankato. Sedan han valts till guvernör, blef han frimurare. Innan det myckna talandet för offentligheten skadat hans röst, var han en god sångare och njöt mycket af att sjunga. Många år därefter frågade en vän i St. Paul honom, hvilken stämma han sjöng i kören.

"Jag tror att det var tenor", svarade guvernören.

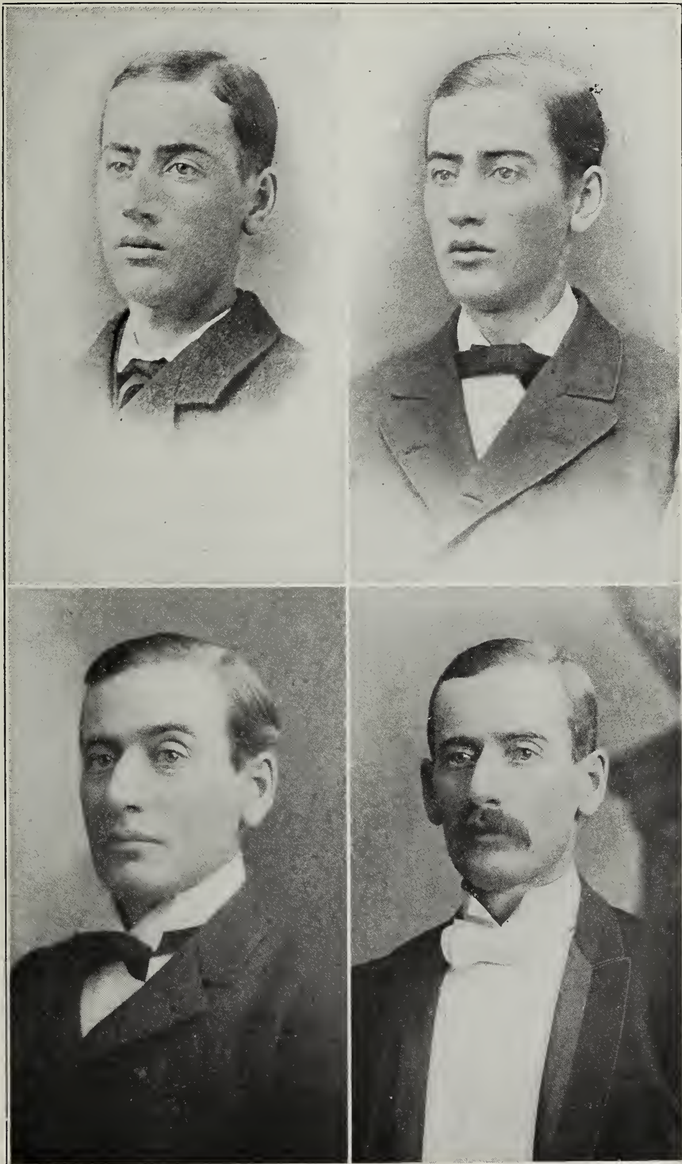
I hvarje county-säte i Västern är den årliga utställningen milstenen i samhällets framåtskridande. Johnson ifrade för framgången af Nicollet county's utställning, som om den varit hans egen privata angelägenhet. Under flera år var han associationens sekreterare, och i denna syssla blef han mästare i konsten att ha med människor att göra och komma öfverens med dem. Han kunde ej öfverträffas, då det var fråga om att slita tvister eller behandla utställare och hästkarlar. Han kunde alltid få bättre hästar anmälda till St. Peter-täflingarne, än till täflingarne vid grannstädernas utställningar. Hästägare sände sina kapplöpningshästar till St. Peter, emedan de tyckte om Johnson.

Vid en utställning hade inga anmälningar gjorts till kapplöpningen för hästar af oförädlad ras. En slug hästkarl kom på den idén att anmäla en rashäst såsom varande en icke förädlad sådan. Johnson mottog inskrifningsafgiften, men var tveksam huruvida tillräckligt många anmälningar komme att göras. "Kom igen och få Edra pängar tillbaka", sade han, "om kapplöpningen ej går af stapeln". Andra hästkarlar hade samma idé som den första och inskrefvo sina snabba springhästar såsom varande icke förädlade sådana. Johnson mottog hästkarlarnes pängar, men gaf dem alla samma varning. Hvarje yrkessportsman ansåg utgången af kapplöpningen såsom viss på förhand. När de anmälda hästarne kommo till banan, ut-

gjorde de den bästa samling af kapplöpningshästar, som setts i St. Peter i täflan. Ingen af yrkes-sportsmännen vågade knota, och sekreteraren skrattade i mjugg.

I stil med denna hans värksamhetslusta var den unge mannens inträde i Nationalgardet år 1883, då han lät rekrytera sig såsom menig i kompani I af det Andra Infanteriregementet. Han befordrades till kapten och fick efter fem års tjänstgörin ett hedrande afsked. Han blef ånyo vald till kapten för kompaniet år 1892, men erhöll hedrande afsked efter några månaders tjänstgöring. Kompani I hade högt anseende såsom en militärisk organisation och bidrog till den anmärkningsvärda bedrift, då det andra Regementet eröfrade andra priset vid den internationella regementståflingen, som år 1887 hölls i Chicago i närvaro af president Cleveland.

Ehuru John Johnson var alldeles okunnig om den mekaniska sidan af tidningsarbetet och utan kännedom om tillvägagångssättet vid en tidningsredigering, var han dock, tack vare sina omfattande inträssen och sina själfstudier, väl utrustad för befattningen såsom landsortsredaktör. Henry Essler skötte väl om den mekaniska sidan af tidningsarbetet samt accidenstryckeriafdelningen. Till och med där kom John's kroppsstyrka ibland väl till pass. John kände till hvarje invånare i staden och i den omgifvande trakten, kunde komma öfverens med flanören, ge borgmästaren råd, del-

GUVERNÖREN VID OLIKA ÅLDRAR.

taga i ett kortspelsparti, då tiden blef lång, organisera ett "baseball"-lag och själf deltaga i spelet, ingjuta nytt lif i en social klubb, skrifva trefliga nyheter om lokala händelser och åstadkomma en lärd redaktionsartikel då och då. Människornas förehafvanden intrásserade honom alltid; de mänskliga förehafvanden som han ständigt hade för ögonen, utfördes af människor i St. Peter; Johnson var därför utomordentligt intrásserad af allt, som stod i samband med St. Peter. Han kände till sina läsares synpunkt, han var intrásserad i allt, som intrásserade dem, kunde därför förse dem med det, de önskade. Tidningen återspeglade det lokala lifvet, såsom han såg det och så som han fann för godt att låna färg däråt. Enär han själf var godlyntheten och fördragsamheten personificerad, var hans tidning sympatisk, optimistisk, hjälpande. Vid början af hans bana kom honom hans uppfattning af sin betydenhet som tidningsman att skrifva en bitter artikel. I denna förklarade han, att guvernör McGill, då han utsåg redaktören för St. Peter Tribune till sin privatsekreterare, hade utnämnt en oduglig person. Den nye redaktören för Tribune publicerade en artikel, som framhöll det berättigade i utnämningen, och Johnson blef öfvertygad om, att han begått ett misstag. När han en dag såsom guvernör åt middag med den konkurrent-redaktör, som tillrättavisat honom, försäkrade han tidningsmannen, att han aldrig glömt den läxa, som han då lärde, och att

han aldrig någonsin efter sin första månad som journalist skrifvit ett ovänligt ord om någon människa. Från den tiden innehöllo aldrig hans redaktionsartiklar personliga angrepp. Hänsyftande på denna episod, skref denne konkurrerande tidningsman från Johnson's St. Peter-tid, P. V. Collins, nu utgifvare af the Northwestern Agriculturist, under rubriken: "En hyllning till en vän":

"Hvilket nobelt rättesnöre för enhvar, som träter i politik och journalistik! Huru hemligheten af hans varma, sympatiska personlighet afslöjades genom erkännandet att det under hans sjutton- till adertonåriga värksamhet såsom tidningsman fått tjänstgöra som den grundprincip på hvilken hans handlingssätt alltid varit baseradt. Och ingen människa har någonsin gjorts till föremål för bittrare angrepp — angrepp af personligt, skamlöst, hätskt slag från personer, så usla, låga och föraktliga, att de i form af gliringar publicerade halfva sanningar, som sårade mycket mera än rena lögner. Och fastän han utsattes för så mycken bitterhet, så utslungade John A. Johnson aldrig någon motbeskyllning, vare sig muntligt eller i skrift, och tillät dem ej att komma in i de spalter, som han kontrollerade".

Det är ovanligt för redaktörerna för konkurrerande tidningar i en liten stad att kunna hindra sin politiska och kommersiella motsatsställning att sjunka ned till personlig hätskhet, trångbröstad och bitter. Men Johnson var för stark, för storslagen

att falla för frestelsen. Mr. Collins är icke den ende att intyga detta. År 1897 köpte Mr. W. E. Cowles St. Peter Journal, som då hade mycket dålig mekanisk utrustning, enär pressen var en gammal Washington-handpress. Johnson förstod situationen — han hade själf matat en handpress — och inbjöd Mr. Cowles att skicka sina tryckformar öfver till honom hvarje vecka och trycka sin tidning på Herald's cylinderpress. Denna inbjudan antogs, och under sex månader tryckte Essler & Johnson den konkurrerande tidningen, utan att tänka på att sända räkning. Cowles begärde räkning men Johnson sade, att han och hans kompanjon endast utfört en handling, som grannar anstår, och ej beräknade betalning därför. Han blef omsider öfvertalad att mottaga $50 för tjänsten.

När Johnson började med sitt redaktörsarbete, trycktes Herald i en gammal fallfärdig träbyggnad, midt emot den plats, där den nu är inrymd. En kväll, när utgifvarne voro borta, brann byggnaden ned, och alla deras tillhörigheter förstördes. Bakre delen af andra våningen af den midt emot liggande tegelbyggnaden hyrdes genast för ett hyresbelopp af $5 i månaden, och en ny attiralj, innefattande en handpress, anskaffades. Utrymmet var begränsadt, men så var tidningens värksamhet och spridning. Johnson tog aldrig synnerligen stort intrasse i den mekaniska sidan af tidningsarbetet, men på utgifningsdagarne var det hans skyldighet såsom den längre kompanjonen

att draga pressen, medan Essler smetade på svärtan. Möbleringen i rummet var anspråkslös, och inga pulpeter funnos. Johnson skref sina redaktionsartiklar på öfverdelen till ett gammalt tvättställ, som ännu finnes kvar å Herald's kontor. Det nya företaget visade sig emellertid vara framgångsfullt, ett jämförelsevis stort välstånd kom på utgifvarnes lott, och resultatet blef, att kontorslokalen förstorades, och att en cylinder-press och annan modärn attiralj anskaffades. Johnson's andel af inkomsterna från affären var så pass stor, att han inom ett år kunde tillfullo återbetala sina gynnare.

John A. Johnson, son till stadens tvättgumma var nu, vid 27 års ålder, ganska högt uppe på framåtskridandets stege. Han var en viktig faktor, och en makt i samhället. Till det inflytande som han redan förvärfvat sig på grund af kamratskap och grannsämja, kom nu hans anseende som redaktör och hans ekonomiska framgång. Gossen, som kringburit moderns tvätt, som hade smakat all fattigdomens nöd och förödmjukelse, var nu en af de ledande männen i det samhälle, som varit vittne till hans ungdomstids svårigheter och uppoffringar. Med den stora affärsvärldens beräkning som norm, så var denna en liten triumf, men för Johnson och staden antog den stora proportioner. Mätt efter deras norm, var den nog att stiga en ytlig man åt hufvudet. Men den unge redaktören blef lika litet högfärdig genom sin framgång

nu, som sedermera, då han valdes till guvernör öfver en stor stat. Under detta det första framgångsfulla året — då tidningen var betald — insjuknade Johnson i tyfoidfeber. Ett tag sväfvade hans lif i fara, en sjukdom tillstötte i tarmkanalen, och den tros ha varit begynnelsen till den åkomma, som slutligen, efter fyra operationer, resulterade i hans död tjugu år därefter.

Herald skilde sig under Johnson's redaktörskap, icke synnerligen mycket från hundratals andra landsortstidningar. I stor mängd innehöll den sådana små lokalnotiser, som fylla den journalistiske humoristen å storstadsredaktionen med förtjusning. Redaktören lefde sina läsares lif, och det var hans uppdrag att skrifva om deras göranden och låtanden. Detta notisskrifveri var honom icke motbjudande — det var mänskliga lifsföreteelser, han antecknade; de voro inträssanta för dem, som bodde i denna lilla vrå af världen, och de voro inträssanta för Johnson. De lokala tilldragelserna beskrefvos på det vanliga, landtligt humoristiska sättet, det slags humor, som vänner använda, då de skämta med hvarandra om det dagliga lifvets händelser, och som naturligtvis icke förstås af utomstående. Redaktionssidan bestod i regeln af små stycken och korta redaktionsartiklar. Johnson kunde aldrig få för sig, att det var hans skyldighet att hålla moralpredikningar för sina läsare eller gyckla med sina motståndare. Han var icke benägen för bombastiskt skrifsätt i sina

redaktionsartiklar och kunde aldrig få i sitt hufvud, att det ålåg honom såsom landsortsredaktör att försöka reformera världen. Han ansåg sin plikt fullgjord, om han relaterade hvad som hände i staden, gaf ut en städad tidning med god typografisk utstyrsel och behandlade frågor af nationell innebörd i den utsträckning och på det sätt, som skulle tilltala och intrÄssera hans läsare. Herald var en tidning för St. Peter, Minn., och Johnson var därför för St. Peter, Minn. Han var redo och villig att göra allt, han kunde för att befordra den lilla stadens väl och utveckla densamma. Han understödde hjärtligt hvarje plan eller företag, som afsåg att befordra stadens handelsinträssen, lyfta invånarnes intellektuella nivå och förbättra dess materiella förhållanden.

Landsortsredaktörer byta tidningar med hvarandra och lägga ganska noga märke till hvarandras arbete. St. Peter Herald blef snart känd af utgifvarne af de andra landsortstidningarne i Minnesota för att vara en af de ledande, och när landsortsredaktörerna träffades och blefvo bekanta med sin nye kollega, vann han så småningom deras aktning och hängifvenhet, på samma sätt som han förut vunnit invånarnes i födelsestaden.

Johnson hade naturligtvis sina motigheter — hvilken tidningsman har icke sådana? Han sträfvade att göra sin tidning lika älskvärd som han själf var, men ibland kunde han ej undvika att stöta någon på ett eller annat sätt. Äfven om en tid-

ningsman är slug som en orm och så försiktig som är möjligt, så vet han aldrig, hvad en oskyldig liten notis kan ställa till. Landsortsredaktören har det svårare i detta hänseende än stadsredaktören, ty den förre och hans tidning äro ett. Redaktörens personlighet återspeglas i hvarje notis, som står att läsa i landsortstidningen.

"Man kan aldrig veta", sade guvernör Johnson en dag, på tal om hans upplefvelser som tidningsman, "när den oskyldigaste sats kan dödligt såra någon. För några år sedan hölls i St. Paul ett möte för Luxemburgare. För att fylla upp en liten lucka i tidningen, skref jag ungefär följande: "Luxemburgarne hålla sammankomst i St. Paul. Vi antaga, att Limburgarne skola hålla konvention härnäst". Sedan den stunden försökte jag aldrig att göra mig lustig öfver vare sig Limburger eller Limburgare. Det visade sig, att flera af de mäst inflytelserika personer i staden voro Luxemburgare. De upptogo min skämtsamma notis såsom en skymf åt alla personer från deras furstendöme. De slutade att annonsera i Herald, upphörde med att subskribera på tidningen, och när jag blef kandidat för legislaturen, voro de bland mina argaste motståndare".

När redaktören begaf sig ut på en lång resa ålåg det honom att därom underrätta sina läsare. Före afresan till världsutställningen i Chicago år 1893 skref Johnson:

"Herald kommer att skötas af C. S. Hanscome under de närmaste tio dagarne, och personer, som hafva gammalt groll, torde benäget göra besök, medan han är tjänstgörande. Han kommer att bedja om ursäkt och göra afbön för alla de elakheter, som vi sagt eller gjort, och mottager dessutom resterande subskriptionsafgifter".

I sinom tid tog redaktören sig en hustru, och detta är det sätt, hvarpå den viktiga händelsen meddelades läsarne:

"GIFTERMÅLSNOTIS

"Preston-Johnson.

"Ehuru denna tidnings personal icke beslutat öppna en giftermålsbyrå, så har den på sistone egnat någon uppmärksamhet åt dithörande ting En del af personalen har under några år kunnat glädja sig åt att icke vara berättigad att närvara vid sammankomsterna med föreningen N. E. Y. B. (Nineteen Eligible Young Bachelors) Nitton önskvärda ungkarlar, medan en annan del trefvat sig fram på ensamhetens stigar. Enär uppskof endast är tidspillan, så hafva vi beslutat att ej uppskjuta till i morgon, hvad som lika väl kan utföras i dag, och det öfverraskar kanske därför somliga af våra vänner att höra, att J. A. Johnson, tillhörande denna tidning, klockan 4 i eftermiddag skall sammanvigas med Miss Nora Preston här i staden. Ceremonien blir af privat art och kommer att utföras,

i närvaro af släktingar allenast, i Rev. P. Gary's bostad, med honom själf såsom officierande. Bruden kommer att uppvaktas af Miss Minnie Ludcke och brudgummen af E. C. Johnson. Det lyckliga paret — och vi begagna uttrycket med full vetskap om dess innebörd — kommer icke för närvarande att begifva sig ut på någon bröllopsresa, men ämnar om några veckor resa till Black Hills på en kort visit. Tillsvidare komma de nygifta att bo å Hotel Nicollet, och efter Juni 1 taga de emot besök af sina vänner i Mr. E. C. Johnson's nuvarande hem. Om brudgummen hafva vi intet att säga. Han kommer längre fram att meddela sin egen tanke om sig själf. Bruden har varit i St. Peter under några månader, och under den tiden har hon gjort sig afhållen af alla, som känna henne, på grund af de aktningsvärda egenskaper, som alla beundra. Om framtiden blir lika ljus för det lyckliga paret, som vi hoppas, att den måtte blifva, så måste den i sanning blifva lyckosam".

Redaktör Johnson redigerade hvarje vecka en spalt under rubriken "Det är ett faktum", och där gaf han i små stycken uttryck åt sina idéer om dagens händelser. Ehuru denna spalt innehöll mycket, som var banalt, mycket af enbart lokalt intrãsse, och mycket som var oväsentligt, så erhöll dock redaktören genom att skrifva den en god öfning i att uttrycka saker koncist och med eftertryck — och ofta humoristiskt — och resultatet visade sig längre fram i tal och orationer. Här

nedan återgifvas några utdrag tagna på måfå från nämnda afdelning:

DET ÄR ETT FAKTUM —

Att ingen människa kan göra framgång genom lättja och dagdrifveri.

Att en parti-platform är liksom en spårvagnsplatform — gjord att stiga upp på, men ej att stå på.

Att lokomotivets signal icke alltid angifver en stads storlek.

Att lifvets skörd är bäst, då fältet är stenigt.

Att det är tvifvelaktigt, huruvida den man, som arbetar ihjäl sig, i grund och botten uppehåller lifhanken.

Att det är bra att vara sparsam, men det är också bra att vara en smula liberal. Den ena egenskapen låter den andra bättre framträda.

Att sanningen är underbarare än dikten, emedan icke så mycket finns däraf.

Att det är människan värdigt att hysa medlidande med olyckan; att afhjälpa den är — nära på detsamma som att vara lik Gud.

Att öfning hjälper en människa mycket, men den har aldrig lärt honom att se sig om efter en handduk, innan han fått ögonen fulla af tvållödder.

Att orsaken, hvarför så många kvinnor slå in

på den juridiska banan, är den, att deras ord är lag numera.

Att det icke finns någon anledning hvarför Nordpolen borde upptäckas, om icke för att göra framtida expeditioner obehöfliga.

Att handskar bäras under natten för att göra händerna mjuka. Är detta anledningen hvarför somliga män använda kalotter?

Att den man besitter sann manlighet, som känner sig som en medlem af den stora människofamiljen, har stora idéer rörande sin gemenskap med sina medmänniskor, är villig att med dem dela det han äger och arbetar för mänsklighetens basta med endast måttliga anspråk på att få sina egna önskningar tillfredsställda.

Att ihärdighet är bättre än envishet.

Att den person, som misslyckas, efter det han gjort det bästa möjliga, ändå gjort sin sak bra.

Att somliga mäns gåfvor äro stora, men deras skulder större.

Att dispyter sänka en klok man ned till dårens nivå, men aldrig upplyfta en dåre till den kloke mannens nivå.

Att en man är dåraktig, som ödar bort sin tid på att hämnas på någon annan. Det kostar mera än det är värdt.

Att män understundom hafva mer aktning för sina underlydande, än deras underlydande hafva för dem.

Att man genom att grubbla öfver den flydda ti-

den, slösar bort den nuvarande och sätter den kommande på spel.

Att ens framgång till en hel del beror på, hvad man icke säger.

Att vi vilja råda dem, som ämna söka politisk befattning i vår, att i tid döda alla sina finare känslor.

Att simpel rikedom är en motbjudande sak, men många föredraga den för en nobel fattigdom, för att ej tala om den grofva dito.

Fastän redaktören John Johnson var behaglig, artig, tillmötesgående och angelägen att förekomma förargelse, kunde han vara orubblig som ett Gibraltar, när han ansåg det nödvändigt att intaga en bestämd hållning. Folk brukade komma in på kontoret för att protestera emot eller diskutera någon ståndpunkt, som Herald intagit. Om meningsutbytet hotade att ej taga någon ände, brukade John taga sig en förevändning att, utan att stöta, sätta på sig hatten och lämna kontoret, öfverlämnande den disputerande till Essler eller någon annan. Efter en stund brukade han visa sig under kontorsfönstret och utröna genom signaler till Essler, huruvida den trät-lystne hade gått. Om svaret var gynnsamt, återkom John och fortsatte med sitt arbete. Om ej, tog han en promenad nedför gatan. Denna metod att affärda motstånd var karaktäristisk för honom. Han försökte ej rida öfver och trampa ned opposition — han lät

den själf förinta sig. När Johnson nekade någon något, meddelades beslutet så artigt och så gradvist, att den person, som nekades, icke kunde med visshet tala om, när och hur det gått till. På ett skonsamt sätt braktes han att förstå, att ett orygg-ligt beslut stod i hans väg och personen, som meddelades beslutet, hade mindre obehag af att inhemta det, än Johnson af att meddela det.

KAPITEL VI.

EN VIDARE OMGIFNING

SÅSOM tidningsman inträdde John Johnson i en vidare krets af vänner, bekanta och inträssen. Hittills hade St. Peter icke blott varit centrum för hans hela lif, utan varit hans hela lif. Det skulle allt hädanefter fortfara att vara centrum, men centrum för en cirkel med allt längre radie. Redaktörskapet för Herald berättigade till medlemskap i Minnesota Editors' and Publishers' Association, en lifskraftig organisation, som noga sammanhöll alla de bättre och dugligare landsortsredaktörer i staten. Den är och var en organisation, som i åratal skapat och bevarat många intima vänskapsförbindelser. Den har alltid varit känd för att bland sina medlemmar ha ett stort antal goda män med kvickhet, humor och stor humanitet. Det var just det slagets krets, som måste med glädje välkomna Johnson, hvilken var liflig, entusiastisk, iderik och högeligen förtjust öfver sitt nya kall, men därför ingen bokvurm, i trots af det myckna nattläsandet, utan mycket sällskaplig i kamraters lag. John Johnson erbjöds således ytterligare ett tillfälle att visa, hvad han

dugde till, och återigen vann han framgång genom sin lätta metod — den att nå sitt mål utan att synas vilja det. Fyra år efter det han blifvit redaktör, valdes han till sekreterare för Associationen och tog en viktig del i dess angelägenheter. Två år därefter — år 1893 — valdes han till dess president.

Det året hölls världsutställningen i Chicago, och Associationen hade beslutat att låta sin exkursion för det året blifva en veckas uppehåll å utställningen. Invigningen af Minnesota's byggnad var utsatt att äga rum den 18:de Maj, och redaktörerde skulle kunna vara närvarande, tack vare en na hade bestämdt tiden för sin exkursion så, att inbjudning från L. P. Hunt, Minnesota's ombud till utställningen. Af någon icke till fullo förstådd anledning gaf guvernören, (nuvarande Förenta Staternas Senator) Knute Nelson order om att uppskjuta invigningen till Juni 1 — och detta tillkännagifvande gafs dagen innan redaktörerna afreste till Chicago. Redaktörerna kände sig högeligen besvikna, men på vägen till Chicago kommo president Johnson och några andra på den idén att i alla fall föranstalta om en redaktörernas invigning af byggnaden, öfverlämnande åt guvernören att anordna den officiella invigningen, närhälst han så önskade. Enär redaktörerna tyckte, att de i stor grad hade bidragit till det ökade anslaget, som möjliggjorde Minnesotas ordentliga representering, vann idén om en egen invigning myc-

ken anklang bland dem. Efter framkomsten till Chicago besökte president Johnson och en komité Minnesota-kommissionärerna för att erhålla deras tillstånd att afhålla tillställningen. Kommissionärerna, som icke ville stöta sig med guvernören. gåfvo sitt bifall, men återtogo det för att omsider lämna det ånyo, då komitén tillkännagifvit, att om redaktörerna ej kunde komma in i byggnaden, så skulle de hålla sina fästligheter utanför. Redaktörerna, som kände sig ha öfvertaget, beslöto att göra högtidligheten så storartad, att ingen annan skulle komma i fråga. I guvernörens frånvaro förmåddes statssenator Keller att representera staten, och det var till honom, som president Johnson efter sitt invigningsanförande öfverlämnade nycklarne till byggnaden. Anförandet var det bästa, som den blifvande guvernören dittills hållit. Det tilltalade hans åhörare, som voro öfvertygade om, att guvernören själf icke kunnat hålla det bättre. Detta och andra anföranden samt ett sångprogram, gjorde invigningen så fullkomlig, att guvernör Nelson på obestämd tid uppsköt byggnadens officiella invigning. Det sades, att guvernör Nelson till att börja med var mycket vred öfver redaktörernas usurperande af hans myndighet, men då han närmare tänkte på planens dristighet och det utmärkta sätt, hvarpå den satts i värkställighet, kunde han ej annat än beundra den djärfhet, som beröfvat honom tillfället att uppträda vid en officiell invigning.

"HERALD'S" KONTOR I ST. PETER.
Johnson i förgrunden.

EN VIDARE OMGIFNING

År 1896 tryckte Redaktörernas Association en historik öfver sina förhandlingar, och det kapitel däri, som egnats åt John A. Johnson, visar, att hans vänner bland redaktörerna hade en god och pålitlig uppfattning af hans förmåga, många år innan den förstods utanför denna krets. Efter att ha talat om den stora popularitet, som "Det är ett faktum" spalten i St. Peter Herald åtnjöt, och uppehållande sig vid Johnson's förmåga att skrifva goda saker, fortsätter historikern:

"Mr. Johnson är vältalare såväl som redaktör, och intet redaktörsmöte och ingen bankett hålles, med honom som gäst, utan att hans namn står på talarelistan. Det förtjänar tilläggas, att intet trefligare anförande än hans hålles vid ett sådant tillfälle. Om han hade varit en medlem af det dominerande politiska partiet, skulle han för länge sedan ha kommit långt i politiken. En heder för sitt yrke och berömd öfver hela staten under de t' korta åren af sin tidningsmannabana, besitter han förmågan att vinna berömdhet på ett vidare område, och det skall alltid blifva smickrande för Redaktörernas Association att i framtiden framhålla det faktum, att John A. Johnson varit dess president".

Men medan Johnson gjorde sig känd i vidare kretsar, glömde han ej sitt gamla kära St. Peter, där han önskade lefva och dö, såsom han en gång uttryckte sig i ett tal vid en pic-nic. Han fortsatte att njuta af att lefva i staden, och spelade en vik-

tig roll i dess lif. Han var den ledande själen i föreningen "Nitton önskvärda ungkarlar", tills han automatiskt gick förlustig sitt medlemskap, såsom han själf berättat i det föregående kapitlet. Dessa unga karlar voro glada gossar och tvekade ej att emellanåt betala fiolerna för att låta sina vänner ha en glad afton. Det berättas, att de en gång gåfvo middag och bal å Hotel Nicollet i St. Peter, och att kalaset kostade enhvar af "de nitton" tjugu dollars.

I det sociala lifvet, såväl som i sin tidningsmannavärksamhet och i politiken, var Johnson aldrig tillbakasatt på grund af sin låga och utländska härstamning. Han var alltid välkommen i den bästa societet, som fanns i St. Peter, och det råder intet tvifvel om, att invånarnes i den lilla staden folkliga åskådning och gästvänlighet mycket bidrogo till att grundlägga den sällsynta tillit, som Johnson alltid hyste för mänskligheten. Människorna gåfvo honom alltid ett tillfälle att visa, hvad han dugde till; och han gaf alltid männina samma tillfälle. För att gifva någon antydan om Johnson's umgänge samt det sätt, hvarpå han tillbrakte sin fri-tid i St. Peter, är det nödvändigt att gå något tillbaka i tiden, till hans inträde på den journalistiska banan, då han var en mycket obemärkt man. Medan Johnson var biträde i Stark Brothers & Davis' butik på hösten 1880, kom i firmans tjänst en ung farmpojke, D. A. Rankin. De två sofvo i ett rum, som afskildes genom

ett förhänge i ett hörn af butiken, och de blefvo snart lika goda vänner som lojala kamrater.

"På den tiden", uppgifver Mr. Rankin, numera bosatt i Minneapolis, "sjöng Johnnie i Presbyterian-församlingens kör vid morgongudstjänsten och var bibliotekarie i söndagsskolan, hvars föreståndare var en Mr. Downs. St. Peter var vid den tiden en idealisk landsortsstad. Dess bästa hem voro alltid öppna för en ung man, sak samma huru torftiga hans omständigheter voro, om han blott var känd för att ha god karaktär och godt umgänge. Guvernör Johnson, som då var endast en yngling, hade många vänner bland samhällets affärsmän och fackmän; sådana män som L C. Lord, då skolföreståndare, nu president för statens normalskola i Charleston, Ill., och den aflidne Rev. George McAfee, pastor för Presbyterianförsamlingen, kommo ofta in, sedan butiken stängts. och uppmuntrade den unge mannen i hans ansträngningar att fylla bristen i sin uppfostran. En diskussionsklubb bildades af tio eller tolf unga män, bland hvilka voro Johnnie och jag, ett rum hyrdes, och pulpeter för medlemmarne gjordes af tomlårar. Regelmässiga debatter höllos, och om det också icke var här, som begäret föddes hos guvernören att blifva en talare för offentlig heten, så blef det i alla fall där i hög grad stärkt.

"Ofta brukade Johnnie efter stängningsdags klifva upp på en lår och deklamera, medan jag tjänstgjorde såsom åhörare och kritiker.

"Vi påmintes oupphörligen om John's benägenhet för skämtsamma upptåg. Jag kommer ihåg, huru John en gång tvang ett mycket utvaldt sällskap på en bjudning i ett hem nära parken att göra uppbrott. På ett eller annat sätt hade han kommit öfver de instrument, som tillhörde stadens musik-kår, och med sina kamrater ställde han till en sådan katzenjammer i närheten af huset, att konversation omöjliggjordes. Den ensamme polismannen blef nära på förtviflad i sina försök att bringa serenad-gifvarne till tystnad. Vid ett annat liknande tillfälle flyttade han alla stolarne ut från hotellet och placerade dem i två rader rundt om det hus, där sällskapet församlats I hvarje stol stationerade han en anhängare, utrustad med ett bleck-kärl, som lånats från en järnvaruhandel. Bleck-kärlsbrigaden åstadkom ett sådant bedöfvande oväsen, att deltagarne i bjudningen togo adjö.

Vi voro marskalkar i Presbyterian-kyrkan vid aftonsången om söndagarne, och om en ung man för första gången kom in med en ung dam, ledde den blifvande guvernören alltid det rodnande paret nedför gången till första bänken, till stor förnöjelse för såväl pastorn som församlingen.

John hade ett solskenshumör. Han var vänlig mot enhvar och hade en fin, självständig, manlig natur. Han var en äkta typ för den Västerns och det fria regeringssystemets produkt, som ser hvarje man i hvitögat och utan förmätenhet tillbakavi-

sar hvarje annans försök att spela hög. John trodde alltid, att han hade rätt att göra anspråk på det bästa, som fanns. Jag hörde honom aldrig uttrycka ovärdiga känslor eller använda fult språk".

Emedan John var sällskaplig och tyckte om godt umgänge, så var han alltid populär bland flickorna i St. Peter. Han hade i tidigare år varit med om två eller tre ganska oroande kärleksaffärer, men det var icke förrän Miss Elinor Preston kom till St. Peter för att undervisa i församlingsskolan, som han gick sitt öde till mötes. Några få veckor efter det första mötet, var det endast två frågor som intrasserade John: när han skulle få mod till sig att förklara sin kärlek, samt om hans frieri skulle blifva väl upptaget. Gång på gång försökte han bereda sig till det afgörande ögonblicket, endast för att skamsen draga sig tillbaka och erkänna, att han var en feg stackare. Hans uppmärksamhet mot Miss Preston blef så i ögonen fallande och hans besök vid skolan så täta, att föreståndarinnan ansåg sig tvungen att taga reda på saken en smula. En dag, då John, besluten att för tjugonde gången sätta sin viljekraft på prof besökte Miss Preston, erhöll han underrättelse att föreståndarinnan önskade tala med honom.

John blef bestört. Det stockade sig i halsen på honom flera gånger, medan han lyssnade till föreståndarinnan, som uppehöll sig vid hans ofta upprepade besök, den förlägenhet, som hans upp-

märksamhet måste orsaka en lärarinna, och den hänsyn han såsom en gentleman var skyldig den unga kvinnan. Andemeningen i föreståndarinnans ord var den, att om John endast för sin förströelse uppvaktade Miss Preston, så vore det hans plikt att för Miss Preston's skull låta sin uppmärksamhet mot henne blifva mindre tydlig.

"Genom Er", sade den förlägne Johnson, "har jag fått mod att uttrycka, hvad jag länge önskat säga. Jag försäkrar Eder, att mina afsikter med hänsyn till Miss Preston äro de mäst ärligt menade. Jag—"

"Det är nog", sade föreståndarinnan. "Jag skall sända efter Miss Preston".

Miss Preston kom, och de begåfvo sig ut på den åktur, som John planerat. Men ju längre de foro, desto mera sjönk John's mod — såsom vid många föregående tillfällen.

"Hvad önskade föreståndarinnan tala med dig om"? frågade Miss Preston, helt oskyldigt.

Här erbjöds ett tillfälle, men John fylldes med bäfvan och försummade att begagna sig däraf.

"Åh, ingenting särskildt", svarade han, och ledde samtalet in på det vackra vädret och landskapets skönhet.

Omsider var åkturen nära på öfverstånden — först då tog John, som tänkte på föreståndarinnan, mod till sig att tala om sitt samtal med henne.

Ett giftermål följde snart.

EN VIDARE OMGIFNING

John förde sin brud till Nicollet Hotel, och sedan återuppbygde han det gamla hemmet och gjorde en tillbygnad till detsamma — där hoppades han få lefva i lycka med sin brud, och i förnöjsamhet med sin goda och trofasta moder och afhållna syster Hattie. Modern hade varit hans stöd, och han hade varit moderns. Fattigdomens dagar voro för alltid gångna — framtiden skulle för familjen blifva klar och solbelyst.

KAPITEL VII

INTRÄDE I POLITIKEN

ÅR 1894 var John A. Johnson väl känd och mycket omtyckt af alla tidningsmän i staten. Inom tidningsmannakretsen gjorde han början till sin politiska bana, fastän han då icke visste det. Tidningsmännen, som träffade honom två gånger om året, vid årskonventionen och vid den årliga exkursionen, lärde känna, att det fanns godt material i John Johnson. Det årets demokratiska statskonvention erbjöd honom nominationen såsom statssekreterare, men han afböjde den tomma hedern. Då demokraterna i hans county erbjödo honom nominationen till statssenator, ansåg han den befattningen värd att sträfva efter och antog nominationen. Han förvärfvade sig en mängd anhängare under kampanjen, men blef besegrad. Intet bevis finnes, för att han vid den tiden hade någon politisk ärelystnad — hans villighet att betjäna sina medmänniskor i legislaturen kan knappast tyda på någon speciell kärlek till politiken. Efter allt att döma, skattade han sina förbindelser med redaktörerna mycket högre än de bekantskaper, som han gjorde i politiken. Han

fortsatte att vara en aktiv medlem af redaktörernas association och deltog i dess göranden och låtanden med den för honom karaktäristiska entusiasmen. Han var väl belåten med sitt arbete och fortsatte att utgifva en mycket god landsortstidning. Han kände, att hans ställning i samhället var hedrande och ansvarsfull. Han ansåg, att landsortsredaktören hade ett större ansvar på sitt område än storstadsredaktören å sitt. Medan han var Guvernör, skref han för Youth's Companion en artikel om landsortsprässen, och däri klargjorde han till fullo sina idéer om landsortsredaktörens plikter och ansvar. Denna artikel återfinnes i sin helhet i bihanget, i slutet af denna bok, men följande rader förtjäna att återgifvas här:

"Att bestå länge — att bestå i frihet och rikedom, — är det svåraste problem, som den modärna staten har att lösa, och nyhetstidningen är och kommer att vara i spetsen för framåtskridandet. Att moralens allestädes påtagliga höjande blifvit mera allmänt erkändt äfven utanför de stora befolkningscentra, har man att tacka landsortspressen för. Landsborna, som inandas renare luft, borta från stadslifvets äflan och slit, hafva mera tid och bättre tillfällen att egna sina krafter åt lösningen af det dagliga lifvets problem.

"Den amerikanska Unionen har bestått och kommer att bestå, så länge som friheten varar. Dess institutioner skola växa och blomstra, och män och kvinnor skola ernå den högsta bildning, emedan

här i landet finnas tal- och handlingsfrihet, och allsköns andra eggelser till dygd och heder i den ban, som våra fäder bröto. Godt och ondt, glädje och sorg, sanning och falskhet komma alltid att finnas, men den stora amerikanska allmänheten trängtar alltid efter det, som är godt och rättvist Landsortsredaktören är en af de inflytelser, som alltid är i värksamhet, för att utpeka de stjärnor som tindra bakom molnen".

År 1897, då han med redaktörerna från Minnesota besökte Milwaukee, höll Johnson ett tal, som fängslade alla och kom åtminstone en af dem, som då hörde honom, att förklara, att det demokratiska partiet i honom hade godt guvernörsmaterial. Once a year (En gång om året), en tidning publicerad af Pressklubben i Milwaukee, innehöll det året ett utdrag ur ett privatbref, som Johnson skrifvit till en redaktör. Utdraget föregicks med en kort inledning, hvari redaktören uppehöll sig vid "John A. Johnson, redaktören för St. Peter Herald, hvars kvicka eftermiddags-anförande vid Whitefish Bay, och briljanta tal inför Press-klubben berättigade honom till lagrar, som Chauncey Depew skulle afundas honom". Utdraget följer:

"Tillåt mig att säga i detta sammanhang, att Milwaukee Press klubb väft sin murgröna om mitt hjärta och håller det i bojor, och jag önskar säga, att om den mottagning, som kommit de vallfärdande redaktörerna från Minnesota till del, är ett

kännetecken på dess artighet, liberalitet och gästvänlighet, så är det i sanning lyckosamt, att Once A Year är ymnighetshornet. Minnesota-redaktörerna hafva endast angenäma minnen från Pressklubben och dess utomordentliga tillställning. Och jag önskar säga till Eder (i förtroende), att medlemmarne af vår trupp kringflackande trubadurer aldrig och vid intet tillfälle blifvit så furstligt mottagna, som då den var inbjuden till Milwaukee. Allesammans tänka vi esomoftast på klubbens små trefliga rum och äro på det klara med, att de måste vara "bohémien'ens" hemort. Nära vär stad finnes en koloni böhmare, och utan att försöka kasta skugga på mina egna grannar vill jag påstå att I till och med öfverträffen originalen. Vi minnas alla den ståtlige och kvicke guvernören-tidningsmannen, som med en frikostighet, utmärkande för den som beklädt höga ämbeten, öfverlämnade hela kvarter af staden, och delar af county't, ja staten, till dem af de våra, som hade lust till sådant. Det föreföll mig, att sådan frikostighet måste ha blifvit till en andra natur hos en man som delat med sig allt det inflytande, som stod i hans förmåga, och att han gjorde en inventering af några af statens återstående tillgångar för att frikostigt fördela dem bland nationens okrönta kungar, drottningar och hackor. Vi komma alla ihåg, huru vi stolt vägrade att emottaga de erbjudna gåfvorna och kände, att vi föredrogo att medtaga våra frikostiga värdars vänskap, enär vi

trodde, att äganderätten skulle blifva mindre svår att fastställa; vi komma ihåg och kunna aldrig förglömma skönheten hos Milwaukee, denna förtjusande drottning bland alla Nordvästerns städer, med dess brusande lif, bryggerier och kryddade gurkor; dess majestätiska byggnader, dess vackra kvinnor och allt det som erfordras för att göra en stad stor, men först och främst i vårt minne lefva medlemmarne af Pressklubben i Milwaukee.

"För mig är lifvets morgon gången, och jag är nära dess middagshöjd, hvarifrån jag kan skåda ut öfver den nedgående solens land. I likhet med andra, som till hälften misslyckats i denna kommersiella värld, har jag kommit till den slutsatsen, att rikedomen icke är den lämpliga måttstocken, och mina högsta ideal äro icke Klondyke's. Värdemätaren på framgång är för mig människosläktets höjande, förbättrandet af en förslappad ras; etablerandet af en mera fullkomlig intrassegemensamhet samt framgång för ett politiskt parti, som utför hvad det åtager sig, och afhåller sig från att göra det, som det ej lofvat. Med en sådan syn på lifvet, är det att undra på, att jag sätter bekantskapen med personer, som äro mäktiga gästfrihet, högt öfver sådana saker, som vi ej kunna klart fatta? Detta är måhända icke fullt klart för Er, men det är förvisso lika tydligt för Er som för mig, ty jag är ej själf säker på premissen enligt vare sig samhällsläran eller biologien. Därmed vare huru som hälst, jag önskar särskildt framhålla

att några sträfsamma, men ändå fattiga tidningsmän en dag sleto sig lösa från sin egen omgifnings ringhet och kommo till en stor stads förtrollning, och för en hel dag ägde de den och allt som fanns däri, och då natten fallit, seglade de ut öfver det blåa vattnet till ett annat land, och de kände sig bättre till mods, emedan de lämnat staden bakom sig, och de medtogo det, som är mera väsentligt — människors vänskap. Denna händelsedigra dag kommer länge att lefva i vårt minne. Solen må slockna på himlafästet, såsom någon sagt (ehuru det icke förefaller troligt nu), men till dess skall minnet af Milwaukee vara en af våra angenämaste hågkomster".

Under år 1898 kunde Johnson fira sin första politiska framgång, Demokraterna nominerade honom till statssenator, och denna gång blef han vald. Under hans tjänstgöring i legislaturen, inalles två ordinarie sessioner och en speciell session, inträffade föga, som kunde väcka hans anlag eller locka fram det som var i honom. Han ansåg ej, att det var hans plikt att söka skaffa sig utmärkelse genom att låta en massa motioner dödas i komitéer. Hans ställning var snarare en rådgifvares. Enligt hans uppfattning, så var det hans skyldighet såsom medlem af legislaturen att döma i de olika frågor, som kommo under debatt. Men han skaffade sig vänner — han skaffade sig alltid vänner. Hans intimaste umgängesvänner råkade vara män, som tillhörde det motsatta politiska par-

tiet, och de kunde ej tänka sig, att den kvicke, godmodige, sällskaplige, förströelseälskande Johnson en dag skulle omintetgöra deras planer. Han förskaffade sig en viss bemärkthet genom sitt allvarliga förfäktande af en lag, som afsåg att öka skatten på Minnesotas järnvägars bruttoinkomst, men den enda "sensationen", medan han var senator inträffade framemot slutet af den första sessionen — år 1899.... Och den var en sensation som icke syntes bära på fröet till en politisk framtid för honom. Demokraten John Lind, af många ansedd för att vara den dugligaste man i Minnesota, var guvernör. Lind blef djupt rörd af förslaget om Filippinernas annektering. Med en kraftig naturs hela styrka motsatte han sig förslaget. Fastän vältalig vid alla tillfällen, har Guvernör Lind's vältalighet aldrig lyfts till en sådan sublim och öfvertygande höjd, som den gjorde vid klandrandet af hvad han ansåg vara ett skändligt afvikande från amerikanska ideal. Banketten å Jackson-dagen år 1899 kommer länge att ihågkommas i Minnesota på grund af guvernörens patetiska vädjan till förmån för filipinos. Män, som aldrig gråtit förut eller sedan, och icke brydde sig det minsta om filipinos, gräto och snyftade när guvernören beskref infödingarnes lidanden. Guvernör Lind styrde om att en resolution föreslogs i legislaturen, med begäran om återkallandet af det Trettonde Minnesota Regementet, som då tjänstgjorde å Filippinerna. Resolutionen understöddes

och motarbetades af partihänsyn af alla legislaturens medlemmar med undantag af senator Johnson. Den blide senatorn från St. Peter tog till orda och motsatte sig resolutionen i ett anförande, hvarifrån följande sats är tagen:

"Ehuru jag anser detta krig mycket beklagansvärdt, så tycker jag för min del, att vi borde ena oss om att stödja regeringen, utan afseende på den politiska färg, som kan skänkas åt situationen. Jag tycker, att regementet bör kvarhållas å Filippinerna, så länge som Stjärnbaneret kan göras till föremål för kränkning. Om detta är politiskt högförräderi, må enhvar som vill, slå mynt däraf".

Det fordrades stark öfvertygelse och en oberoende ande för att motsätta sig den inflytelserike guvernören, den förste demokratiske guvernör, som Minnesota haft efter Sibley, men Johnson gjorde det, och utan att ångra det. Denna episod belyser den politiska oafhängighet, som alltid karaktäriserade honom, ehuru han trodde, att framgångsfullt politiskt arbete måste göras inom partigränser. Han ådrog sig genast inflytelserika partigängares misshag, men episoden gjorde honom ej biltog och framkallade ej häller någon brytning mellan honom och guvernör Lind. Tvärtom, nästa steg som Johnson tog fram till ryktbarheten, var det anförande, hvari han nominerade guvernör Lind till återval under den nästa politiska kampanjen. Genom detta nomineringsanförande blef han all-

varligt påtänkt som guvernörskandidat år 1902. En hel del privat agitation utfördes för honom utan hans samtycke, och om han hade gifvit sitt tillstånd därtill, så hade afsikten varit att göra en kraftansträngning för att få honom nominerad. Äfven sedan konventionens förhandlingar inledts, och allting utfördes enligt beräkning för att nominera L. A. Rosing, gjordes ett försök att få Johnson att hålla ett tal, som var afsedt att vända upp och ned på alla konventioners planer. D. F. Peebles från St. Paul., hvilken hört guvernören tala i Milwaukee inför tidningsmännen, hade satt för sig, att Johnson skulle samla röster kring sitt namn på ett oemotståndligt sätt. Men det blef aldrig känt, om orsaken till Johnson's tvekan var den, att han ansåg Mr. Rosing berättigad till äran, eller han kände med sig, att det ej fanns någon möjlighet att besegra guvernör Van Sant, den republikanske kandidaten, som då ännu bar friska lagrar från sin berömda strid emot Northern Securities-sammanslagningen af Northern Pacific- och Great Northern-järnvägarne. Huru som hälst, så var beslutet lyckosamt, ty det året skulle icke ens Johnson ha kunnat besegra Van Sant. Litet stod att läsa i storstadstidningarne det året om Johnson's lämplighet att bekläda guvernörsämbetet, och när han återvände till St. Peter och besegrades i sin kampanj för återval till statssenaten, glömdes han snart, äfven af sina gynnare, på grund af de tusentals röster, hvarigenom Van Sant

VYER FRÅN ST. PETER.

1 och 2. Byggnader, där Johnson erhöll skolundervisning. 3. Nicollet Hotel. 4. Minnesota Avenue.

återvaldes till guvernör med den största majoritet, som någon guvernör öfver Minnesota någonsin fått — ett rekord, som förblef orubbadt, tills Johnson själf fyra år därefter ställde det i skuggan.

Demokraterna voro på den tiden ej så mångtaliga i St. Peter, som de kunde ha varit. Vid ett partisammanträde för att välja delegater till en county-konvention, voro endast två personer närvarande, Johnson själf och en annan person (stor och fet). De gingo till värket och valde delegater. Johnson skref i egenskap af sekreterare en rapport, som började på detta sätt:

"På ett stort och inflytelserikt möte", etc.

Den store och fete personen anmärkte, att detta icke vore sant.

"Jaså inte", sade Johnson; "är icke du stor, och jag, en redaktör, är förvisso inflytelserik".

Såsom redaktör var Johnson icke hågad att skrifva långa redaktionsartiklar, och detta har gifvit upphof till missräkning hos tidningsmän och andra skribenter, hvilka genomletat de gamla årgångarne af St. Peter Herald i hopp om att kunna påträffa några bevis för förekomsten af den förmåga, som senare visade sig i Guvernörens offentliga anföranden. De glömde, att Johnson var en man, som undergick förändring, en man i tillväxt. Han förkofrades på ett underbart sätt från den tid, han blef redaktör, tills han valdes till Guvernör öfver Minnesota, men hans själsgåfvor till-

växte ännu mera efter hans val.. Omgifningen betydde mera för utvecklandet af en man af Johnson's typ, än hvad den skulle ha betydt för många andra. Hans tendens var att utveckla sig i den mån som hans förhållanden tilläto honom, men hans brist på en pådrifvande ärelystnad, gjorde att han ej jagade efter tillfällena. Han hade en medfödd förmåga att anpassa sig efter hvilken som hälst omgifning. Om han blifvit redaktör för en storstadstidning, skulle han ha skrifvit djupsinniga och charmanta redaktionsartiklar, men hans ställning i St. Peter kräfde ej sådana, och Johnson fann sig ej föranlåten att skrifva några. Och ändå måste det medgifvas, att han skref ypperliga saker, med tanke på hans omgifning och de kraf, den ställde på honom. Somliga stycken äro till och med förtjänta af att aftryckas här; de äro dessutom intrāssanta, enär de visa den syn på tingen, som Johnson behöll till det sista.

REDAKTIONSARTIKLAR UR ST. PETER HERALD.

"Hvad är ett botemedel mot skvaller? Helt enkelt bildning. Det finns mycket skvaller, som ej innehåller elakhet. Godmodiga personer tala om sina grannar, af den enkla och enda anledningen, att de ej hafva något annat att tala om. Skvaller är alltid ett personligt vidgående antingen af ondska eller själsslöhet, och de unga borde ej

blott söka undvika det, utan genom den mäst grundliga kultur frigöra sig från all frestelse att hängifva sig däråt. Det är simpelt, tomt och ofta gement. I vissa delar af landsbygden härjar det som en smitta. Det splittrar kyrkoförsamlingar i skilda läger. Grannar skaffa sig därigenom fiender för lifvet. Hos många personer utvecklar det sig till en kronisk åkomma, som praktiskt taget är obotlig.

En som umgås mycket med folk och söker göra sig underrättad om människors uppfattningar i politiska frågor, kan ej undgå att lägga märke till, att partiskrankorna blifva allt klenare för hvarje år, som går, och att valmännen vid röstningen låta sig allt mer och mer ledas af sin önskan att stödja vissa män och vissa åtgärder. Partiledare borde ej försumma att lägga detta på minnet. Det parti vinner, som nominerar den bäste mannen och som mäst djärft och oförfäradt gör sig till förespråkare för de bästa offentliga åtgärderna. Folket är uttråkadt på tomt munväder och önskar se handling.

Det borde vara hvarje faders sträfvan att i sina barns medvetande skapa aktning för föräldrarne.

För att framkalla goda tankar hos en gosse, måste han behandlas så, som om han vore något för mera än en växt eller dylikt. Han måste ha nog med förströelse och vederkvickelse för att ej blir sur till sinnelaget, och ingen människa har rättighet att förmena sina barn sådan. — Var ej tvär, kinkig och knarrig. Öppna de mossbetäckta kamrarne i själen och släpp in litet af den mänskliga vänlighetens solsken, och gör ett år därefter en inventering af de handlingar, som du är stolt öfver, och se efter, om de ej hafva märkbart ökats.

Vi hafva vid ett eller ett par tillfällen klandrats för att vi undfallit oss ett vänligt uttryck om någon offentlighetens man med en åskådning, motsatt vår. Vi önska säga till dem, som i tysthet hysa en sådan tanke, att vi hoppas den dagen aldrig skall komma, då vi skola blifva trångbröstade nog att uraktlåta att observera förtjänst eller egna hyllning däråt. Politik och religion hafva mycket gemensamt. Hvarje människa har rätt till sin egen uppfattning, och goda och sanna män finnas i hvarje politiskt parti såväl som i hvarje kyrkoförsamling, och vi glädjas åt att se sådana män väljas till ämbetsmän, sak samma hvad deras politiska åskådning må vara. Personligen hålla vi oss till det demokratiska partiets

doktrin och hoppas på dess principers triumf. Men kärlek till dem föder ej hat emot goda män, som hafva en skiljaktig åskådning. Vi hoppas, att vid alla tillfällen ledas af hvad som är rätt, och rättvisa skall vederfaras en motståndare lika väl som en vän. Det vore lumpet att handla annorlunda — enligt vår öfvertygelse.

Emerson sade en gång: "Människor som afskilja sig från umgänge och icke hafva några intima eller kära familjeband, äro beklagansvärda". Byron träffade rätt, då han sade: "Lyckan föddes tvilling". Men denna fras, ehuru vacker och poetisk, är ej omfattande nog. Vi föddes till att umgås med hvarandra, ej till att gå ensamma genom lifvet. Den människa, som ej bryr sig om någon, och som ingen bekymrar sig om, har ingenting att lefva för, som gör lifvet värdt att lefva. Många glödande kol erfordras för att få en eldhärd. Skilj dem åt, och de fördunklas och slockna. På samma sätt måste en individ värmas af umgänget med andra, för att kunna lefva ett duktigt, kraftigt lif, och för att möjliggöra ömsesidig uppmuntran, tillförsikt och hjälp. Om du önskar lefva som en människa, och ej som en svampväxt, måste du vara sällskaplig, broderlig, barmhärtig och sympatisk, samt arbeta enträget för mänskosläktets välfärd. Dina små barmhärtig-

hetsgärningar kunna ofta misstydas af ovärdiga personer, men äfven om andra ej förstå dig, förstår du dig själf och blir belåten. Ondskefullt skvaller, som alltid är på utkik efter ny näring, skall angripa dig vid hvarje lägenhet, men självmedvetandet om att ha rätt, utgör ett ogenomträngligt pansar emot skvallrets skorpion, och du kan lugnt fortsätta din jämna väg framåt och le åt dess fruktlösa vrede.

KAPITEL VIII

DEN FÖRSTA GUVERNÖRSKAMPANJEN

BESEGRAD för återval till statssenaten år 1902, kunde Johnson haft anledning att draga den slutsatsen, att hans politiska bana vore tillända. Likafullt är det ett sällsamt faktum, att detta nederlag möjliggjorde hans senare triumfer. Ty om han blifvit vald till senaten år 1904, skulle han, enligt Minnesota's lagar, ej ha varit valbar till guvernörsbefattningen under sin tjänstgöringstid som senator, och sålunda varit förhindrad att antaga den demokratiska nominationen till guvernörsbefattningen. Därtill kom, att det demokratiska partiet var illa söndradt i Minnesota vid årets början. Radikaler och konservativa hade utkämpat en bitter strid om delegaterna till den nationella konventionen i St. Louis, och den slutade med, att halfva antalet tog parti för Parker och den andra hälften för Hearst. Dessutom hade Rosings öfverväldigande nederlag två år förut beröfvat partiet all lifskraft. Till råga på olyckan hade en konferens hållits med de demokratiska ledarne med tillträde öppet endast för dem, som voro för Parker, och därigenom hade Hearst's

meningsfränder blifvit rasande. I en sträfvan att åstadkomma samförstånd mellan de två grupperna hade omsider Mr. Frank A. Day och andra till St. Paul sammankallat omkring tjugu personer, representerande båda partierna, för att öfverlägga om situationen i staten och försöka enas om en guvernörskandidat. Dessförinnan hade Johnson öfverlagt med olika partiledare, men allt annat än gynnsamt upptagit förslaget, att han skulle blifva kandidat, och sanningen är, att han icke gjort något vidare intryck på partiledarne. Mr. Day var emellertid fast öfvertygad om, att Johnson vore en idealisk kandidat. Han var af svensk härkomst, populär hos landsortsredaktörerna och personligen på god fot med de republikanska senatorer, som han varit kamrat med i legislaturen, och af hvilka många voro missbelåtna med utgången af den republikanska statskonventionen. Men hvad angår de flesta af de andra ledarne, så utgjorde Johnson's korta politiska bana, och det faktum, att han var alldeles okänd för folket i staten och oförmögen att lämna bidrag till kampanjfonden tillräcklig anledning till frånvaron af entusiasm för honom. Ingen annan kom emellertid på förslag vid konferensen mellan grupperna, och när till sist en röstning företogs för att utröna stämningen, så afgåfvo alla de närvarande utom en, som afhöll sig från att rösta, sina röster för Johnson.

Mr. Day's uppträdande såsom förespråkare för

den jämförelsevis obekante landsortsredaktören hade naturligtvis ett ganska stort inflytande på de i konferensen deltagande. Han hade varit redaktör och en gång president för statens redaktörs association, senator i tolf år, president för senaten och en af ledarne af den närmast föregående statskampanjen, och därför medgaf enhvar att han borde veta hvad han gjorde, när han så varmt rekommenderade Johnson.

Medan konferensen pågick, mottog Day ett telegram från Johnson i St. Peter, med underrättelse att han till St. Paul Globe skrifvit ett budskap, som skulle göra det omöjligt för honom att komma i åtanke för nominationen. Day rusade till telefonen, lyckades få ett samtal med Johnson och förmådde honom att hålla tillbaka budskapet, tills de haft ett privat samtal. När röstningen afslutades, hade Day endast omkring 15 minuter på sig för att hinna med tåget till St. Peter. Det var en varm sommardag, och en storm höll på att blåsa upp. Mr. Day var trött, och det dåliga vädret tycktes samvärka med sammanträffandets likgiltighet och hans eget kroppsliga befinnande för att nedslå hans mod och afhålla honom från att uträtta sitt ärende. Vid framkomsten till St. Peter, var Johnson, enligt aftal, Day till mötes i bakre delen af tåget, och osedda skyndade de två till Johnson's hem. Stormen hade utbrutit med cyklonartadt raseri. Day var nedslagen, och på det hela taget såg det ej ut, som om tiden vore

inne för inledandet af ett nytt företag. De två satte sig emellertid på verandan till Johnson's hem för att diskutera situationen. Sedan några ord af alldagligt innehåll utbytts, upptogs det viktiga ämnet till behandling.

"Vi måste språka politik, om Johnson och guvernörskapet", sade Mr. Day till Mrs. Johnson, "och jag tror väl ej, att Ni bryr Er om att sitta uppe med oss"?

"Om det angår John, så angår det mig", svarade Mrs. Johnson", och jag önskar höra alltsammans".

Följaktligen sutto de tre på verandan i mörkret timme efter timme, och talade och beräknade och gissade hit och dit. En öfversikt gjordes af förhållandena i staten, county efter county, och det ena kongress-distriktet efter det andra, missnöjet i det republikanska lägret blef omsorgsfullt öfvervägdt, och man kom till den slutsatsen, att Johnson hade en utsikt att vinna, och att äfven om han förlorade, det likafullt skulle vara till hans fördel att antaga nominationen. Johnson gjorde det förbehållet, att han ej skulle behöfva lämna något kampanjbidrag, och att han skulle erhålla nominationen utan att själf behöfva göra några ansträngningar för att få den. Han stipulerade också det villkoret, att Mr. Day skulle leda kampanjen. Johnson önskade veta, hvarifrån pängarne skulle tagas. Det enda, som Mr. Day visste därvidlag var, att han redan blifvit lofvad $550,

men han hade en fast tillförsikt, att han på ett eller annat sätt skulle blifva i stånd att anskaffa nog med pängar för att sätta i gång en kampanj af något slag. Klockan var 2 på natten, då redaktören beslöt att antaga nominationen, om den erbjöds honom, och han och hans hustru gingo ned till tåget jämte Mr. Day, föga anande, att ett beslut hade fattats, som skulle revolutionera de politiska förhållandena i Minnesota under sex år och gifva en väldig eggelse öfver hela västern åt sträfvandet efter politisk oafhängighet.

Konventionen hölls i Minneapolis, Augusti 30, 1904. Mr. W. S. Hammond, från St. James, nu medlem af kongressen från Minnesota's andra distrikt, nominerade Johnson, och denne hälsades entusiastiskt såsom den demokratiske kandidaten till guvernör öfver Minnesota. Liten förhoppning fanns om en gynnsam utgång och ringa benägenhet förelåg att tro, att han skulle vinna. Faktum är, att den förhoppning, som fanns, var af det negativa slaget. Den var i hufvudsak baserad på den tvedräkt, som rådde i det republikanska partiet. Mr. R. C. Dunn, äfven han en landsortsredaktör och f. d. statsauditör, hade nominerats för guvernörsbefattningen efter en bitter strid, som gjorde vännerna till den besegrade kandidaten, Domaren Loren W. Collins, stötta och missbelåtna. Demokraterna hoppades, att Johnson skulle befinnas antaglig för dessa missbelåtna republikanare, hvilka voro villiga att hämnas på sitt

parti, om de kunde göra det, utan att låta staten få till guvernör en icke kompetent man. Kampanjen hade emellertid icke pågått länge, förrän det visade sig, att Mr. Dunn, en inflytelserik man med personlig popularitet, skulle samla omkring sitt namn en stor del af de demokratiska rösterna, och att den demokratiske kandidaten, för att kunna hoppas på seger, måste lägga i dagen en positiv kraft, som skulle komma folk att fylka sig omkring honom, utan tanke på politiska oförrätter. Med undantag af de få, som kände Johnson's ännu icke visade anlag samt hans underbara förmåga att vinna folk, sväfvade de demokratiska ledarne i okunnighet om, att deras kandidat var just en sådan man.

I enlighet med kandidatens önskan, valdes Mr. Day till ordförande för statens centralkomité. Lyckligtvis var Mr. L. A. Rosing ordförande för den värkställande komitén. Mr. Rosing hade varit demokraternas guvernörskandidat under den föregående kampanjen, men olyckan ville, att hans motkandidat var guvernör S. R. Van Sant, hvars hållning gentemot Northern Securities-sammanslagningen hade skänkt honom en oemotståndlig popularitet i en stat, där båda de två järnvägssystemen, som skulle förenas, hade sina hufvudkontor. Såsom sekreterare åt förre guvernör Lind, och såsom ledare af många kampanjer, medförde Mr. Rosing till kampanjen för Johnson en ovärderlig fond af politisk erfarenhet och kun-

skap, hvaraf han med sin kända förmåga gjorde det bästa möjliga bruk.

Johnson begaf sig ut på sin kampanj, som lofvade att bli af det rörliga slaget. Den demokratiska komitén nästan arbetade ihjäl honom. Ingen föregående guvernörskandidat i Minnesota hade någonsin gjort en så påkostande agitation. På 42 dagar höll den nye ledaren 103 anföranden och genomreste alla statens 84 counties, med undantag af 10. Ehuru Johnson ännu var klen efter den tredje operationen för blindtarmsinflammation, visade han prof på en öfverraskande reservstyrka, som svarade mot hans intellektuella kraft. Uthärdande svåra smärtor, måste han ofta vara utan föda, åkte med godståg, for med skjuts, satt ibland uppe hela natten, och talade ändå med kraft och lifligt vid hvarje möte. På en dag åkte han (med skjuts) 42 mil, reste 12 mil med godståg, talade tre gånger i sammanlagdt fem och en half timme — och hade under tiden endast njutit fyra timmars sömn och i en hast intagit två måltider.

Rapporter af högeligen uppmuntrande art började ingå till högkvarteret. Johnson's första anföranden voro ej så särdeles ovanliga eller uppseendeväckande. Men täflingen började tilltala honom. Spelet var högt, och dess vinnande skulle göra den obetydlige landsortsredaktören till statens guvernör. Hans ärelystnad väcktes, och den slumrande bärsärkalustan efter strid fick omsider öfvertaget i honom. Det var då, som han börja-

de hålla tal, som gjorde intryck. Han gaf sig själf fria tyglar, men afhöll sig från angrepp på sin moståndare. Johnson på talareestraden blef den Johnson, som hans vänner kände till. Han släppte lös sin entusiasm och sina tankar, gaf sina känslor fritt spelrum, talade med värme och öfvertygelse, och beslutade sig för att vinna. Han öfverraskade sina närmaste vänner genom sin högtidliga försäkran om, att han skulle blifva vald till guvernör. De förstodo att han menade det, men trodde, att han blifvit förryckt.

"Hvafalls? Skulle Johnson göra det, som endast händt en gång på fyrtiofyra år — vinna guvernörskapet öfver Minnesota åt det demokratiska partiet? Omöjligt"!

Men Johnson visste bättre. I trots af stridens hetta, var han kall och lugn och såg, att hans åhörareskaror i storlek och entusiasm voro utan motstycke i partiets historia i staten. De beräknande politikussarne började också lägga märke härtill. Ledare, som varit likgiltiga, började visa intrăsse och komma till högkvarteret. Kampanjbidrag började strömma in, och Mr. Day, som intecknat allt han hade för att kunna börja striden, kunde hoppas på att blifva återgäldad.

Så började handelsresandena i staten att kämpa på Johnson's sida. Många af dem hade gjort Johnson's bekantskap på den tid, då han var handelsbiträde, och uppehållit förbindelsen med honom, sedan han blifvit redaktör. Tanken att göra

den man, som för några år sedan var en obemärkt gosse i en småstad, till guvernör, slog an på dem. De blefvo missionärer för Johnson bland alla handelsresande i staten; och med sina nyomvända, tio tusen man starka, gjorde de front mot hvarje oppositionens utpost i hela staten. Handelsresandena arbetade för sina firmor för betalningens skull, men för Johnson af kärlek, och det arbete, hvarför ingen lön erhölls, var bättre än det betalda. Den republikanske kandidaten råkade ut för den oturen att citeras i tidningarne såsom hafvande låtit undfalla sig något, som ställde handelsresandena såsom klass i ofördelaktig dager. Det förmådde dem, att praktiskt taget som en man arbeta för Johnson. Hvarje tåg blef ett kringflyttande Johnson-möte, hvarje hotell ett Johnson-högkvarter, hvarje butik en agitationshärd för Johnson.

Icke belåtna därmed ställde handelsresandena så till, att någon genom edsvurna intyg gaf nytt lif åt den sorgliga historien om Johnson's fader. Johnson hade från första början fruktat för, att motståndarne skulle begagna sig af denna historia. När så skedde, var han för ett ögonblick öfver sig gifven. Hans första ingifvelse var att skrifva ett bref och draga sig tillbaka från kampanjen. Day sände honom ett långt telegram från St. Paul — Johnson var då i St. Peter — och försäkrade honom, att nämnda intyg ej skulle kosta honom en enda vän, utan att de skulle ha

en motsatt värkan och vända hela kampanjen till hans fördel.

"Har ni någon förklaring att göra"? åtspordes Johnson af tidningsmännen.

"Ingen alls", svarade han, "historien är sann".

Hemtande sig från sin nedslagenhet, for Johnson till St. James på kvällen samma dag, som angreppet först gjorts, och där höll han det utmärktaste tal, som han dittills hållit under kampanjen. Hans åhörare blefvo utom sig af entusiasm. Följande dag, då hans indignation grundligt uppväckts, höll han i Sherburne ett ännu mera storslaget anförande.

Den till hälften sanna innebörden af intygen bemöttes med hela sanningen — hela den ledsamma berättelsen om elände och fattigdom, en faders vanära, en moders sorg, en sons förödmjukelser och uppoffringar. Det var hemskt att på detta sätt blotta familjehemligheten för världen. Johnson själf ignorerade hela saken, men hans vänner publicerade sanningen, hvarje grym hård detalj däraf. Angreppet hade ett helt annat resultat än det som afsetts. Mödrar gräto, när de läste historien om Johnson's lif, män skyndade att skänka sitt stöd åt den man, som kämpat hela sitt lif mot följderna af sin faders svaghet och nu måste strida emot berättelsen därom.

På detta sätt kom hemmets härd i direkt beröring med politiken, och det visade sig, att hemmet hade inträsse i saken. Kvinnor hafva ej röst-

GUVERNÖR JOHNSONS HEM I ST. PETER.

rätt i Minnesota, men det året bestämde tusentals kvinnor, huru röstningen skulle ske. I stället för att göras till föremål för smälek och ringaktning, blef Johnson den populäre hjälten. Män, som varit ljumma eller likgiltiga, skyndade till hans stöd. Det var ögonskenligt, att intet annat än den nationella partihängifvenheten kunde hindra honom att nå guvernörsskapet.

"Vi kunna gifva Roosevelt 70,000 rösters öfvervikt i staten, men ändå välja Johnson", förklarade de demokratiska höfdingarne.

När rösterna räknades, hade Roosevelt en röstöfvervikt af 163,000. Det syntes som om ingen individuell popularitet skulle kunna motvärka denna enorma anslutning till Roosevelt. Men allt eftersom röstuppgifterna mottogos från county efter county, med Johnson främst, började det på att se hoppfullt ut för det som ansetts omöjligt. Och när den officiella räkningen var afslutad, befanns det, att John A. Johnson segrat med mer än 7,000 rösters öfvervikt.

Sonen till en förfallen landsflykting, sonen till en fattig tvättgumma var guvernör öfver Minnesota!

KAPITEL IX

GUVERNÖR. — PÅFÖLJANDE KAMPANJER

MEDAN telegrafapparaterna aftickade de siffror, som höllo på att göra honom till guvernör, tycktes John A. Johnson vara den minst berörde af alla dem, som uppehöllo sig å högkvarteret den minnesvärda November-natten år 1904. Han var filosofiskt beredd på nederlag, men trodde, att han skulle blifva vald. När hans val var visst, var han lika förtjust som en gosse öfver en ny boll, men hans glädje var blandad med sympati för den besegrade moståndaren. Genom människornas grymma metod hade en annan mans olycka blifvit hans lycka. Han tog själf ingen kredit för segern. Han kände sig helt enkelt lyft mot höjden af krafter, hvaröfver han ej hade någon kontroll.

Efteråt anlände ett oändligt antal lyckönskningsbref och besökare. Redaktören började smaka storhetens välbehag. Och så hölls den glada segerfästen i St. Peter, dit trofasta demokrater samt republikanska bundsförvanter reste från alla delar af staten — många af ren glädje, andra med ett beräknande öga på segerbytet.

När den nyvalde guvernören den natten talade till den jublande åhörareskaran, fanns inom hörhåll ingen lyckligare än Mrs. Caroline Johnson, modern, som, böjd och ofärdig genom reumatism, såg och lyssnade från ett fönster, hvarifrån utsikt gafs öfver gatan. Hon måste, i sanning, ha känt, att hennes lif blifvit belönadt, och att hon, den fader- och moderlösa immigrant-flickan från Sverige, hade lämnat sitt bidrag genom att gifva Minnesota en guvernör. När hon tänkte på sin egen ringhet och sorg, i motsats till sin sons upphöjelse, kunde hon haft skäl att säga med diktaren:

"Ingen sång från bivack, ingen hälsnings-salut,
Inga fanor att elda och väcka.
Ack, dessa strider, som aldrig ta slut!
Från vaggan till grafven de räcka."

Nu hade denna moder, så skickad att gifva lifvet åt krigare, flyttat ut ur sin sons hem, när välståndets och bekymmersfrihetens dagar randats och han hade planerat tillfredsställelse och lycka för henne på gamla dagar, ty hon måste hafva ett hem för sig själf. I de härligaste ögonblicken här i lifvet är det alltid något, som saknas, och på samma sätt gripas nu den lycklige sonen och den gamla modern, hvilka hängifvet och tappert stridit och lidit tillsammans, af den dystra tanken, att ödet bedragit dem. Sonen hade vunnit en stat och på sätt och vis förlorat en moder; modern, stolt öfver sin son, kände att hon mistat honom.

Johnson var uttröttad af kampanjens besvärligheter och oförmögen att taga itu med en nyvald guvernörs åligganden. Därför begaf han sig till Södern för att få någon vederkvickelse. Vid återkomsten var han redo för arbete. Kontor inreddes i Nicollet Hotell i St. Peter, som blef till ett Mecca för alla dem, som kommo för att få sin lön.

När tiden var inne för honom att fara till St. Paul, öfvertalade guvernören sin moder och syster att bo i det nya hem, som han hade byggt. Där dog hans moder två år därefter, och därifrån fördes hennes jordiska kvarlefvor, med den store guvernören såsom den förnämste sörjaren till Greenhill kyrkogården, för att omsider hvila i frid. De gamla St. Peter-dagarne äro för alltid förbi. Guvernören vet det icke, men St. Peter skall aldrig mera blifva hans hem, förrän äfven han, nedmejad i sin mannaålder, af en sörjande mängd bäres dit för att dela grafvens frid med sin moder.

Den dagen är omsider inne, då redaktören skall öfvergå till guvernör. "Adjö, Henry", sade han till sin kompanjon i tidningsaffären, när han steg på tåget. "Jag kommer tillbaka om två år. Försök att hålla kvar prenumeranterna, och låt icke annonserna gå ifrån dig. Se till, att accidenstryckeriet är i gång. Adjö"!

Till det stora hvita marmorkapitoliet å kullen i St. Paul kommer sålunda John Johnson, och

han var den förste guvernör, som installerades i tjänstgöring inom dess murar, Januari 4, 1905.

I ett annat kapitel redogöres för, hvad han uträttade i denna befattning. Här behöfver endast antecknas, att han till fullo rättfärdigade alla de varmaste förhoppningarne hos dem, som valde honom, och att han alltid höll såsom rättesnöre de varmt hälsade slutorden i hans första budskap till legislaturen:

"Vi äro i dag församlade i statens nya kapitolium. Detta utmärkta byggnadsvärk är ett monument till vårt folks energi, välstånd och bildning. Hvilket motstånd som än förefunnits till dess uppförande i det flydda, så äro nu invånarne stolta öfver, att dess lysande kupol reser sig öfver vår älskade stats hufvudstad. Byggnaden är statens ägendom och afsedd att vara en plats, där folkets angelägenheter skola uträttas. Såsom dess tjänare, hafven I och jag fått i uppdrag att sköta våra olika befattningar till folkets bästa. Vi böra inviga oss åt denna tjänst och högtidligt lofva vår nitälskan, vår trohet och vår ärliga föresats till en sträfvan att göra vår skyldighet gentemot dem, som skänkt oss sitt förtroende och sin tillit. Vi böra ej arbeta för denna stunden allenast, utan på det att kommande generationer må njuta af resultatet af ärlig, patriotisk ansats. Och om uppoffringar behöfva göras, må de ej göras på statens bekostnad. Om vi måste hysa politiska hänsyn, må vi också komma ihåg, att politiska partier äro blott

och bart en god styrelses förmedlare, och att I och jag skola på bästa sätt tjäna endast en herre — den oafhängiga befolkningen i staten Minnesota".

Guvernör Johnson's outtömliga förmåga af självutveckling och anpassningsskicklighet kommo honom väl till pass. På samma sätt som den svalnande metallen i sättningsapparaten utvidgar sig och utfyller hvarje hålighet i gjutformen, så visade sig vid hvarje tillfälle guvernörens medfödda anpassningsförmåga. Han såg snart skillnaden mellan en guvernörs metoder och en landsortsredaktörs, och han började så småningom bruka dem utan att på något sätt förändra sitt eget jag. Minnesota's invånare voro förtjusta i sin nye guvernör. De ansågo att han var idealet för den högste värkställande ämbetsmannen i staten. Belefvad, artig, ledig, naturlig och demokratisk, med vinnande ansiktsdrag och sätt, välklädd, alltid med det rätta ordet på tungan vid den rätta tidpunkten, och ändå fast, beslutsam, manlig, var han helt enkelt oemotståndlig.

Ånyo nominerad till guvernör af den demokratiska statskonventionen i Minneapolis September 4, 1906 — denna gång icke tviflande och full af farhågor, men med stolt tillförsikt, inledde han med kraft sin andra kampanj, medan hans vänner togo till fältrop: "En god termin berättigar till ännu en". Ehuru det visade sig, att den republikanske kandidaten, Albert L. Cole, aldrig hade den aflägsnaste utsikt att blifva vald, så funnos

vissa anledningar till farhågor för de i stridens hetta varande männen, hvilkas omdömesförmåga naturligtvis ej var fullkomlig. Inflytelserika republikanska tidningar, som hade understödt Johnson i den första kampanjen, ansågo nu sitt parti tillräckligt straffadt och återvände till detsamma. Om än ingen entusiasm förspordes för Cole, pågingo inga öppna stridigheter i partiet bakom honom — gafs intet sådant angreppstillfälle, som yppade sig för oppositionen genom de inre slitningarne år 1904. Därför tog den demokratiska ledningen ingenting för gifvet och förde en energisk kampanj.

Guvernör Johnson's valagitation i denna kampanj öfverglänste hans föregående rekord. På sju veckor höll han 119 anföranden i 78 counties. Om auktoritet och bemärkthet ha sina behag, så måste denna kampanj hafva varit en af de angenämaste perioder i Guvernör Johnson's lif. Han var nu den populäre hjälten, och till hans popularitet hade lagts en stor befattnings anseende. Väldiga människoskaror samlades för att höra alla hans anföranden, och han måste känna, att han ej blott var beundrad, utan älskad af de hurrande massor, som begärligt lyssnade till hans ord. Popularitetens sötma var ännu tillräckligt ny för honom för att ej förvilla hans smak. När rösterna räknades, visade det sig huru underbart stor guvernör Johnson's popularitet var, när den ej rönte inverkan från presidentkampanjen för en man som

Roosevelt. Han hade erhållit 168,480 röster, och hans motståndare 96,162, en röstöfvervikt af 72,318 — den största som en guvernörskandidat i Minnesota någonsin erhållit.

Under sin andra termin såsom guvernör utvecklade sig Guvernör Johnson till en nationell personlighet och en kandidat till presidentvärdigheten. Berättelsen om den andra administrationen och presidentkampanjen lämnas i andra kapitel. Vare nog sagdt här, att Guvernören fortsatte att stiga i allmänhetens aktning, och att hans själsgåfvor tillväxte, alltefter som hans anseende spred sig. Han redde sig i hvarje situation, och hvarje ögonskenlig återvändsgränd i hans bana visade sig hafva en utgång, som han med lätthet upptäckte.

Nu komma vi till den tredje kampanjen för guvernörsämbetet — i många hänseenden den mäst anmärkningsvärda af dem alla. Vid detta tillfälle var det republikanska partiet enadt och nominerade till guvernörskandidat Jacob E. Jacobson, en man, som kunde peka på ett rikt värksamhetsrekord i legislaturen, en folkets man, nominerad med stor entusiasm i en konvention, som hölls i St. Paul, på samma gång, som Guvernör Johnson's utsikter att bli presidentkandidat fingo ett svårt bakslag i Denver. Hvilken roll en småsak kan spela i politiken, belyses bäst genom det obetänksamma uttalande, som fälldes af den man, som brakte Mr. Jacobson's namn framför konventionen:

"Det värsta, som sagts mot honom", sade tala-

ren välmenande, "är att han äter paj med knif".

Det har aldrig bevisats, att Mr. Jacobson gjort sig skyldig till detta brott mot etiketten, och talaren hoppades utan tvifvel, att anklagelsen skulle göra honom omtyckt bland de många, som enligt traditionen antagas föredraga knifven för gaffeln. Men uttrycket väckte med detsamma ett tvifvel i allmänhetens medvetande, huruvida kandidaten, socialt sedt, vore lämplig för guvernörsbefattningen, i jämförelse med Guvernör Johnson.

Demokraterna voro rådvilla. Guvernör Johnson hade tillkännagifvit att sak samma hvad som hände i Denver, så önskade han ej ånyo blifva kandidat till guvernörsbefattningen. Innan han gjorde detta tillkännagifvande, hade han rådfrågat sina personliga böjelser. Han längtade efter att få draga sig tillbaka till privatlifvets lugn och bekvämlighet. Ryktbar öfver hela landet såsom talare öfverhopades han med lönande anbud att uppträda såsom föreläsare. Han hade ofta sagt, att ingen man skulle önska sig större inkomst än $5,000 om året. Nu yppade sig tillfälle för honom att förvärfva en förmögenhet, som skulle afkasta denna inkomst. Han hade länge längtat efter att få göra en resa genom Europa. Han ansåg, att föga mera stode att vinna genom ännu en termin, och dessutom vore ju nederlag möjligt. De tankar, som några af guvernörens politiska rådgifvare hyste, öfverensstämde med hans egna tycken och önskningar. De ansågo det klokare att låta sig nöja

med äran af två på hvarandra följande segrar, snarare än att riskera nederlag genom att sträfva efter den tredje — den nationella kampanjen år 1912 låg dem i tankarne. Dessutom måste en man alltid taga sin hustru med i räkningen. Mrs. Johnson var afgjord motståndare till ännu en kampanj. Hon hade ingen ärelystnad rörande sin makes politiska framtid. Hennes böjelser, i likhet med hans, lågo i riktning mot det lugna privatlifvet. Motsättande sig uppfordringarne från sin tjänstemannaomgifning, afvisande påtryckningarne från ett parti, som ansåg nederlag gifvet utan honom, samt lämnande utan afseende folkets vädjan, tycktes guvernören bränna sina skepp genom att tillkännagifva, att han ej kunde antaga en tredje nomination utan att göra sig till ett åtlöje. Alla ansträngningar gjordes för att förmå honom att ändra mening. Till sist förenade sig äfven de af hans politiska rådgifvare, som motsatt sig en tredje termin, med dem, som påyrkade, att Guvernören måste blifva kandidat ännu en gång. Genom en politikens nyck, blefvo under tiden statens Bryan-demokrater, hvilka så kraftigt och bittert motsatt sig Guvernör Johnson som presidentkandidat, de ihärdigaste ifrarne för en tredje termin. Guvernörens närmaste omgifning var naturligtvis förhindrad att göra någonting för honom och förblef passiv, medan hans förutvarande opponenter radade upp county efter county, som hade till lösenord: "Johnson först, sist och alltid".

KAPITOLIET I ST. PAUL

Allteftersom dagen närmade sig för hållandet af konventionen i Minneapolis, blef situationen mycket oklar. Guvernören var ståndaktig, partiet påyrkade hans nomination, och man hyste farhåga för, att han utan varning skulle vidtaga någon utgärd för att göra slut på situationen och beröfva partiet allt hopp. Dessa dagar voro dystra för Guvernörens närmaste omgifning. Dagen före konventionen, ja på morgonen samma dag den hölls, visste Guvernören ej själf, hvad han skulle göra, om han blefve nominerad. Huru starka hans invändningar än voro, så ansågo de, som voro fast beslutna att nominera honom, att han borde tvingas att vidgå en skuld till partiet och sålunda nödgas att antaga nominationen. Guvernör Johnson's vänner hade enats om kongressledamoten Hammond såsom kandidat och uppgjort sina planer för att genomdrifva dennes nomination. Men deras planer hade inga utsikter till framgång i denna galna konvention. Borgmästaren Lawler i St. Paul framställde Guvernör Johnson's namn för konventionen. Då uppstod en scen, som man sällan blir vittne till annat än vid en nationell konvention. Under mer än en timme hurrade och skreko ett tusen män, viftade med armarne, och marscherade upp- och nedför gångarne i konventionslokalen och ut på gatorna. De ville ha Johnson nominerad och ingen annan än Johnson. Han blef nominerad.

När underrättelsen om konventionens beslut

nådde honom, var Guvernören mäkta bekymrad. Han hade på det uppriktigaste sätt försökt att slippa ifrån det hedrande uppdraget, han fruktade en ny kampanjs ansträngningar, han längtade efter privatlifvet. Men pliktens bud kunde ej missförstås. En man är skyldig något till sitt parti och sina vänner, som gjort för honom, hvad det demokratiska partiet i Minnesota gjort för Guvernör Johnson. Nominationen antogs motvilligt, tvärt emot Mrs. Johnson's vilja, i det att hon förklarade, att guvernören fallit offer för en komplott bland sina vänner. Men när guvernören en gång var inne i täflingen, så var det hans fasta beslut att segra. Ännu en gång bar han stridens börda. Kampanjen var hård. Denna gång var oppositionen mera envis, gick mera anfallsvis till väga, och var mera beslutsam än under de föregående kampanjerna. Dessutom pågick presidentval-agitationen, och väl planerade försök gjordes att bringa de oafhängiga republikanarne tillbaka till sitt parti. Under stridens sista dagar började opartiska iakttagelser tro, att en möjlighet förelåg, att Guvernören komme att besegras. Själf tviflade han aldrig för en minut på utgången. Dagen före valet, ehuru uttröttad genom det trägna arbetet under kampanjen, och plågad af sitt gamla blindtarms-sår, förutsade han kallt och tillitsfullt, att han skulle vinna med omkring 30,000 rösters öfvervikt. Faktum är, att han hade nästan 30,000 rösters öfvervikt, ehuru Taft fick 80,000 rösters majoritet i sta-

ten. För den tredje gången hade han lagt i dagen sin underbara förmåga att samla röster. Det var åtminstone någon tröst för hans siste såväl som hans förste motståndare att veta, att det icke var deras svaghet, utan Johnson's styrka som besegrade dem. Men segern var dyrköpt. Ansträngningarne och vedermödorna under kampanjen förvärrade hans gamla tarm-åkomma.

Segern hade sin belöning. Närmare ett tusen gratulations telegram anlände från alla delar af Förenta Staterna, Canada och äfven från Europa. Hundratals af dessa budskap hälsade honom såsom banérföraren, som fyra år därefter skulle leda det nationella partiet till seger, så som han tre gånger å rad ledt partiet till seger inom staten.

Ännu en gång firade St. Peter sin favoritsons seger. Den 12te November 1908 blåser hvarje ånghvissla i St. Peter, klockorna ringa och kanonerna gifva en salut med tretton skott, folkskaror hurra — en högväxt man, iklädd öfverrock, stiger af tåget och, tre gånger vald till guvernör, återvänder John A. Johnson till sina närmaste. Bland dem, som välkomna honom, är den lilla flickan, som var hans kamrat i skolan, numera Madame Olive Fremstad. De samtalade länge om de svunna dagarne; och ämnena ombytas, alltifrån Gibb Patch's majsåker till kapitoliet i Washington, samt från skoldagarne i det gamla St. Peter till en primadonnas triumfer

KAPITEL X

POLITISKA METODER

SÅSOM i allting annat, var Guvernör Johnson i politiken, en undermänniska, på grund af att han hade framgång utan synbar ansträngning eller omsorgsfull planering. Han var länge en gåta för de sluge politikussarne, som han umgicks med och som arbetade så ihärdigt för honom. Till en början voro de hågade att betrakta honom såsom en godmodig gosse, uppvuxen till man. De ville ej gifva honom kredit för vare sig godt omdöme eller förutseende.

Hans metoder voro ej de ordinarie politiska metoderna, och kanske de segrade på grund af sin nymodighet. Det vore orätt att säga, att han aldrig gaf vika för hänsyn af politisk ändamålsenlighet, ehuru han alltid var en förkämpe för principen i motsats till lämpligheten. Ingen person har någonsin förblifvit i politiken någon längre tid, utan att i någon mån uppoffra abstrakt princip för lämplighet. Till och med Lincoln, med hvilken Johnson ofta jämförts, tvekade ej understundom att begagna sig af en nödfallsutväg. När en person blir en ledare för ett politiskt parti, eller den

högste värkställande tjänstemannen i en stor stat, så blir hans personlighet mångsidig. Han kan icke alltid tänka och handla såsom en individ. Men ändå lät John Johnson aldrig vid afgörandet af någon fråga ögonblickets påtryckning förmå honom att afvika från fasthållandet vid principen. Det största felet, som han fann hos sitt parti var, att det enligt hans omdöme, ibland varit alltför benäget att göra sig till förespråkare för det, som var populärt, snarare än det som var riktigt. I många af sina tal uttryckte han denna idé, att partiet aldrig kunde vinna framgång, förrän det upphörde att låta sig ledas af tidsandans växlingar, men stod fast vid principer.

Tidigt under hans första termin, upptäckte hans rådgifvare, att äfven om Johnson vore en stor gosse, så hade han likafullt en oböjlig vilja. Alltid villig att lyssna till råd och varning, alltid tacksam emot sina vänner, ansåg han dock sig själf, såsom guvernör, ansvarig inför en myndighet utanför vänkretsen — utom hans parti — innebyggarne i staten. Han var i sista instansen ansvarig inför folket, och därför måste i sista rummet hvarje viktig fråga afgöras med denna ansvarighet såsom rättesnöre. Denna hållning orsakade till att börja med mycken besvikenhet, och Guvernören anklagades ofta för otacksamhet. Men det blef så småningom bekant, att Guvernören var Guvernör i verkligheten såväl som till namnet.

Guvernör Johnson kunde ej fördraga dubbelhet,

och han trodde ej på politiska intriger. Han försvarade eller bekämpade olika åtgärder, beroende på deras innebörd, och han egnade ingen tid åt att ur partisynpunkt omsorgsfullt afväga, hvilka fördelar eller olägenheter som hans handlingar kunde medföra. I honom fanns icke det minsta spår af demagog. Han rekommenderade aldrig korporations-fientliga åtgärder på grund af hätskhet emot korporationerna; han förfäktade dem, om han ansåg dem vara rättvisa. Han hyste intet hat till individer, hvilka i folkets ögon utgjorde inkarnationen af bolagsvälde. Han ansåg dem vara de oundgängliga produkterna af förhållandena och kunde ej undertrycka sin beundran för deras skapande geni. Det var måhända impopulärt för Minnesota's Guvernör att egna hyllning åt det utomordentliga järnvägsbyggare-snillet James J. Hill, men Johnson tvekade ej att göra så, eller att aftäcka statyn öfver Hill i Seattle. Johnson önskade alltid nå sin afsikt på öppet, ärligt sätt. Han tycktes ej syfta mot ett mål, medan han i hemlighet sökte uppnå ett annat. Man visste alltid, hvar man hade honom. Detta förfaringssätt visade sig vara lyckosamt för honom. Folket tyckte om det och gaf honom sina röster, men han brukade ej denna metod, emedan den var god. Det var helt enkelt hans sätt.

Han hade till den grad folket på sin sida i alla sina viktiga åtgärder, att politikussarne, hvilka mätt honom efter sina egna mått, slutligen fingo

I KRETSEN AF SLÄKTINGAR OCH VÄNNER.
Johnson fjärde personen från höger.

den uppfattningen, att han var en mästare i politiken, i stället för en gosse med tur. De fingo klart för sig, att under hans rättframma, vänliga yttre fanns ett djupt, beräknande och planerande förstånd. Men därvidlag togo de lika mycket fel, som när de trodde, att han saknade större själsgåfvor. Sanningen är den, att Johnson stod folket så nära, att hans omdöme om män och händelser var den bästa möjliga barometer på den allmänna opinionen. Han tog ej reda på, hvartåt vinden blåste i akt och mening att låta sin hållning afgöras i enlighet med hvad folk i allmänhet tyckte Hans omdöme öfverensstämde helt enkelt med allmänhetens uppfattning eller också gick det den i förväg. Såsom folkets man, såg han på tingen såsom folket gjorde. Han kunde misstaga sig, och utan tvifvel tog han ofta fel, men folket tog fel med honom.

Efter någon tid blef det tydligt, att han hade ett godt hufvud, äfven i rent partipolitiska frågor. När kampanjen pågår, och den som bekläder en befattning, är kandidat för återval, så faller det på hans lott att spela korten väl. En person i politiken behöfver ej nödvändigtvis göra sig till en narr för att visa sin hängifvenhet till principen. Det finns en politisk diplomati och strategi, som en Lincoln kan använda sig af utan att brista i ärlighet mot vare sig staten eller principen. När Johnson var kandidat, hade han sina egna idéer rörande det sätt, hvarpå korten skulle skötas.

Många gånger under kampanjerna anpassade han sina tal och riktade sina angrepp på ett sätt, som var alldeles motsatt hans närmaste vänners råd. I regeln visade utgången hans politiska skarpsinnighet.

Personligheten är en makt i politiken lika väl som i sällskapslifvet och i affärsvärlden. Den personlighet, som gjorde Johnson afhållen i hemstaden och bland landsortsredaktörerna, blef hans styrka i politiken. Äfven om Johnson visste af att han hade denna tilldragande personlighet, så brukade han den aldrig medvetet. Han var helt enkelt emotståndlig. Partiförbindelserna utöfvade ringa invärkan på den man, som kände Johnson. När denne man kom in i det lilla röstningsskåpet, så glömde han partiet och röstade för mannen. Johnson vann människor, såväl en i sänder som i massa. En främling kunde ej tala med honom några minuter utan att blifva hans ifrige beundrare. Det var lika svårt för en åhörareskara att undgå att blifva fängslad af hans älskvärda personlighet. Han var icke en stor vältalare, men han hade ordet väl i sin makt. Han talade enkelt, naturligt, entusiastiskt — han vann åhörareskaror, på samma sätt som han fängslade enskilda individer.

En af Guvernörens intimaste vänner, som länge försökt utröna hemligheten till hans popularitet kom till följande resultat:

"John är så populär, emedan han är så inträsserad i människonaturen. Han hyser en äkta med-

känsla för hvarje mänsklig varelse, som han kommer i beröring med. En man eller kvinna är icke för honom blott och bart en del af det hela. Han kan se hvarje persons angelägenheter från personens egen synpunkt. Ingenting i hela världen inträsserar oss så mycket som oss själfva. I allra högsta grad tycktes John Johnson besitta förmågan att se hvarje annan människas lif såsom människan ifråga själf ser det. Menige man som får företräde hos guvernören öfver en stat, känner sig helt naturligt något bäfvande, då han kommer i direkt förbindelse med myndighetens representant. När därför den tvekande besökaren efter några minuters samtal finner, att Minnesotas Guvernör till och med är mera inträsserad i honom än han är i Guvernören, förlorar han sin räddhåga, blir talför och öfverraskar sig själf genom sin otvungenhet. Han går bort från Guvernörens kontor med en bättre tanke om sig själf och endast en tanke om Guvernören — obetingadt gillande. Detta naturliga inträsse hos Guvernören för allt mänskligt stärkes genom hans underbara hågkomst af namn och tilldragelser. Besökaren är öfverraskad att finna, att Guvernören, som kanske träffat honom någon gång för många år sedan, kommer ihåg hans namn, erinrar sig under hvilka omständigheter de sammanträffade och känner många af hans vänner och bekanta".

Guvernör Johnson uppehöll sin befattnings värdighet utan att upphöra att vara den enkle, till-

gänglige John Johnson. Han klädde sig väl och som sig borde vid alla tillfällen, och han skaffade sig till och med rykte för att vara den bäst klädde guvernör; ehuruväl, när han först kom på tal såsom antaglig guvernörskandidat år 1904, en framstående demokratisk politiker rådde Mr. Day att skaffa sin upptäckte skyddsling en något rymligare kostym, med mindre åtsittande byxor. Han var alltid hvarje situation vuxen, och Minnesota's invånare voro belåtna i medvetandet, att Guvernör Johnson såg ut som en guvernör. Likafullt var han alldeles fri från formaliteter och konventionella seder, vid mottagandet af besökare. Han var alltid tillgänglig, och var lika mot alla. Han kunde affärda en besökare efter några få minuter, utan att stöta. Han blef aldrig slaf under sin syssla. Han brukade öfverraska sina besökare genom att luta sig bakut i sin stol och låta sina långa ben hvila på bordet. Vanligen satt han på kanten till sitt kontorsbord, när han mottog besökande. Han var orolig af sig och tyckte om att mellan korta besök och affärsangelägenheter, med långa steg gå ut i mottagningsrummet, och därvid gick han vanligen laget omkring och hälsade på alla, som funnos där. Han hade alltid något att säga, som var värdt att lyssna till, och obehagliga pauser hörde till sällsyntheterna. En skribent i en månadsskrift* har lämnat följande redogörelse

* Don E. Giffin i The Independent.

för ett sammanträffande, som är typiskt för Guvernörens sätt att mottaga folk:

"En ung advokat visade sin fästmö genom Minnesotas Statskapitolium, och de stannade för att hvila några minuter i det ståtliga mottagningsrumme alldeles utanför Guvernörens kontor. En lång magerlagd, slätrakad man, klädd i en grönbrun kavajkostym kom ut från det inre rummet med hastiga, nästan nervösa steg. Han såg sig omkring, när han kom, hälsade på tre eller fyra tidningsreferenter, som väntade på att benådningsnämdens sammanträde skulle ajourneras, och nådde den plats, där advokaten och den unga kvinnan stodo. Han hälsade den förre vänligt, och vid presenteringen för den unga damen, tackade han med en så uppriktig hjärtlighet, att den ofrivilligt framkallade ett svar.

"Och huru tycker Ni om Västern"? var hans afgjordt konventionella fråga, då han hörde, att hon hörde hemma i en annan del af landet.

"Ganska bra", svarade hon, "ehuru den naturligtvis skiljer sig i mycket från min hemtrakt Jag bor nämligen i Boston" — de sista orden uttalades med stolthet i ton och sätt.

"Guvernören smålog.

"En sådan närhet till stora institutioner skapar en särskild anda i hvilken stad som hälst", sade han. "Men vet Ni", och här gjorde en bred stark hand en svepande gest, som tycktes inrama alla kompassens riktningar, "härute hafva vi också en

bildning — en manlighetens bildning. Ni skall finna den i hvarje stad, hvarje by, hvarje samhälle på landsbygden. Alla erkänna den och beundra den, och den är i alla fall den bästa. Det är den, som gjort detta land till det största i världen och som gjort Amerika respekteradt, hvarhälst sanna amerikaner äro kända".

"Samtalet varade omkring två minuter, och den unga kvinnan från Boston tog knappast sin blick från guvernörens ansikte. När han omsider ursäktade sig och försvann med sådan hastighet, att han nästan tycktes dunsta bort, såg hon för ett ögonblick efter honom, och vände sig därefter till sin följeslagare med orden:

"Jag tycker om den mannen. Jag vet ej hur det kommer sig, men det förefaller mig, som om jag alltid känt honom".

"En sådan man är Minnesota's Guvernör, John A. Johnson. Att tala med honom är att blifva hans vän. Att känna honom väl, är att gå in i ledet bland hans beundrare. Han är i besittning af en betvingande makt, som kanske är personlig magnetism eller dragningskraften hos en djup rotad manlighet, som fängslar en hvar, med hvilken han kommer i beröring. Den kan omöjligen beskrifvas, och ändå finns den där och gör alltid intryck. Kanske den delvis beror på hans tro på mänskligheten, ty hans uttalande till den unga kvinnan var icke en vanlig fras, utan uttryckte en fast öfvertygelse, skapad af en erfarenhet, som

inhämtats under umgänget med många samhällsklasser.

"Näst efter den öppna, frimodiga blicken i de blå-grå ögonen är hans handtryckning kanhända det mäst effektgörande i Guvernör Johnson's sätt att hälsa en främling. Den är fri och hjärtlig, saknar alldeles högmod eller nedlåtenhet, och meddelar ögonblickligen en hjärtlig vänskapsvärme. Du kommer ihåg den i timtal efteråt, ja dagar, och kan erinra dig de förnimmelser, den gaf dig. Om flera andra personer äro närvarande vid presenteringen, så glömmer du dem för ögonblicket och tänker blott på, att du för första gången träffar John A. Johnson; och du är äfven medveten om en förhoppning, att sammanträffandet icke måtte blifva det sista. När du betraktar hans ansikte, så lägger du märke till de drag af tankfullhet och svårmod, hvilka man har lätt för att anse vara framkallade af medvetandet om en förlorad gossålder, ett åtagande af lifvets plikter alldeles för tidigt, enligt våra normer för barnens utveckling".

Guvernören uppträdde gentemot en legislatur tillhörande det motsatta partiet på ett rättframt, och jämnlikt sätt, som gjorde hans bana slät, äfven när ett ursäktligt försök gjordes att motarbeta honom. Det måste sägas till legislaturens heder, att den vanligen gick honom till mötes halfva vägen. Han var så populär, att han kunde ha haft framgång med samma metod, som Roosevelt bru-

kade gentemot kongressen. Men det var ej Johnson's sätt. Han stod på fast och säker grund, då han ställde en vädjan till legislaturen, och sedan öfverlät han åt den att göra rästen. Efteråt höll han före, att han gjort sin skyldighet, och att legislaturen borde göra sin.

Ett belysande exempel på Johnson's metod att komma öfverens med legislaturen, är det sätt, hvarpå skattekomitén tillkom. Guvernören var vän af taxeringsreform och förordade tillsättandet af en permanent skattekomité. Det arbete, som förelåg den, gjorde det nödvändigt att tillsätta ypperliga män och betala dem goda löner. Den republikanska legislaturen tvekade helt naturligt att skapa tre befattningar, som kunde besättas med demokrater. På privat vag lät Guvernören det blifva bekant, att om komitén tillkom, ingen skulle kunna kritisera hans utnämningar och säga att de förestafvats af partisinne. Legislaturen litade på Guvernörens ord och antog den lag som skapade komitén. Därpå tillkännagaf Guvernören, hvilka han utsett att fylla platserna. En ar en framstående republikan, en var en demokrat och en var professor i ekonomi vid Minnesota Stats Universitet, och hans politiska åskådning var obekant — och alla voro dugliga män och lämpade för sina sysslor. Utnämningarne voro så väl valda, att senaten entusiastiskt bekräftade dem, och huset, som ej hade något att göra med saken visade likafullt sin belåtenhet genom en resolution.

Johnson's metod i politiken och i statens angelägenheter voro helt enkelt Johnson's personliga metoder, tillämpade på frågor af offentlig innebörd. Hans teori var den, att på det stora hela menige man vill göra det, som är rätt och billigt och att det därför är säkrare att direkt vädja till honom att gå med på att utföra en rättvis sak, än att på omvägar förmå honom att göra det. Johnson trodde på den mänskliga naturen, och tillämpade sin tro. Johnson själf var endast en människa, och ingen må tro, att något försök här göres att framställa honom såsom varande i besittning af en sådan sublim förträfflighet, att han kunde sköta guvernörsbefattningen utan någon hänsyn till personliga eller politiska förbindelser. Han hade icke det slagets ofelbara dygd, som kan glömma vänskapens förpliktelser. Lojalitet var ett af hans kännetecken, och fastän han i sitt handlingssätt i första rummet lät leda sig af bevekelsegrunder af offentlig innebörd, så fann han det icke alltid oförenligt därmed att komma ihåg sina vänner. En sak gjorde han emellertid icke — han utnämde ej till en befattning någon, som han ansåg vara oduglig eller olämplig för platsen. Han gjorde visserligen några okloka utnämningar, men i dessa fall åsidosatte han sitt eget omdöme och lät sig påvärkas af andra.

KAPITEL XI

HANS ÄMBETSMANNAGÄRNING

VÄRKSAMHET utmärkte Guvernör Johnson's förvaltning. Han medtog till guvernörsämbetet en uppfattning af aktiv pliktskyldighet. Han betraktade sin befattning som om han vore statens affärsföreståndare. Han kräfde ansvarighet han föreslog reformer, han gjorde sig till förespråkare för nymodigheter, han ingöt energi och pliktuppfattning i hvarje statsdepartement. Han kände, att en guvernör skulle skapa skyldigheter och framkalla möjligheter. Han skulle ha varit en idealisk premierminister i ett regeringskabinett Han insåg bristerna i vårt system med oansvarig styrelse och sökte skapa ansvarskänsla genom individuellt initiativ. Men han gick försiktigt tillväga. Såsom en ny guvernör, kände han sig ej tillräckligt förtrogen med statens affärer för att låta sin inträdesskrifvelse vara full af förslag. Med tanke på sin brist på kännedom om statens affärer, kom han till den slutsatsen, att två år vore en för kort termin för att utveckla en kandidat till guvernör och föreslog terminens utsträckande till att omfatta fyra år utan omval. Legislaturen fäste in-

tet afseende vid detta förslag, men folket gaf honom, som framställde det, en termin af sex år.

Det sammansatta beskattningsproblemet var ett af de första, hvaråt Guvernör Johnson egnade sin uppmärksamhet. På det hjärtligaste understödd af den republikanska legislaturen, stiftades genom honom en skattekomité, sammansatt af sakkunniga, utrustade med stor myndighet, och denna komité har åstadkommit underbara resultat. Taxeringsvärdet af järngrufvorna i Minnesota höjdes från $32,000,000 till $190,000,000 och mycket gjordes för att införa ett jämnt och rättvist beskattningssystem. Emotseende en ännu större ökning af taxeringsvärdet, lofvade United States Steel Corporation, såsom en kompromiss, att i Minnesota uppföra en anläggning till en kostnad af tjugu millioner dollars.

Problemet om att beskatta järngrufvorna, hvilka förse smältugnarne i Östern med råmaterial medan de beröfva Minnesota en af hennes naturliga rikedomar, belyste på ett slående sätt Guvernör Johnsons fasthet och mod. Hans tre ordinarie budskap till legislaturen visa, att han i sitt sinne hade en ännu något oklar föreställning om någon slags tonskatt på järnproduktionen. Och United States Steel Corporation var så öfvertygad om, att Guvernören till sist, om han finge behålla sin myndighet, skulle genomföra ett dylikt skattesystem, att dess inflytande på det kraftigaste brukades emot honom i den sista kampanjen. Guvernö-

ren rådde med en viss försiktighet legislaturen att taga under öfvervägande frågan om stipulerandet af en brytningsskatt (royalty) som i självfva värket skulle ha blifvit en ton-skatt — och framhöll på samma gång, att brytningsskatten icke borde drabba grufvor, där ägarne självfva idkade drift. En motion om tonskatt inlämnades och antogs under legislaturens session år 1909. Utanför statens järnmalmsområden var den en ytterst populär lagstiftningsåtgärd och fyra femtedelar af statens folk bo utanför dessa regioner. När motionen antogs. blefvo invånarne i järnmalmsdistriktet ursinniga. De ansågo lagen vara en fördärflig åtgärd. Tre tusen telegram sändes till guvernören med begäran om hans veto. Den öfriga befolkningen begärde lagens stadfästande. Denna situation syntes göra det hopplöst för guvernören att kunna bibehålla sin popularitet. Efter långt betänkande fattade guvernören det impopulära beslutet och vetobelade lagen. Han förklarade anledningen till sitt veto i ett budskap, som vann omedelbart gillande för hans handlingssätt — och genom att välja det impopulära förfaringssättet, upptäckte han, att han blifvit populärare än någonsin. En underbar illustration af, huru obetingadt människorna antaga en persons omdöme, som de lita på.

Då försäkringsreformerna kommo på tal för några år sedan, var Guvernör Johnson redo att göra hvad på honom ankom. Under guvernörens första termin befanns det att affärerna voro i hög

grad tilltrasslade för ett stort lifförsäkringsbolag som hade sitt hufvudkontor i Minneapolis. Genom sin försäkrings kommissarie, Mr. T. D. O'Brien, åstadkom han en re-organisation af bolaget och en utredning af dess affärer. Inseende nödvändigheten af bättre och mera enhetliga försäkringslagar, var Guvernör Johnson behjälplig till sammankallandet af en mellanstatskonferens i Chicago, öfver hvilken konferens han presiderade, och den antog en föreslagen försäkrings-lagsamling som sedan blifvit antagen i många stater.

Guvernör Johnson's inflytande var en kraftig faktor i järnvägslagstiftning och taxe-nedsättningar. Ett af hans anföranden resulterade i, att järnvägsbolagen af egen drift med 10 procent nedsatte vissa fraktgodsafgifter. Andra nedsättningar gjordes på order från komitén och genom nya lagar, ehuru de sålunda beslutade nedsättningarne på fraktafgifter för förnödenheter hittills ej trädt i kraft, på grund af rättegång. Guvernören tog initiativet till agitationen för antagandet af lagen om en passageraretaxa af 2 cents per mil å järnvägarne. En sådan lag antogs, och ehuru järnvägarne hafva bekämpat den i domstolarne, är den ännu i kraft.

Enär Guvernören uppdagat många missbruk, i sammanhang med privata platsanskaffningsbyråer rekommenderade han öppnandet af en statens fria platsanskaffningsbyrå, hvars verksamhet visat sig vara mycket framgångsfull. Under sina

tre terminer sträfvade Guvernör Johnson oaflåtligt att få bättre lagar antagna till arbetares skydd, och han angrep specielt den allmänna civilrättens lärosats om arbetsgifvares frihet från ansvar för skador, som arbetare ådragit sig genom arbetskamrats vårdslöshet.

Under Guvernör Johnsons tjänstgöringsterminer utfördes ett omfattande lagstiftningsarbete af rent lokalt intrāsse och värde.

Här nedan lämnas en öfversikt af det framåtgående lagstiftningsarbete, som utfördes på Guvernor Johnson's inrådan:

Ett vidtgående tillägg (amendement) till statens konstitutionella beskattningsbestämmelser.

Lag om arfsskatt.

En förbättring af statens lagar med hänsyn till olaga intrångande på annans skogsland.

Inrättandet af en statens immigrationsbyrå.

Uppförandet af en uppfostringsanstalt för vanartiga flickor.

Enhetliga lifförsäkringslagar.

Tillsättandet af en permanent skattekomité, som oaflåtligt sträfvar efter att göra beskattningen så vetenskaplig som möjligt.

Antagandet af maximum taxa å fraktgods.

Lag om en passagerareafgift å järnvägarne af 2 cents per mil.

Afskaffandet af fribiljetter å järnvägarne.

Lag om ömsesidig plikt för uppehållande af

järnvägsvagnar öfver betingad tid ("reciprocal demurrage") .. ..

Stämpelafgift på fastighetsinteckningar.

Ökad beskattning af sofvagnsbolag.

Afskaffande af privata banker.

En lag till underlättande af kommunal äganderätt.

Utsträckning af statens vattenafledningsarbeten.

Beslut om höjda löner för lärarekåren vid Statens Universitet.

Etablerandet af en stor skördemaskinsfabrik, ägd af staten.

Hans mäst uppseendeväckande bedrift såsom högste styresman var afledandet af strejken i Minnesotas järnmalmsdistrikt sommaren 1907. Striden hade satts i gång af Western Federation of Miners, som sökte utvidga den i Idaho och Colorado pågående arbetskonflikten, till att omfatta Minnesota. Teofilo Petriella, en italiensk socialist, var organisatören. Påvärkade af hans ledareskap och de eggande uppropen från andra socialister, förklarade sexton tusen män strejk. Snart blef en kris öfverhängande. Många af grufarbetarne voro beväpnade, medborgare försågos med vapen och fingo aflägga embetsed såsom t. f. länsmän (sheriffer), och de grufarbetare, som kvarstannade i arbetet, buro likaledes vapen och bevakade grufegendomarne. De strejkande, som mästadels voro okunniga utländingar hvilka genom sina ledare öfvertygats om, att de på det orätt-

visaste sätt behandlats, voro vid ett hotande lynne. De beväpnade medborgarne och affärsmännen, som voro förtörnade öfver, hvad de ansågo vara ett opåkalladt nedläggande af arbetet, hyste förakt för de sträjkande. Endast en gnista behöfdes för att framkalla en explosion i denna krutdurk af hätskhet och inbillade orättvisor.

Grufägarne och affärsmännen varskodde Guvernör Johnson genom telegram, telefon och bref, att våldshandlingar och blodsutgjutelser ej kunde förebyggas, med mindre statstrupper sändes till grufdistrikten. Några af guvernörens rådgifvare påyrkade, att han skulle omedelbart tillmötesgå denna begäran efter statstrupper. I stället för att så göra, begaf sig Guvernör Johnson själf till skådeplatsen. Utan lifvakt eller ledsagare uppsökte han ledarne för sträjken och lät dem i klart och tydligt språk förstå, att om några oroligheter utbröte, trupper komme att sändas, och det hastigt. Troligt är, att det aldrig någonsin i Amerika's historia händt, att guvernören för en stor stat i egen person uppsökt män, som kunde väntas störa friden, och med dem inledt en muntlig konversation och öfvertygat dem om nödvändigheten att lyda lag och ordning. De lofvade, att inga oroligheter skulle förekomma. Ledarne för den andra sidan i den industriella tvisten besöktes på samma personliga sätt. I en af städerna i järnmalmsdistriktet höll Guvernören tal till en folkskara, som lifligt applåderade hans uttalanden. Han under-

DET HUS SOM BEBODDES AF GUVERNÖR JOHNSONS MODER I ST. PETER.
Högra flygeln är den ursprungliga byggnaden.

tryckte allvarligt applåderna, genom att meddela, att han ville ha den saken klar, att han talade för att göra sig rätt förstådd, icke för att söka popularitet. Efter återkomsten till St. Paul utfärdade Guvernör Johnson en proklamation, hvari han uppmanade alla att hålla freden. Och freden behölls, utan att en enda soldat brukades eller ett enda skott affyrades — och statens hela kostnad inskränkte sig till utgifterna för Guvernörens resa till järnmalmsdistriktet.

Guvernör Johnson sade efteråt, att mötet med de socialistiska arbetareledarne vid denna tidpunkt var till stor fördel för honom. Han lärde känna arbetarens och socialistens synpunkt och erhöll en bättre uppfattning om, hvad de, som bära de tyngsta bördorna, tänka om sitt arbete, sina arbetsgifvare samt samhället.

Under alla sina terminer såsom guvernör gick Johnson's främsta sträfvan ut på att göra sin plikt. Han utförde med noggranhet sina plikter såsom medlem (å tjänstens vägnar) af många direktioner. På detta sätt höll han sig noga underrättad om statens angelägenheter och utöfvade ett hälsosamt, nyttigt inflytande, äfven där hans myndighet var begränsad. Guvernören ville aldrig vara frånvarande från ett viktigt direktionsmöte för att tillfredsställa sina egna tycken, eller befordra sina privata intrassen. Under kampanjen för att få honom nominerad till presidentkandidat vägrade han absolut att lyssna till sin kampanjledares

råd, emedan åtlydnad därvidlag skulle ha hindrat honom att närvara vid ett viktigt direktionsmöte. Efter mötet gick han glad i hågen för att titta på ett "baseball"-parti — med presidentvärdigheten i vågskålen.

Guvernörens orubblighet att lyda sin egen vilja, när han visste att han hade rätt, höll honom alltid fjärran från demagogien. Såsom medlem af legislaturen, vägrade han att vara delaktig i lämnandet af orättmätiga anslag till förmån för vissa distrikt, (porkbarrel-appropriations), äfven med risk att inknappning skulle göras på anslagen till institutionen i hans hemstad. Såsom guvernör vetobelade han en motion, som gjorde erhållandet af understöd lättare för personer, som blifvit lidande af indiankrigen för fyrtio år sedan, och detta fastän dussintals af valmännen i hans hemtrakt skulle hafva blifvit förmånstagare.

Medlemmarne af de olika nämnderna vitsorda Guvernör Johnson's underbara förmåga att analysera och lösa sammansatta problem. En medlem af kontrollnämden, själf en man af stor förmåga och omfattande förståndsgåfvor, sade att han många gånger förvånat sig öfver de klara råd, som han erhållit från Guvernören, till hvilken han vändt sig med kvistiga förvaltningsproblem.

Medvetandet om, att en man tillhörande ett motsatt politiskt parti beklädde guvernörsämbetet och utförde en utmärkt ämbetsmannagärning, hade en eggande invärkan på tjänstemännen i de

olika statsdepartement, öfver hvilka Guvernören, enligt lagen, ej hade någon kontroll. Angelägna att ej blifva öfverglänsta, täflade de med honom att göra sitt bästa. Den republikanska legislaturen kunde ej gärna låta sig öfverflyglas af en demokratisk guvernör. På sådant sätt hade hvad som kan kallas ett "deladt ansvar" till följd, att Guvernör Johnson's tjänstgöringsterminer blefvo de mäst framgångsrika, framåtgående och vårksamhetsfulla i statens historia.

KAPITEL XII

DEN BERÖMDA GRIDIRON MIDDAGEN

ETT anförande gjorde Johnson till en nationell personlighet. Hans segrande val för andra gången till guvernör öfver Minnesota hade gifvit upphof till mycken öfverläggning allestädes i landet, men intet hade inträffat, som på honom koncentrerat hela nationens uppmärksamhet. När detta anförande hållits, var han utan tvifvel den mäst framstående demokraten, näst efter William Jennings Bryan. Tillfället var December-middagen (December 7, 1907) för medlemmar och gäster af "Gridiron"-klubben, den berömda tidningsmannaföreningen i nationens hufvudstad. Det obebådade tal, som den föga kände guvernören från Västern då höll, förklaras af Washington Post sakna motstycke i politisk historia, "och det som kommer det närmast är Abraham Lincoln's icke återgifna tal år 1856, som omedelbart gjorde honom till centralfiguren för Västerns republikanism".

"Med alla ett icke refereradt tals ofördelaktigheter", fortsätter Post, "följa vissa särskilda fördelar. En af dem är, att ingen kan bevisa eller motbe-

visa någon del af innehållet, det mäst öfverdrifna beröm kan flyga land och rike rundt, och intet förefaller otroligt af det, som säges därom. Då man läser Lincoln's tal, som publicerats i hans lefnadshistoria af Hay och Nicolay, en mansålder efteråt, förvånas man öfver den invärkan det hade, och återkallar i minnet de legender, som det gaf upphof till — ty det var icke ett af hans främsta tal och icke på långt när så storslaget som, till exempel, hans tal om "huset, som söndrar sig mot sig själf".

Efter att ha beskrifvit läget inom det demokratiska partiet vid denna tid, och det då pågående ifriga sökandet efter en ledare, publicerar Post följande, som är "skrifvet af en, som hörde Guvernör Johnson's icke refererade anförande".

"Vid denna tid, då en tillgjordt allvarlig, men likgiltig agitation pågick för Gray eller Johnson eller Harmon eller hvilken som hälst, inbjöd "Gridiron"-klubben i Washington Guvernör Johnson Domare Gray och många andra nationella ledare att deltaga i en af dess middagar i Washington. Guvernören och domaren voro bland dem, som antogo inbjudningen. Endast ringa inträsse förefanns för Guvernören, när han intog sin plats, icke vid midtbordet, utan vid ett af sidoborden, och började smaka de olika rätterna.

Närvarande voro 250 gäster, med Förenta Staternas President i främsta rummet, samt medlemmar af Högsta Domstolen, Senaten, Huset, lan-

dets pänningsfurstar, generaler, amiraler, författare, vetenskapsmän, guvernörer, domare, etc. Under kvällens lopp — den var ganska långt framskriden — presenterades Guvernören för de närvarande.

Talarne vid "Gridiron" middagarne presenteras icke med ett tal, utan med en sång, vanligtvis hänsyftande på honom, och innehållande gyckel med honom. I detta fall sjöngs en sång, med namnet "Stackars John", och hufvudinnehållet var, att "stackars John" — det vill säga Guvernören — ville ha nominationen, men ej kunde få sin vilja fram, enär Bryan ej ville låta honom få den.

"Guvernören steg upp, och det första intrycket han gjorde i den stora matsalen å Hotel Willard. skingrade med ens hvarje förut envist vidhållen föreställning om den dumme skandinaven, den nye Alton B. Parker. Innan han hade sagt ett ord, hade hans glada, strålande ögon och vänliga, behagliga ansikte kommit på skam hvarje fotografi af honom som någonsin utsändts, och den fylliga, varma rösten, som redan i den första satsen klingade i sällsamma och behagliga modulationer, kom enhvar, som hörde honom, att på ett underligt sätt värmas, och lät honom helt och hållet förändras på en sekund, i deras tanke, som trodde, att de kände honom.

"Stackars John", sade han. "Jag tackar för uppmärksamheten; men om Ni blickar tillbaka till

1896, till 1900 och till 1904, borde Ni ej snarare säga "Stackars William".

Det oväntade i saken, så mycket mer oförmodadt, som det kom från "den dumme svensken" gjorde de närvarande inträsserade. Presidenten, husets talman, medlemmarne af Högsta Domstolen, allesammans brusto ut i ett skallande bifallsrop, som varade en minut. Johnson såg ut öfver den hurrande mängden med ögon, som logo.

"Han var så ytterligt olik den framställning, som hans dåligt underrättade pressombud lämnat af honom. Lång, rak, med ett lifligt, rörligt ansikte, som ändrade uttryck hvarje sekund, var han den ståtligaste man, som någonsin setts i en bankett-lokal, trots de vilseledande fotografier, som hans press-ombud sändt omkring. Hans melodiska röst, full af oväntade djupa och höga lägen, och alltid görande det bästa af hvarje mening, var kanske icke en vältalares stämma, men ingen vältalare kunde ha gjort ett sådant intryck på en människoskara.

"Och kom ihåg, att hans åhörare icke voro af det slag, som kommer till ett vanligt massmöte. Denna samling af 250 personer voro män, för hvilka vältalighet är dagligt bröd; män, som få höra sådan stundligen i huset och senaten, tills de blifva leda däråt. En man kunde icke gärna tala till en kinkigare, mera kritisk och cynisk åhörareskara.

"Man kan utan öfverdrift säga, att ingen till

den grad slagit an på denna åhörareskara — hvilken är så godt som densamma år från år — som Johnson gjorde den kvällen.

"Att han njöt af effekten af sitt tal på åhörarne och den öfverraskning, han beredde, stod att läsa i hans ansikte och framgick af hans sätt, allt eftersom han fortsatte. Han uppträdde inför en åhörareskara, som den obemärkte landsortsredaktören från Minnesota fyra år förut aldrig kunde ha drömt om att få tala till; en åhörareskara, sammansatt af alla nationens ledare i olika lefnadskall, en åhörareskara, som ej tar något intrāsse i vältalighet, ej ens i god vältalighet — han besegrade den, grundade sitt välde öfver den och gjorde sin makt mera befäst med hvarje mening.

"Innehållet af detta tal har gått ur minnet hos den, som skrifver detta. Han erinrar sig dock ett tillfälle, då Johnson, midt uppe i ett finurligt kvickt loftal öfver Minnesota, hvarunder han räknade upp de produkter, hvari hon öfverglänste hvarje annan stat, slutade meningen med en skämtsam blick till Vice President Fairbanks:

"Och hennes produktion af konstgjord is öfverträffar till och med Indiana's" —

"En kvickhet, som kom Vice Presidenten att med ett undertryckt skratt stiga upp, medan alla gapskrattade och stampade med fötterna.

"Kvickheterna och spydigheterna stanna naturligtvis längre kvar i minnet än talets mera allvarliga innehåll. I korthet sagdt, så var talet en ny,

kraftig, uppfriskande, direkt och för Västern typisk, och ändå omfattande nationell öfversikt af de politiska förhållandena vid den tidpunkten. Åhörarnes entusiasm steg för hvarje minut. Hans framställningssätt var afpassadt efter ämnet — ett sarkastiskt, ledigt föredrag, utan en tillstymmelse till demagogi å ena sidan eller öfvermod å den andra. Hans anförande var som en västerns friska bris, blåsande öfver den blaserade Östern.

"När Guvernören slutat och satte sig ned, inträffade något, som "Gridiron"-klubbens medlemmar aldrig förr varit vittne till. Talmannen Cannon tog ledningen. Han steg upp från sin plats och skyndade fram till Johnson's bord och fattade hans hand i sina båda. Knappt en sekund efter honom kom Senator Foraker, och så statssekreterare Root, och efter dem följde en lång rad statsmän, tidningsmän, advokater och domare, alla upplifvade och förtjusta, och täflande sins emellan om tillfälle att få skaka hand med Johnson.

"Ehuru han måste ha haft självförtroende nog för att veta, att han kunde behärska åhörareskaran, kunde han ej ha hoppats på en sådan hyllning — en tribut så mycket mera storslagen, som den kom från de ledande i landet, från män, som han hittills i de flesta fall endast känt till namnet

"Naturligen var han något rörd och öfverraskad, men han behöll fattningen, och gaf lätta och ledigа svar på alla de kvicka, komplimenterande uttryck, som haglade öfver honom. Han satte sig

ned, allt fortfarande lika enkel och fri från tillgjordhet, som då han hade stigit upp, fastän han haft en triumf, som kommer få män till del.

"Bland gästerna voro många, som på ett likgiltigt sätt hoppades på, att man skulle lyckas leta upp någon icke alltför oantaglig kandidat mot Bryan. De hade ej hoppats på någon egentlig ledare; de hade endast hoppats på ett aktningsvärdt namn. Då de lämnade matsalen, voro de för första gången fyllda med verklig entusiasm. Namnet var funnet, den respektable skandinaven hade visat sig vara mannen.

"Charles H. Grasty, då ägare af Baltimore News var en af dessa män, och i sin tidning tryckte han en sådan beskrifning öfver Johnson, att den kom alla anti-Bryan män i hela landet att vakna upp och spörja, hvad som stod på. "Gridiron"-klubbens regler förbjuda publicerandet af några tal, som hållits inför densamma, och Johnson's blef aldrig refereradt. Detta faktum gaf ökad fart åt Johnson-legenden. Allt eftersom Grasty's berättelse kom ut och spreds öfver landet och understöddes genom lika entusiastiska rapporter från andra personer, som varit närvarande vid middagen, så blef talets sanna ypperlighet nästan öfverträffad af hvad människorna hade att säga därom. Med anledning däraf fylkade sig anti-Bryan-männen omkring Johnson med äkta lojalitet och entusiasm, ehuru de hade beräknat att en-

dast för formens skull lämna sitt stöd åt den mäst användbare mannen.

"Det är sannt, att i Denver Gray samlade flera röster kring sitt namn än Johnson, men detta berodde på strategiska skäl. Om en utsikt någonsin funnits att få en anti-Bryan-man nominerad, så hade Johnson blifvit mannen. När han dog, stod han på tillväxt för 1912, med en utsikt till bättre lycka då. Hans bortgång väcker en känsla af äkta beklagande i de mäns hjärtan, som den kvällen i Washington icke kunde sitta still, när de lyssnade till ett af de friskaste och mäst originella anförandén, som någonsin hållits vid en middag — ett anförande, som skapade en kandidat, och som på ytterligare tre år kunde ha skapat en president".

Den rapport, som Charles H. Grasty, då ägare af Baltimore News, sände ut öfver landet, är i de efterföljande händelsernas belysning väl värd att läsa. Mr. Grasty skref som följer:

"JOHNSON FRÅN MINNESOTA

"När allt kommer omkring, så är Henry Watterson en ganska god domare. För sex eller åtta månader sedan, när det såg ut som om republikanarne obestridt skulle segra i nästa valet, på grund af frånvaron af lämpligt presidentmaterial i det demokratiska partiet, så tillkännagaf Louisville-redaktören, att han hade gjort en upptäckt.

"Namnet på Mr. Wattersons okände person

kunde ej på den tiden pånyttföda de klena förhoppningarne hos millioner människor, som längtat efter en möjlighet att kunna enas om någon plan eller någon ledare, som skulle göra motstånd värksamt. I vår beundran för de briljanta och pittoreska egenskaperna hos Henry af Kentucky hade vi alldeles glömt bort hans nästan kvinliga människokännedom. Och när han yppade det allt annat än inspirerande namnet John Johnson, så ansågo de flesta af oss det knappast mödan lönt att söka erinra oss, om det var i Minnesota, Iowa eller Dakota som republikanarne ej alltid kunde vara säkra på att vinna emot en populär demokrat af svensk härkomst.

"Men Mr. Watterson visste bättre. Från sitt redaktionsobservatorium hade hans vakna och skarpa blick spanat mot hvarje horisont. När därför alla andra i motvillig resignation läto sig nöja med Bryan för tredje gången, så valde Watterson ur den dittills medelmåttiga hopen af demokratiska tjänstemän, hoppets man.

"I det psykologiska ögonblicket, när det starka republikanska partiet är söndradt mot sig själf, och när Bryan gifvit oss en färsk påminnelse om sitt behärskande af situationen och vår egen hjälplöshet, så uppträdde Guvernör Johnson på skådebanan. Det är första gången, som han varit sedd i presidenttäflingens blixtljus.

"Han deltog i "Gridiron"-middagen. Han höll ett tal. En skräflare skulle ha nedtystats. Ett

blott och bart präriefenomen skulle ha utdömts. En demagog skulle ha afslöjats. Ett enda oöfvertänkt ord skulle ha kommit hela klubben att hånskratta.

"En ny man hade uppstått. Cannon upptäckte honom och skyndade fram för att hälsa. Foraker skakade hans hand. Harry New, fastän han är republikansk kampanjledare, skyndade att sammanträffa med den man, som kom från Minnesota till större bedrifter. Roosevelt-Taft-män som Nelson från Kansas City höllo sig i hans närhet. Och hvad demokraterna angår — män som våndades under Bryan's ok och längtade efter befrielse — de blefvo alldeles utom sig.

"Denne är en demokrat utan demagogi. En ledare, hvars hufvud icke är i molnen. En klar tänkare med humorns gåfva. En beslutsam man, hvars temperatur är fullkomligt normal. En ung man med mognadt omdöme. En folkets man, som tar sig bra ut i frack. I besittning af gudarnes främsta gåfva — förstånd — hvilket betyder omdöme och smak — men hela tiden en Västerns kraftige son, med hvarje röd blodkropp i behåll.

"Detta är icke en skribents entusiasm; det är det enhälliga utslaget af en skara män, som äro vana att bedöma andra män och som äro kallblodigt beräknande ända till människoförakt. Förenta Staternas Högsta Domstol kan snarare låta sig ledas af sinnesrörelse än dessa i journalistiken väl förfarne män. Det vill säga något att vara

en demokrat, som två gånger blifvit segervinnare i en stark republikansk stat, men det betyder icke så mycket för dem. De umgås och sitta till bords med president, kabinettsministrar, ambassadörer och alla andra förnämiteter. Men då John Johnson, blyg, lugn, kvick, klartänkt och behaglig att se uppå — kommer till Washington med en ämbetsbana bakom sig utan fel vid en tidpunkt, då hvarje öga anstränger sig för att uppspana demokratiskt ledare-material — så tycka alla, att han är mannen".

KAPITEL XIII.

KANDIDAT FÖR PRESIDENTVÄRDIGHETEN

TRIUMF-ROPEN, hvarmed Guvernör Johnson's rekordslående andra seger mottagits hade knappast tystnat, förrän folk började hviska sins emellan, att i honom det demokratiska partiet hade godt president-material. Många ledare och redaktörer i olika delar af landet började nästan samtidigt skrifva om den segervinnande unge Guvernören öfver Minnesota. En af de första att fästa sitt hopp vid röstvinnaren från Norden var Mr. J. C. Hemphill, redaktör för The News and Courier, Charleston, South Carolina, och Mr. Hemphill var lika trofast som han gjorde sitt val tidigt. Från det ögonblick han började rekommendera Guvernör Johnson, förblef han alltid en trofast förespråkare för honom.

På våren 1907 tog Henry Watterson, den berömde redaktören för Louisville Courier-Journal på allvar itu med William J. Bryan's tillkännagifvande, att om det demokratiska partiet kunde finna en man, som var trogen mot partiet 1896, och som kunde samla flera röster än som sannolikt komme att afgifvas för Mr. Bryan, så borde den

demokratiska konventionen nominera honom, och förklarade för den händelse att Mr. Bryan ämnade afböja den demokratiska nominationen, att han (Watterson) kunde uppgifva namnet på den man, som kunde förena partiet och troligen afgå med segern. "Och", fortsatte öfverste Watterson, "han bor ej öster om Allegheny-bergen eller söder om Potomac och Ohio".

Genast förmärktes en stor nyfikenhet öfver hela landet rörande identiteten af Henry Watterson's okände kandidat. Omsider läckte det ut, att Mr. Watterson tänkte på Guvernör Johnson, och omsider uttryckte sig Mr. Watterson som följer i American Magazine för Oktober 1907:

"Om Ni vill fritaga mig från hvarje afsikt att framstå som ett orakel, eller att försöka egga allmänhetens nyfikenhet, så önskar jag meddela, att jag tänkte på Guvernör Johnson. Som Ni torde erinra Eder, hade Mr. Bryan förklarat i ett anförande, att om partiet kunde finna en representativ man, som kunde skaffa flera röster än han sannolikt själf kunde, så borde det nominera denne man till sin kandidat för presidentvärdigheten. Mr. Bryans vänner i alla delar af landet påstodo, att han ej önskade nominationen. Först sedan dessa antydningar gjorts, var det som jag talade. Jag nämnde, att jag visste om en sådan man — en demokrat af renaste vatten, och — både som ett medgifvande för och som ett svar på Bryan's ganska proskriptiva villkor, så tillade jag, att han hvar-

UTE PÅ LANDET MED VÄNNER.
Johnson i öfverrock, första raden.

ken bodde i den försmådda Östern eller den förbisedda Södern.

"Jag lät ej obetänksamt undfalla mig hans namn af den anledningen, att jag för det första ej önskade spela Warwick — den rollen ville jag lämna åt Bryan — och för det andra, att hvilket som hälst förslag från mig skulle med ens ha förkastats af den stora, men tanklösa skara af ytterligheternas män och drömmare, hvilka synas vilja tvinga det demokratiska partiet att underkasta sig Mr. Bryan och dem själfva.

"Det finns en otalig mängd demokrater, som i likhet med mig, äro trötta och leda på allt detta Vi äro ej ovänligt stämda mot Mr. Bryan, ehuru vi förkasta några af hans evangelier, och vi äro eniga om, att kampanjen år 1904 var på många sätt ologisk. Vi skulle önska, att partisöndringens tid vore förbi.

"Det förhåller sig så, att jag har känt Guvernör Johnson i många år och med intresse följt hans bana. Han är en ovanlig man, både till karaktären och förmågan; en jämn, stadig, klartänkt man, som tänker först och handlar sedan; en man, som utför saker och ting, hvilka äro värda att utföras; och intet öfverspändt eller fantastiskt finnes i hans natur. Till sin personlighet och i sina arbetsmetoder och i sin tankegång är han en lika typisk amerikan som någon af afkomlingarne af de skottar och irländare, till hvilka landet står i så stor skuld, och han är af skandinavisk härkomst, en

folkras, som kommer näst efter skottar och irländare i hederslistan öfver de nationer hvarifrån vi fått så många statsmän och krigare. Detta betyder, att han ej kunde annat än förblifva det han redan är, en ypperlig röstsamlare. Han har ej varit uppblandad i någon partistrid. Han kommer från det rätta hållet. På samma sätt som Lincoln kom fram ur obemärktheten för att taga ledningen, så synes det mig som om denne man kunde det, så lik Lincoln både i sin enkelhet och blygsamhet, och i sin motiga erfarenhet under uppväxtåren".

Öfverste Watterson tog aldrig tillbaka denna sin värdesättning af Johnson, men han förklarade sedermera, sedan Johnson blifvit en erkänd kandidat, att han gifvit sig in i täflingen för sent för att kunna ernå nominationen, på grund af Mr. Bryan's tydliga afsikt att vilja ha den för sin egen räkning.

Faktiskt var det ej förrän i Mars 1908, som Guvernör Johnson kunde tagas med i räkningen såsom en aktiv kandidat. Under flera månader öfverhopades han och hans vänner med bref samt uppvaktades med deputationer och besökande från nästan hvarje stat i Unionen, och från alla håll uppmanades han såsom det demokratiska partiets enda hopp, att blifva presidentkandidat. Olika förklaringar gifvas till dröjsmålet med att bestämdt bringa Guvernör Johnson's namn för allmänheten. I första rummet trodde ej guvernören själf, att

han vore presidentsysslan vuxen. Han tyckte om och beundrade Mr. Bryan och ville ogärna tänka sig själf såsom en kandidat i opposition till demokratiens ledare sedan tolf år tillbaka. Guvernörens vänner kunde ej förmå honom att kasta sig in i täflingen. Dessutom hyste några af dem den uppfattningen, att Guvernören skulle ha ett bättre tillfälle att erhålla nominationen, om meddelandet om hans kandidatur lämnades senare. Deras idé var, att om Guvernörens kandidatur hade tillkännagifvits nio månader före konventionen, så skulle den ganska snart ha omintetgjorts. Det visade sig emellertid senare, att denna farhåga icke alls var välgrundad, ty när Guvernör Johnson formelt framställdes som kandidat, visade det sig att hans utsikter allaredan blifvit omintetgjorda i många stater, på grund af den gängse uppfattningen att Mr. Bryan komme att blifva den ende kandidaten. Statens demokratiska centralkomité bekantgjorde omsider, Mars 6, Guvernör Johnson's kandidatur genom följande resolution:

"Guvernör John A. Johnson har två gånger hemfört seger åt det demokratiska partiet i Minnesota Medan han beklädt guvernörsbefattningen, hafva flera reformer genomdrifvits och flera missbruksafhjälpande lagar antagits än under någon annan tidsperiod i statens historia. Han har låtit sig ledas allenast af omtanken om det allmänna bästa. Hans själsgåfvor, oändliga kraft och kloka omdöme, förenade med hans obestridliga redbarhet gö-

ra honom till Västerns bästa anda personifierad, en idealisk amerikansk medborgare. Emedan vi på fullt allvar tro, att hans nominering till partiets kandidat för presidentvärdigheten komme att bereda oss stödet af elektoralrösterna från alla staterna öster om Mississippi-dalen, och sålunda tillförsäkra nationell triumf, framställa vi respektfullt för nationens demokrati John A. Johnson såsom kandidat till president öfver Förenta Staterna och rekommendera åt demokraterna i Minnesota, att de i och för nominering må framställa hans namn för den nationella konventionen i Denver".

Äfven då ville Guvernör Johnson ej medgifva sin kandidatur. Hans vänner voro emellertid beslutna att införa honom i täflingen, och omedelbart efter det att statskonventionen hade antagit härofvan återgifna resolution, började de känna sig före och utsände spejare till olika delar af landet, och slutligen, den 23dje Mars, skref Guvernör Johnson följande till Swan J. Turnblad, utgifvare af Svenska Amerikanska Posten i Minneapolis, såsom svar på ett bref från denne:

"Jag tror icke, att någon amerikansk medborgare bör vara aktiv kandidat för erhållande af nominationen till presidentvärdigheten. Förhållandena hafva emellertid utvecklat sig så, att det förefaller mig, som om jag skulle åtminstone meddela till svar på Er förfrågan, att om nationens demokratiska parti anser mig mera lämplig än någon annan man och tror, att genom min nomine

ring jag kan vara till nytta för partiet eller nationen, så skall jag med glädje mottaga den ära, som därigenom komme att vederfaras mig. Jag har ej glömt den höga ära, som visats mig af Minnesota's invånare, och om statens demokratiska parti önskar framställa mitt namn inför nästa årskonvention, så är jag viss på, att jag ej skall ha något att invända, men äfven om Minnesota skulle bl' den enda staten som vid den tidpunkten skulle förklara sig för mig, så skall jag anse utmärkelsen vara en af de största, som kunde komma mi' till del".

Mr. F. B. Lynch, som under Guvernör Johnson's båda guvernörskampanjer varit kassör för den demokratiska stats-centralkomitén, och som stod i ett varmt vänskapsförhållande till Johnson, tog hand om den nationella kampanjen å Guvernör Johnson's vägnar och öppnade i slutet af Mars hufvudkontor i Grand Pacific Hotel, Chicago. Från den tiden fördes en energisk, aktiv, organiserad kampanj för att genomdrifva Guvernör Johnson's nominering. Till att börja med rönte an strängningarne stor uppmuntran, och endast de bäst underrättade veta, huru nära de blifvit framgångsfulla. Vid flera tillfällen låg resultatet bokstafligen i vågskålen. Ledarne för Johnson's kampanj hade till plan att anskaffa det största antalet icke instruerade delegationer till den demokratiska nationalkonventionen, och afsikten var att göra den till en församling med äkta delegerad

myndighet. Man trodde, att en konvention af genom löfte obundna och icke instruerade delegater lugnt öfvervägande situationen, och med partiets bästa i sikte och önskande en kandidat, som kunde förena grupperna och som troligen skulle hemföra seger i valet, skulle välja Guvernör Johnson till ledare.

Ansträngningarna för Johnson uppdagade det faktum, att den stora majoriteten af partiledarne i alla delar af landet visste, att Mr. Bryan's nominering vore detsamma som nederlag. Å andra sidan kommo de flesta af ledarne omsider till den slutsatsen, på grund af Mr. Bryan's hållning och tydliga önskan att erhålla nominationen för tredje gången, att bland hans anhängare skulle finnas så många oförsonliga män, att föga utsikt skulle förefinnas att ens välja en så populär man som Guvernör Johnson. Följden var den, att de med beklagande, likt män, som måste låta ett gyllene tillfälle gå oanvändt förbi, omsider gåfvo sitt understöd åt Mr. Bryan. Några veckor före Denver-konventionen började det blifva tydligt, att ringa hopp fanns att få Guvernör Johnson nominerad. Stat efter stat, som Johnson's kampanjledare haft god anledning tro skulle förklara sig för honom, sände delegationer instruerade för Mr. Bryan. Man beslutade emellertid att till det sista göra en liflig agitation för Guvernör Johnson och täflingen varade till den sista minuten vid Denver. Nedslagna och utan hopp, stödde Gu-

IN THE SHADE OF THE WHITE HOUSE

BALTIMORE MD AMERICAN

"AFTER YOU"

THE VICE PRESIDENCY

THE PRESIDENCY

CHICAGO RECORD HERALD

COL WATTERSON'S DARK HORSE

ST. PAUL DISPATCH

POPULARITY CART.

REPUBLICAN VOTER

MINNEAPOLIS JOURNAL

THE OLD STORY FITS ONCE MORE

POLITISKA TECKNINGAR.

vernör Johnson's anhängare honom lojalt till det sista, med den solida delegationen från hans egen stat bakom sig. De förde en ren, hedrande, allvarlig kampanj, och sökte undvika all personlig bitterhet. De voro lojala demokrater, allvarliga i sin öfvertygelse, att de hade den idealiske kandidaten för en partiledare, men hade ingen afsikt att söka dominera eller skada. Kongressman W S. Hammond från Minnesota, som två gånger förut nominerat honom för statskonventioner, framställde Guvernör Johnson's namn inför konventionen i ett kraftigt och värdigt anförande, och vid dess slut ådagalades Guvernörens personliga popularitet genom en demonstration, som sällan om någonsin, kommit en besegrad kandidat till del. Under mera än en half timme genljöd det väldiga Auditoriet med bifallsrop från Guvernörens varma anhängare. När allt var öfverståndet, accepterade de resultatet godmodigt, och sammaledes gjorde Guvernören själf, som omedelbart telegraferade som följer till Mr. Bryan:

"Mottag mina hjärtligaste lyckönskningar till Eder nominering och den utmärkta personliga seger, hvarpå den är ett bevis. Ni kommer ej att hafva en mer allvarlig anhängare än mig, och jag hoppas få tillåtelse att bidraga till Eder och partiets framgång".

Under statskampanjen visade Guvernör Johnson sin lojalitet genom att säga i en af sina anföranden:

"För närvarande pågår en af de mäst viktiga politiska kampanjer i vårt lands historia, viktig på grund af nya politiska gränslinier och skiljaktigheter i de olika politiska organisationerna samt på grund af den säregna situationen hvad angår platformer och kandidater. Nationens och statens demokratiska parti vädjar till Eder i denna kampanj med platform och kandidater, som i vårt omdöme trotsa jämförelse. Enligt min uppfattning har aldrig i den amerikanska politikens historia så stor meningsskiljaktighet förekommit med hänsyn till politiska förklaringar än som nu förefinnes mellan konventionerna i Chicago och Denver.... I motsats till den antagna republikanska platformen, bedja vi Eder egna uppmärksamhet åt det demokratiska partiets i Denver, en platform, som ej kunnat framgångsfullt jäfvas af något af oppositionens stora tidningsorgan, och lika stolta som vi äro öfver vår platform, lika stolta äro vi öfver vår nationella ledare, Mr. W. J. Bryan. Alla medgifva hans lefnads renhet, hans ändamåls allvarlighet, och det dominerande faktum, att han har gjort sig till förkämpe för det, som han trott vara till massornas bästa".

Ledningen af den nationella kampanjen i Minnesota omhänderhades af Mr. F. B. Lynch, medlem af national-komitén, och från ingen stats ledare erhöll Mr. Bryan mera lojalt understöd än från Mr. Lynch, som före konventionen varit ledare af kampanjen för Johnson.

Det är ett faktum, att resultatet i Denver icke på det ringaste sätt värkade nedslående på Guvernör Johnson. Han hade aldrig varit en villig kandidat. Han hade aldrig trott, att han skulle bli nominerad, och det hade varit nästan omöjligt för hans ledare att i större utsträckning förmå honom att underlätta deras ansträngningar. Gång efter annan vägrade han att antaga inbjudningar att hålla tal eller göra resor, om de kunde tolkas såsom afsedda att främja hans kandidatur.

De, som så lojalt understödt Guvernör Johnson i sträfvandet att göra honom till presidentkandidat, voro ej nedslagna genom nederlaget i Denver. De hade mera beklagande för partiet än för Guvernören. De visste, att de hade erbjudit partiet en kandidat, som kunde ha vunnit seger. Dessutom var Guvernör Johnson en ung man, och fyra år tycktes dem ej vara så värst lång tid. Guvernörens underbara seger i statstäflingen år 1908 ökade hans ryktbarhet, och hans beundrare allestädes togo, praktiskt sedt, för gifvet, att han år 1912 af sitt parti komme att nomineras till presidentvärdigheten. Stora förhoppningar jordades med honom.

KAPITEL XIV.

JOHNSON I PRIVATLIFVET

GUVERNÖR Johnson saknade en obetvinglig ärelystnad. Detta är intet tomt smicker från en biograf, i afsikt att framställa honom såsom en halfgud. Ingen vill påstå, att han ej tyckte om mängdens applåder eller var likgiltig för makt och utmärkelse, men hos honom ledde en sak till en annan. Han hade ingen varaktig lust efter utmärkelse, intet begär efter ämbetssyssla. Han njöt af privatlifvet. Hans hustru, hans böcker, teatern, några få vänner, friluftssport, fiske, och på sistone; automobilåkning voro föremålen för hans hängifvenhet och inträsse. Hans hustru var hans kamrat och förtrogne. Hon hade till och med mindre politisk sträfvan för sin make än han själf. Hon var mycket misslynt öfver hans tredje nominering till guvernörsämbetet, och med liflig förtrytelse anklagade hon Guvernörens vänner för en komplott om att nominera honom mot hans vilja.

"Baseball"-spel var en af hans favoritsysselsättningar. I sin ungdom var han en ypperlig spelare, och en gång öfvervägde han länge ett anbud, att blifva "baseball"-spelare till yrket. Han följde

med intrãsse alla täflingarne i de stora förbunden och få sportentusiaster i Amerika kände bättre än han till namnen på de ledande "baseball"-spelarne samt deras bedrifter. Han tyckte också om fotboll-spel och försummade sällan att öfvervara de partier, hvari Minnesota Universitetets fotbollslag deltog.

Han älskade naturen och utflykter i mark och skog. Det är karaktäristiskt för hans milda natur, att han aldrig jagade. Han kunde ej finna någon glädje i att döda fåglar eller andra djur och var stolt öfver det faktum, att han aldrig dödat för tidsfördrif. Men han var utmärkt förtjust i att fiska — specielt forell.

Strax efter sitt val till guvernör för tredje gången, köpte han en automobil och beredde sig mycket nöje af att själf drifva den. Endast en kort tid före sin död företog han i sin automobil en färd till St. Peter från St. Paul. Vägarne voro dåliga, och trippen enformig. Ehuru han på hemfärden till St. Paul var försenad och ej kunde komma i tid till ett möte, påyrkade Guvernören ytterligare uppskof för att hjälpa en annan sportsman, hvars automobil kommit i olag.

Teatern, specielt det klassiska skådespelet och klassiskt drama, hade stor makt öfver Guvernör Johnson. Han och Mrs. Johnson voro i regeln närvarande vid alla goda teaterföreställningar i St. Paul.

Guvernören afskydde formella banketter och

festmiddagar, men han var vid bästa humör, då han hade endast några stycken vänner vid bordet, Han var en gourmand och tyckte om god mat, vänner att språka med och en doftande cigarr Vare sig det berodde på att han i sin ungdom aldrig fått smaka goda saker, eller ej, så är det visst, att när han sattes i stånd därtill, han njöt af dem med en gosses förtjusning. Såsom sällskapsmänniska var han vid sådana tillfällen mäst till sin fördel. Han tyckte om att tala om människor och tilldragelser och sina personliga hågkomster och berätta historier ur det värkliga lifvet, så som han hade sett det. Han var icke den, som alltid hade gamla, roliga historier till hands, men ingen satte värde på en god historia bättre än han. . .

Själf tidningsman, var han alltid svag för tidningsmän. Många af de personer, som han utnämnde, voro tidningsmän. Han granskade noga lokaltidningarne i Minneapolis och St. Paul, och observerade och kommenterade ofta öfver det sätt hvarpå de delgifvit en nyhet. Tidningsmännen hade alltid tillträde till hans kontor. Han var alltid tillgänglig för dem, och hade sådant förtroende för dem, att han ofta rådslog med dem om saker, för hvilkas publicering tiden ännu ej var inne. Emellanåt brukade han komma inrusande i tryckeriet i kapitoliet, sätta sig på en bordskant, svänga med benen och fråga: "Är det något, som jag kan göra för Er?

Själf barnlös, var Guvernören passioneradt förtjust i barn. Han mötte aldrig ett barn utan att stanna för att leka eller småprata. Minnet af hans egen dystra barndom stod alltid framför honom och förmådde honom att begagna hvarje tillfälle att förljufva lifvet för hvarje barn, som kom i hans väg.

En liten gosse, som var besluten att träffa Guvernören, hvars lifshistoria eldat hans fantasi, stod en dag i korridoren till kapitoliet och ställde denna fråga till hvarje man, som gick förbi:

"Säg mig, är Ni Guvernören"?

De flesta af lagstiftarne och tjänstemännen, som passerade, skänkte knappast den uppmärksamme gossen ett ögonkast eller egnade honom ett svar. Han darrade ibland på målet, men stannade på sin plats.

En lång, slätrakad herre skyndade förbi, och den lille gossen ställde samma fråga till honom.

Genast vände den långe herren sig om och sporde i det att han tog gossen vid handen:

"Hvad är det, som du vill Guvernören"?

"Jag önskar skaka hand med honom".

"Och hvem är du"? frågade den långe herrn, med ett sympatiskt småleende.

"Jag är Herman Hauenstein, från New Ulm".

"Jaså", sade främlingen, "kom med mig, så skall jag föra dig till guvernören".

Och ledande den lille gossen vid handen, förde den långe herren honom nedför korridoren, köpte

honom karameller och talade så som, att han själf var Guvernören, medan Herman smålog och rodnade af förtjusning.

I hvarje liten gosse såg Guvernören sig själf förr i världen. Han kände gossarne — och emedan han kände gossarne, kände han män. Då guvernören hjälpte en gosse, som han träffade, hedrade han minnet af en ung kvinna från New England, som gaf honom hans första undervisning under hans första skoldagar i St. Peter och hjälpte honom att behärska det engelska språket. Hon lade först märke till John på grund af hans benägenhet att vara trög. En förklaring följde. På sin brutna engelska förklarade gossen, att han måste gå upp kl. 5 hvarje morgon för att bära vatten och hjälpa sin moder tvätta. De små händerna, som voro röda, sönderspruckna och ömma, talade sitt tydliga språk och väckte ett oändligt medlidande i lärarinnans bröst; den lilla magra kroppen och de trasiga kläderna förrådde ändå mera. Från den tiden fick lille "Yon Yonson" speciell tillsyn från den lärarinnan. Efter skoltimmarne gaf hon honom särskild undervisning i att uttala och läsa engelska.

Detta återkallar i minnet det faktum, att ehuru svenska var det första språk, som gossen lärde, gjorde skolorna och de dagliga förbindelserna engelskan till hans favoritspråk, och då han var uppväxt, kunde han icke uttrycka sig på svenska, fastän han alltid kunde förstå detta språk. Äfven

när han talade inför skandinaviska åhörareskaror, var han tvungen att begagna engelska.

Staten Minnesota tillhandahåller ej någon ämbetsbostad åt sin högste styresman, och enär inga barn funnos i familjen, hyrde Guvernören och Mrs. Johnson under sin vistelse i St. Paul möblerad våning i ett familjehotell. Några månader före sin död hade han emellertid bestämt sig för att för framtiden bosätta sig i St. Paul och hade köpt ett hem i 586 Lincoln Ave. Han hade haft stort nöje af att öfvervaka dekoreringsarbetena i det nya hemmet samt dess möblering, men fick ej lefva länge nog för att taga det i besittning. I St. Peter ombyggde och tillbyggde han efter sitt giftermål sitt barndomshem, och senare uppförde han ett mindre, modärnt hus efter en planritning som Mrs. Johnson hade klippt ur ett månadshäfte. Byggandet af detta lilla hem skänkte stor förtjusning åt det lyckliga paret, och där tillbrakte de flera angenäma år — Mrs. Johnson skötte själf om sitt hus, blef skicklig i matlagning och ansade de blomsterrabatter, som John var så förtjust i — och de lefde det lugna, enkla landtlifvet såsom en man och en ungmö, förenade i ett lyckligt äktenskap. Det berättas att de vid denna tid en gång foro in till St. Paul för att köpa några fina mattor för sitt lilla hem. Handelsbiträdet förevisade en utmärkt Persisk matta, som fängslade John, hvilken sväfvade i djup okunnighet om mattors värde. Innan han frågade priset, hade han tydligt

MRS. JOHN ALBERT JOHNSON.

visat, att han föredrog den mattan framför hvarje annan. "Endast sex hundra dollars stycket", sade biträdet. John kunde ej ha blifvit mera öfverraskad, om biträdet hade sagt sex millioner dollars". "Jaså", sade han, "om Ni kan skaffa mig två alldeles lika, så skall jag köpa dem".

Guvernör Johnson var ingen affärsman. Han hade ingen smak för att köpa och sälja. Enär han lefde tillbakadraget, kunde han spara något från sin lön af $7,000 om året som guvernör.

Guvernör Johnson var i många år mycket aktiv i Presbyterian-församlingen i St. Peter och gick då och då i kyrkan, sedan han kommit till St Paul.

Ett af de mäst betecknande karaktärsdragen hos Guvernör Johnson var hans rena uppriktighet och brist på förställning. Intervjuare förvånades ofta öfver hans frimodiga erkännande af sin okunnighet. Han låtsade aldrig känna till eller förstå det, som han ej hade reda på. Genom sin rättframhet svek han förhoppningarne hos många, i hvilkas anseende han stått högre, om han begagnat sig af bedrägliga påhitt. Han ville ej gå och gälla för att kunna allting, och intet roade honom mera än observera en nybakad "journalist", som så nyligen lämnat skolan, att han ej kunde se skillnaden på kunskap och inflytande, och lägga märke till hans besvikenhet, när han fick veta att Guvernör Johnson ej ens till namnet kände dussintals modärna skribenter i ekonomi och socio-

logi. Lincoln skulle icke häller ha kunnat genomgå samma tentamenprof.

Guvernören älskade det anspråkslösa, det sanna, det ärliga. Det enkla lifvet, så som han såg det lefvas af ett gammalt äkta par i Sarnia, Ontario, gjorde ett djupt intryck på honom, och i sina samtal hänsyftade han ofta på dessa gamla människor, och åtminstone en gång gjorde han det inför allmänheten — en hänsyftning, som gaf dem den största utmärkelsen i deras lif. I ifrågavarande anförande, som hölls i Detroit, Maj 3, 1908, sade Guvernören:

"När jag tänker på rikedomen och de ledsamheter, som följa därmed, så framstår alltid för mitt medvetande bilden af Mr. och Mrs. Gibbs i Sarnia.

"Jag träffade dem under en resa genom Canada jämte ett sällskap redaktörer från Minnesota. Nu har jag glömt namnen på de stora män, som jag träffade, statsmän, som sträfvade efter att göra vårt uppehåll i Canada så angenämt som möjligt men jag minnes alltid Mr. och Mrs. Gibbs.

"Jag hade aldrig sett en persikoträdgård, och när vi kommo till Sarnia och underrättades om, att frukten växte i ymnighet rundt omkring staden, uttryckte jag en önskan att få se en trädgård. En vän körde oss till Gibbs' homestead, icke långt från staden.

"Den gamle hedersmannen välkomnade oss vid grinden, underrättades om Mrs. Johnson's och min

önskan, och på sitt enkla sätt uttryckte han sin tacksamhet för vårt besök. Vi stego ned från vagnen och gingo rundt byggnaden. Men han ville ej gå till trädgården, förrän mor var med. Hon var lika mildt okonstlad som sin make, och som barn vandrade vi alla genom denna trädgård, under grenar, som nedtyngdes af frukter. Vi kalasade, tills det föreföll oss, som om vi aldrig mera skulle vilja äta igen, men då vi kommit tillbaka till huset, inbjöd Mrs. Gibbs oss att stanna kvar och dricka te. Vi önskade ej något te, och jag kunde knappt dricka en droppe, men jag visste, att de skulle ha blifvit öfversiggifna, om vi sagt nej. Därför stannade vi och njöto allt fortfarande af deras gästvänlighet.

"Efter vår färd genom Canada, hvarunder premierministrar och regeringens främste män hedrade oss, återvände vi till Sarnia för att stiga ombord på ångaren, destinerad till Duluth.

"Jag skyndade uppför landgången, med en handväska i hvardera handen, då jag hörde en gammal man säga: "Adjö, min herre". Adjö", sade jag, utan att vända mig om. Men när jag kom på däcket, sade Mrs. Johnson till mig: "Mr. och Mrs Gibbs stå därnere på kajen". Då kom jag ihåg, hvem som talat till mig, och jag skyndade ned för att trycka deras händer.

"Den dag i dag stannar i mitt minne denna bild af det älskliga gamla paret, lyckligt i sitt vackra hem, föremål för Guds rika välsignelse. När lan-

dets hjältar och främste män äro för mig blott meningslösa namn, så kan jag se dem hand i hand i deras persikoträdgård, tillbringande sin lefnads afton".

Guvernören skulle ha varit en vandrande riddare, om han lefvat i flydda tider. Han var fylld af den sanna amerikanska hängifvenheten och aktningen för kvinnan. Han var icke besmittad med den modärna idén, att kvinnans likställighet med mannen måste innebära att det svagare könet skulle beröfvas några af sina förmånsrättigheter. Han ansåg, att kvinnor vid alla tillfällen hade rätt till särskild hänsyn, och att det borde vara en plikt såväl som en heder för en man att skydda icke blott en kvinna, utan alla kvinnor. Han var mycket omtänksam om alla kvinnor och fruntimmersdeputationer, som besökte honom på hans ämbetsrum. Han sökte aldrig göra hemlighet af sin tro på kvinnans rösträtt, och likafullt hade han endast medömkan för den karlavulna kvinnan. Det var utan tvifvel hans ridderliga aktning för kvinnan, som höll hans lif och hans tankar så rena. Han kunde aldrig fördraga slippriga historier eller suggestiva anspelningar.

John A. Johnson hade framgång i det privata lifvet, såväl som i det offentliga. Å båda områdena leddes han af ett begär att vara sina medmänniskor till nytta.

KAPITEL XV

SÅSOM OFFENTLIG TALARE

GUVERNÖR Johnson visade sig bäst till sin fördel, då han höll improviserade tal. Nödvändigheten af att säga något innehållsrikt syntes locka fram tankar och minnen, som annars voro dunkla. Många gånger, när han hållit ett på förhand utarbetadt anförande, som hvarken tilltalade honom eller hans åhörare, kunde han lägga ifrån sig manuskriptet eller sina anteckningar och börja ett extemporeradt anförande, som hänförde åhörarne. Han kunde aldrig meddela sitt eget jag i det tal, som han omsorgsfullt förberedt. Johnsons storhet bestod icke i hans tankeskärpa, men i hans personlighet, och personligheten försvann med skrifmaskinen som medium. När han däremot tänkte, allt eftersom han talade, framstod han för allmänheten sådan som han var för sina vänner, ja, bättre, ty ögonblickets inspiration lyfte honom till ett plan af vältalighet och förtrollning, som han ej kunde nå i det dagliga arbetets sysselsättningar. Han var en mästare i att alltid säga det passande, och att till ämne för sitt tal taga någon liten episod under dagens lopp eller vid tillfället. Detta är anledningen till, att hans bästa tal al-

drig ha återgifvits. De funnos aldrig i manuskript, och de höllos för det mästa vid tillfällen, då det icke var möjligt att erhålla stenografiskt referat. Men de, som äro refererade, gäcka ens förhoppningar. Läsaren, som var åhörare, finner ej i referatet det, som talarens personlighet skänkte.

Det personliga, rättframma uppträdandet, de lifliga ögonen, det vänliga småleendet, de karaktäristiska gesterna, den fylliga, välljudande stämman kunde ej återgifvas. Alla dessa knöto mellan talaren och åhörarne ett föreningsband, som hade större invärkan än det sagda. Han syntes vara i stånd att framhålla idéer och hågkomster och gifva vingar åt fantasien på ett sätt, som eldade hans åhörare och väckte deras tillfredsställelse och gillande. Han kunde tala om obetydliga saker, så att de gjorde ett djupt intryck på hans åhörare.

Vid ett tillfälle, då han talade inför en stor församling, slocknade omsider de elektriska ljusen, som en längre stund blinkat och efter hand aftagit i styrka. Som de höllo på att slockna, stod Guvernören med upplyft hand och betraktade dem, och när det blef mörkt, upphörde han att tala. Ett ögonblick senare flödade ljuset ånyo ut öfver salen, och Guvernören stod allt fortfarande i samma behärskande ställning.

"Jag trodde ej, att jag kunde göra det", utropade han, och åhörarne skrattade och applåderade, alldeles som om han sagt en utomordentlig kvickhet.

Åhörarne vid politiska möten i Amerika afbryta i regeln ej talaren, men Guvernör Johnson hade alltid stor framgång, då det gällde att genast parera anfall, som gjordes mot honom på detta sätt. Vid sådana tillfällen fick den fridsälle, blide Johnson träda åt sidan för den säkre träffaren. En gång talade han inför ett auditorium om lämpligheten af direkt lagstiftning. Han framhöll såsom sin öfvertygelse, att hvarje valman borde vara berättigad att direkt besluta om lagar, som rörde honom och allmänheten.

"Finns det någon här", frågade han, "som vill medgifva att han är oförmögen att sköta sina egna angelägenheter"?

"Här är en", utropade en man i salens bortre ände.

"I så fall, min vän", svarade Johnson, "önskar jag meddela, att staten välvilligt i min hemstad underhåller en institution, där stackars olyckliga som Ni erhålla varlig tillsyn".

Vid en bankett i Louisville, Jefferson-dagen år 1908, höll Guvernör Johnson ett tal, som mottogs på det mäst entusiastiska sätt. Han var trött och olustig och ansåg sig dömd att göra fiasko. Minuten innan han steg upp, visste han ej, hvad han skulle säga. Men så råkade han återkalla i minnet en af de Louisville-damer, som han träffat under dagen, och började:

"Kentucky har gjort ett mycket lifligt intryck på mig mer än en gång, ehuru mina besök till denna

stora stat äro af ganska färskt datum. Kort efter det att jag blifvit Guvernör, förunnades det mig att i vår stats kapitolium mottaga en stor skara vackra och intelligenta damer från landets olika stater och tillhörande De Amerikanska Kvinno-Klubbarnes Förbund. (The Federation of Woman's Clubs). Då minnena af den angenäma kvällen bleknat, försökte jag att återkalla de olika personer, som jag vid det tillfället hade sammanträffat med, och resultatet var detta: Specielt kom jag ihåg tre af de delegationer, som vid det tillfället kommit till Minnesota, och som den kvällen voro närvarande under mottagningen i kapitoliet. En var delegationen från Massachusetts, den andra var delegationen från Texas, och den tredje, Gud välsigne den, var delegationen från Kentucky. Jag mindes Massachusetts' delegation, emedan dess medlemmar voro kvicka och fyndiga; jag mindes Texas' delegation, emedan dess kvinnor voro de vackraste, som jag någonsin sett, och jag mindes Kentucky's delegation, emedan dess medlemmar voro lika kloka som delegaterna från Massachusetts och lika vackra som delegaterna från Texas".

Detta auditorium af Kentucky-bor blef naturligtvis utom sig af förtjusning. Åhörarne klappade händerna, ropade och hurrade. Invärkan på Guvernören var ögonblicklig. Han hade fått ingifvelsen, och rästen var enkel, och själf njutande af sitt uppdrag fortsatte han lätt och ledigt med ett anförande, som åhördes med andlöst inträsse.

I likhet med alla guvernörer, ombads Guvernör Johnson vid oräkneliga tillfällen att hålla tal vid alla slags lokala, stats- och nationella konventioner och sammankomster. Det gick slutligen ändå därhän, att de flesta sådana inbjudningar gjorde honom utledsen. Han var ej hågad att vid konventioner hålla det välkomstanförande, som man förväntade af honom, och hans sekreterare fruktade ofta, att Guvernören skulle stöta folk genom att dels afböja sådana inbjudningar, och dels glömma bort dem han antagit. Guvernören var medveten om sin sekreterares oro. En dag hade Guvernören lofvat att framföra en välkomsthälsning till delegaterna till en broderskapsförenings statssammankomst. Han underrättade sin sekreterare, att han troligen ej komme att utföra sitt uppdrag.

"Men du har lofvat".

"Ja, om du så vill, så kan du pr telefon meddela, att jag ej kan komma, men jag går icke".

Snart anlände mottagningskomitén. Guvernören stod ej att finna någonstädes i kapitoliet. Sekreteraren var mycket orolig — komitén upplyste, att församlingen väntade. Han skyndade till telefonen, telefonerade till samlingslokalen och sände bud till ordföranden, att Guvernören snart skulle vara där.

Och i samma stund höll Guvernören sitt tal till de närvarande.

Guvernör Johnson föredrog ett slags talande framför andra slag. Han älskade debatter, och

var aldrig så skarp och liflig, som när han deltog i en offentlig diskussion, där talarne resa sig upp från sina platser och vända sig till hvarandra. Hans framgång i detta slags talkonst ådagalades på ett anmärkningsvärdt sätt vid den andra konservationskongressen i Washington och fäste på honom allas uppmärksamhet.

Guvernör Johnsons rykte gjorde honom snart mycket efterfrågad såsom talare, och han var öfverhopad med inbjudningar, från Maine till California. Han antog några af dem, men afböjde de flesta på grund af tjänsteförhinder. Han tyckte om dessa tillfällen att tala inför icke-politiska åhörareskaror och komma bort från partipolitiska diskussioner. Han fann behag i att göra nya bekantskaper och se nya platser. I detta arbete såg han ett värksamhetsfält yppa sig, sedan han dragit sig tillbaka från politiken.

Mr. Charles L. Wagner, föreståndare för en föreläsningsbyrå, skrifver följande om Guvernörens rön såsom föreläsare:

"Under flera år och specielt det år, som föregick den senaste kampanjen, förefanns hos den stora allmänheten ett begär efter att få lyssna till männen för dagen. Månadshäftena skapade nya nationella personligheter i hvarje nummer. Den stora allmänheten var angelägen att få höra dem, och såsom föreståndare för en föreläsningsbyrå, var jag mycket angelägen att tillfredsställa publiken. Dock var det ej blott af finansiella skäl, som

jag gjorde det, ty jag hade blifvit mycket inträsserad i det stora reformarbete, som höll på att utföras öfver hela landet, och gladdes åt den allmänna väckelse, som pågick inom alla klasser. Efterfrågan på offentlighetens män kom först från landsortssamhällen, där människorna ha mera tid för läsning, och ändå tänka för sig själfva, i stället för att låta sin favorittidning göra det för dem — samhällen där invånarne emotse en serie föreläsningar såsom den viktigaste tilldragelsen under vintersäsongen, och där Chautauqua-idén omhuldas och värkligen är hvad den af Dr. Vincent afsågs att blifva, den stora sommarskolan för de breda lagren. Sådana dugliga och bemärkta män som Hon. William Jennings Bryan från Nebraska Guvernör J. Frank Hanly från Indiana, Guvernör Jos. W. Folk från Missouri, Senator Robert M. La Follette från Wisconsin hade banat vägen på föreläsningsområdet, och min uppmärksamhet fästes på Guvernör Johnson efter hans stora seger i Minnesota. Därefter blef jag genom ett samtal med Mr. Bryan öfvertygad om kraften hos Johnson's personlighet — den värdefullaste gåfva, som en talare för offentligheten gärna kan ha. Jag skref till honom upprepade gånger, men fick alltid ett artigt, men bestämdt afslag. Han angaf aldrig något specielt skäl för sin ovillighet att föreläsa, men lät mig alltid förstå, att äfven om han någonsin haft en tanke därpå, så var tiden ännu icke inne. När slutligen Hon. Henry Watterson hade

riktat allas uppmärksamhet på honom genom att utpeka honom såsom en möjlig presidentkandidat, uppmanade jag honom att föreläsa och anhöll om att få ett privat samtal i stället för ännu en bestämd vägran. Jag var förtjust, då jag per telegram fick kallelse att infinna mig i St. Paul, och tidigt i Februari månad år 1908 träffade jag Guvernör Johnson för första gången, å hans ämbetsrum. Under vårt samtal, som varade omkring en timme, diskuterade vi grundligt föreläsningsvärksamheten, och jag försökte klargöra för honom dess många möjligheter ur hvarje synpunkt. Allmänheten visste, att Minnesota hade en stor Guvernör, och allmänheten önskade lyssna till honom. Naturligtvis ansåg jag, att allmänheten borde tillfredsställas. I förbigående upprepade jag för honom ett uttalande, som Senator Tillman en gång gjort till mig: att en offentlig man icke kunde lefva ärligt på sin lön enbart, och att han följaktligen vore tvungen att göra något annat, med mindre han vore förmögen eller hade någon annan inkomstkälla än sin lön såsom en allmänhetens tjänare. Att föreläsa var vid den tiden den lättaste och bästa metoden för en idérik man med höga syften att ha tillräckligt stor inkomst för att kunna tjäna medborgarne ärligt och aktningsvärdt. Jag insåg, att jag måste förmå Johnson att uppträda som föreläsare under säsongen 1908—1909, och det är möjligt, att jag var något entusiastisk vid framläggandet af de framtida utsikterna, såväl politiska som finansiella.

Han satt vid sin pulpet i fulla fem minuter i djup begrundan, steg sedan upp, gick omkring ett slag och satte sig på kanten till sin pulpet, hans favoritställning, efter hvad jag fann vid visiter efteråt. Med ett småleende, som lyste upp hela hans sorgsna ansikte, sade han: "Ja, jag förmodar, att jag måste gifva rent besked — antingen hålla föredrag, eller också ha Er här för jämnan". Vi diskuterade villkoren, och jag sade till honom, att jag ansåg honom vara värd det högsta arvode, som betalas, $200 för hvarje föreläsning. Detta var fullkomligt tillfredsställande. Faktiskt tycktes han fästa mindre afseende vid den finansiella sidan af saken än någon annan offentlighetens man, som jag någonsin träffat, ehuru han insåg det tillfälle som yppades att spara litet pängar och få begifva sig ut på resor, när hans termin som guvernör gått till ända. Han talade om för mig, att han icke vore presidentkandidat, men bearbetades af sina vänner, "hvilka", tillade han med ett sorgset leende", hålla mycket af mig, men, fruktar jag, öfverskatta mina krafter och min förmåga". Han sade också, att han icke ämnade söka återval till guvernörsbefattningen, och jag vet, att han menade, hvad han sade.

"Guvernör Johnson började sin talarebana med en föreläsning, eller rättare ett samtal med sina åhörare, om "Lagens Majestät" (The Majesty of the Law), och några veckor därefter tillade han ännu ett ämne: "Frihetens råmärken" (Land-

marks of Liberty). Han tycktes se underbara tillfällen yppa sig i föreläsningsvärksamheten och egnade sig åt den på allvar och lade i dagen en önskan att göra rätt för sig och lämna valuta för pängarne, hällre än att helt enkelt göra sig mera känd och sedan förtjäna pängar därpå. Han hyste en stor fruktan för att vara oförmögen att lämna allmänheten ett tillfredsställande budskap och insåg, att han skulle dömas af andra föreläsare. Medan våra underhandlingar pågingo, sade han: "Om mitt uppträdande på någon plats icke blir som det borde; om jag känner, att åhörarne icke äro belåtna eller komitén förlorat pängar, och jag får veta, att så skett, så skall jag tyst och stilla uppsöka komitén och lämna tillbaka honoraret. Ni skall icke förlora på saken. Jag skall skicka Er kommission, men jag önskar vara rättvis mot allmänheten, mot komitéerna och mot Er".

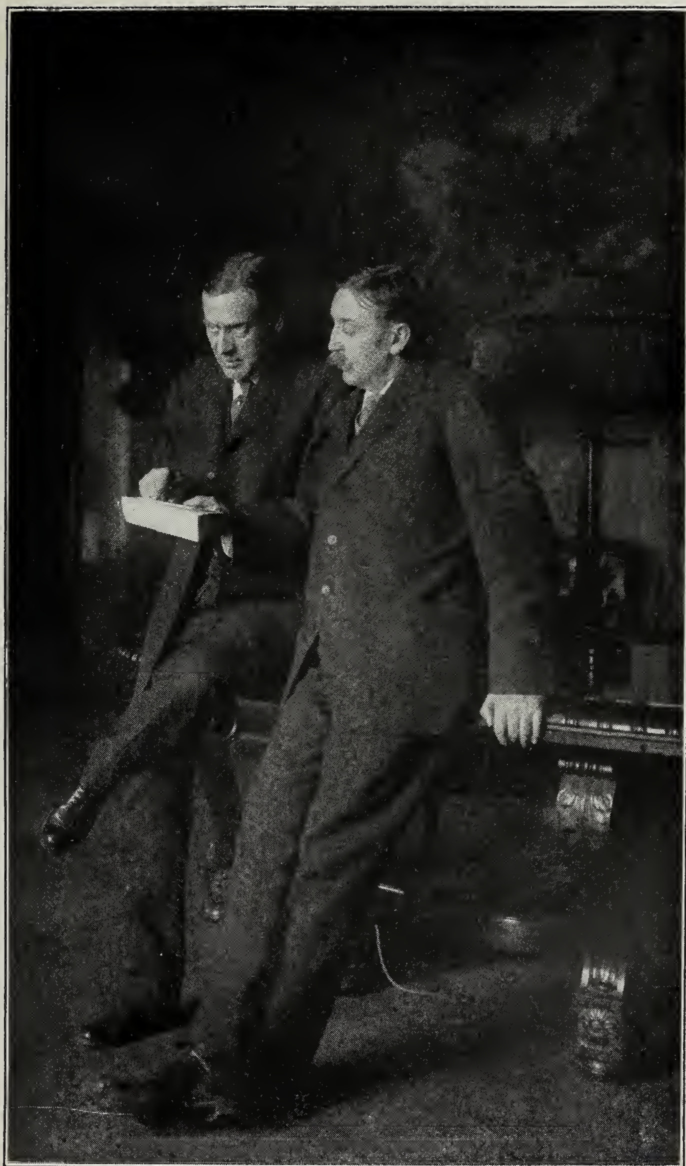
"Jag blef öfverraskad af att finna, huru väl han hade reda på föreläsningsrörelsen, och under samtalets gång meddelade han mig, att han en gång i sin hemstad, St. Peter, skött om engagerandet af en föreläsare från vår byrå. Attraktionen var Hon. Henry Watterson med hans välkända föredrag "Pängar och Moral" (Money and Morals). Det visade sig att man genom skolan därstädes icke lyckats afyttra nog med biljetter för att kunna betala för denna föreläsning, och beslutat att låta saken förfalla. Så stor var Guvernör Johnson's önskan att höra Mr. Watterson, att han gick

från butik till butik och sålde tillräckligt med biljetter för att garantera föreläsningen. Många år därefter blef han Mr. Watterson's berömde presidentkandidat.

"Från första början hade jag helt annan mening om föreläsningsvärksamheten än Guvernörens sekreterare, Mr. Frank A. Day. Mr. Day tyckte, att Guvernören borde skrifva sina föreläsningar och bereda sig ordentligt. Men ju mera jag lärde känna Guvernören, desto vissare blef jag, att han ej borde hålla föredrag, utan helt enkelt samspråka med sina åhörare. Han hade en förmåga att alltid säga de rätta orden i det rätta ögonblicket och var alltid medelpunkten för hvarje folkskara. Mr. Day och jag drabbade flera gånger samman om denna sak, och Guvernören sade en gång: "Om jag försummar att förbereda mig på ett tal, blir Frank närvös; om jag förbereder mig, så blir Ni det". Nu tror jag emellertid, att Mr. Day har samma tanke som jag. Guvernören har aldrig varit så nära att göra fiasko, som då han vid Armour Institute höll en föreläsning, som han beredt sig på. Han lade märke till det intryck han gjorde på åhörarne, hvilka hufvudsakligen voro studerande, och efter att i trettio minuter ha försökt att inträssera dem, lade han ifrån sig sitt manuskript och undfägnade dem med ett af sina vanliga anföranden, och resultatet blef den största entusiasm. Han meddelade sig själf i det han sade, och flyttade sig med ens på andra sidan

rampljusen. Han hade en mycket vinnande personlighet, och var alltid mäst till sin fördel, när han var i intim förbindelse med allmänheten. Han var icke en vältalare, han talade alltid i konversation, men han hade förmåga att bli förtrogen med sina åhörare, och hvarje person kände, att han eller hon fick ett personligt budskap. Jag vill visst icke påstå, att Guvernör Johnson ej kunde i förväg utarbeta ett särskildt högtidsanförande; han kunde det och gjorde det vid många tillfällen. Men en föreläsning var en helt annan sak, enär så mycket därvidlag berodde på talaren. Han hade till sitt förfogande en och en half timme för att tala inför en blandad publik och under den korta tiden måste han tillfredsställa hjältedyrkare, vanligt nyfiket folk och människor, som nästan trotsade honom att göra framgång. I hvarje stad skulle han bedömas efter detta enda uppträdande, och han måste därför söka framstå inför allmänheten ur den gynnsammaste synvinkeln.

"Hans första föreläsning hölls i Houghton, Mich., den andra i Detroit, och följande kväll hörde jag honom i Ann Arbor, där hans framgång var mäst markant. Detta var i synnerhet tillfredsställande, ty Michigan Universitetet bereder sina studerande tillfälle att lyssna till de främsta föreläsare, som finnas. Män som sällan uppträda såsom föreläsare, antaga inbjudningen att tala vid Ann Arbor, och jag var förtjust öfver den utmärkta framgång, som "mitt nya fynd" rönte. Under

GUVERNÖR JOHNSON I RÅDPLÄGNING MED SIN PRIVATSEKRETERARE, MR DAY.

den dagen blef Guvernör Johnson intervjuad af Mr. Lincoln Steffens, och dennes beskrifning på sammanträffandet är mycket inträssant, och jag är säker på, att Mr. Steffens erkänner, att när samtalet var öfverståndet, han hade blifvit intervjuad lika mycket som han intervjuats. Guvernör Johnson hade en fin metod att locka fram det bästa ur den, som han talade med, och detta betyder en hel del, hvad angår Mr. Steffens, som anses för att vara en af de främste literatörer, då det är fråga om att taga reda på saker och ting.

"Värksamheten som föreläsare tilltalade Guvernör Johnson, och från första början var han lika entusiastisk som en gosse, då han fått sitt första par stöflar med rödt ofvanläder. Han njöt af att sammanträffa med människor, han kände det välgörande inflytandet af denna o-politiska, från partisinne fria, beröring med den stora yttervärlden och hoppades att vid utgången af sin andra termin få tillbringa några år på resor och såsom föreläsare.

Redan den 30de Mars 1908 skref han i ett bref till mig: "Jag har emottagit Ert bref med data för de arrangerade föredragen. De passa mig, men jag är af den meningen, att klokheten förbjuder mig att åtaga mig flera uppdrag för sommaren än dem Ni allaredan anordnat. Jag önskar visst icke göra Er modfälld i det ypperliga arbete, som Ni uträttat, och som betydligt öfverträffat mina förväntningar; men med anledning af mitt besök

i Washington, under en vecka, min resa till Shiloh, hvartill ytterligare tio dagar komma att åtgå, och mitt besök till Lindsborg, Kansas, hvartill tre dagar behöfvas, så har Ni planerat nog med arbete för mig under sommartiden, och en ledighet kan ej komma ifråga. Jag kan icke träffa något aftal rörande arbetet nästa år. Jag är villig att gå i elden så ofta som Ni och Edra kunder anse nödvändigt".

"Efterfrågan på Johnson var så stor, att öfver 100 ansökningar om uppträdanden afslogos under den kommande sommaren. Vi hade allaredan genom vår byrå arrangerat uppträdanden för den kommande vintersäsongen, och biljetter hade omsider sålts i förväg till den enorma summan af $30,000, aftal hade gjorts om en färd från kust till kust, inledd med uppträdanden här och där under de senaste få månaderna af hans andra termin som guvernör, och så en fortlöpande tur från Januari 5 1909 till Maj 1, 1909. Han ämnade då fara till Europa med Mrs. Johnson och stanna där under månaderna Maj och Juni, och återvända i Juli i och för Chatauqua-arbetet under sommaren.

"Jag skall alltid tro, att om detta program kunnat fullföljas, han ännu skulle ha varit ibland oss, och vi, som hedrats med hans nobla vänskap, haft vår vän i behåll; nationen skulle hafva ännu en af den sortens statsmän, som den behöfver så väl — en typ, som är ganska sällsynt nu för tiden. Men ödet ville annorlunda, och han

kunde icke annat göra att böja sig för det oundvikliga.

"Under månaderna Mars och April 1908 ledde Mr. Lynch en utomordentlig kampanj för sin afhållne vän, och i Chicago var önskan allmän att få höra honom. Han öfverhopades med inbjudningar, och direktionen för ett af sjukhusen önskade engagera honom såsom talare vid en välgörenhetsföreställning i Orchestra Hall, men af politiska skäl ansågs det bäst för honom att icke hålla föredrag i ett så starkt politiskt centrum förrän efter Denver konventionen. Den dam, som förestod sjukhuset, var den sortens kvinna, som "nej" ej kan afskräcka. Hon hade föregående år haft en sensationell och därför finansiell framgång med föredrag af Senator Tillman, och i den tanken, att Johnson vore den man, som folket nu hälst önskade höra, envisades hon att hvarje timme under dagen besöka mig personligen eller telefonera till mig, för att tillförsäkra sjukhuset om ett uppträdande af Guvernör Johnson. Hon gick ända därhän, att en gång gå honom till mötes vid hans ankomst till staden, och han undgick att gifva bestämdt löfte att uppträda, endast genom vänners mellankomst, och genom att lofva att skrifva. I ett bref, dateradt Maj 7, säger han: "Jag kan ej hålla sjukhusföredraget vid detta tillfälle. Jag är ledsen däröfver, emedan jag inser, huru envis Mrs. — måste ha varit. Säg till henne, att jag hoppas kunna hålla detta föredrag någon gång i år.

— Jag skall ej göra något som kan omintetgöra de anstalter, som Ni träffat för arbetet i Södern under nästa år. Som jag sagt förut, så är jag villig att nästa år ofta gå i elden. Jag afbidar förväntansfullt den tiden".

"Vårt kontrakt för följande vintersäsong gjordes beroende på utgången af Denver-Konventionen. I midten af Juni, när president kandidater nämndes i morgontidningarne, förkastades i kvällsorganen och voro totalt glömda dagen därpå, bebådade Mr. Walter Wellman i Record Herald Johnson för vice president. Alla våra bref innehöllo delvis affärsangelägenheter och delvis privatsaker, och såsom en del af affärsafdelningen i ett bref skref jag till honom: "Jag ser, att Wellman tillkännagifver Er som lämplig vice president. Låt icke något sådant komma i fråga. Allmänheten skulle icke förlåta det. Om Ni ej kan bli president den här gången, så behöfves Ni om fyra år". Han svarade: "Det kommer icke att hända; mycket hällre skall jag hålla föreläsningar för Eder byrå, och hoppas, att ingenting skall träda hindrande i vägen". Jag citerar detta för att visa, att han ej på allvar ämnade försöka att erhålla nominationen i Denver.

"Guvernören var mycket samvetsgrann i sitt uppträdande inför allmänheten, och alltid angelägen att få veta resultaten. Efter sitt första uppträdande vid ett Chautauqua-möte skref han: "Jag har nyss återvändt från Ottawa, Kan., där jag till-

brakte en mycket angenäm dag. Mina åhörare voro omkring 4,000. De syntes vara mycket belåtna med mig. Jag var förvisso belåten med dem". Några veckor senare, efter flera uppträdanden i lika många stater, skref han: "Jag har haft en mycket angenäm vecka och talade till stora åhörareskaror vid hvarje möte. Jag hade förvisso anledning att känna mig belåten med mitt mottagande vid alla platserna, och hoppas, att allmänheten var lika belåten som jag själf. Arrangörer och gynnare voro mycket vänliga i sina omdömen, och därför har jag all anledning tro, att tillställningarne voro tillfredsställande för båda parterna. Jag skulle vilja höra från Er vid något tillfälle, om Ni skulle råka få underrättelser från dem direkt. Om vid något tillfälle kritiska uttalanden komma till Edra öron, skall jag vara synnerligen tacksam för meddelande därom, emedan jag är lika angelägen som någon att förbättra detta föredrag, så att det blir i hög grad tillfredsställande. Att döma af den början som gjorts, vet jag, att arbetet kommer att bli mycket angenämt i alla hänseenden. Faktum är, att alltsammans mycket tilltalar mig".

I slutet på ett bref, dateradt Juli 10, 1908, skrifver Guvernören: "Ni har utan tvifvel allaredan fått underrättelse om Denver-konventionen, och ja kan i förtroende tala om för Eder, att dess utslag är fullkomligt till min belåtenhet. Jag har vant mig vid att med ganska stor glädje och

förtjusning emotse nästa års arbete, och nu är det icke möjligt, att något kan komma hindrande emellan".

"Sent i Juli skref han entusiastiskt om sin föreläsningstur, som icke ens Denver-konventionen kunde afbryta. Från Oklahoma skref han som följer: "Jag har haft det utomordentligt angenämt härnere under dessa få dagar, ehuru två uppträdanden om dagen, med resor nattetid, gjort uppdraget ganska ansträngande. Jag har träffat goda människor; har lärt många saker och förvisso inhämtat lika mycket från invånarne i denna del af landet, som de från mig. Efterfrågan på honom hade varit så stor i Sydstaterna, att vi måste arrangera föreläsningar två gånger om dagen, och hans framgång var så ovanlig, att hvarje stad utan undantag försökte tillförsäkra sig om hans uppträdande ännu en gång följande sommar.

"Vid denna tidpunkt blef den politiska situationen i Minnesota kritisk — mycket kritisk för vår föreläsningsbyrå. Han uppmanades på det lifligaste att kasta sig in i täflingen om en tredje termin, och han hade upprepade gånger vägrat. Vi hade uppträdanden arrangerade ett år i förväg och saken såg betänklig ut. Han var den förnämsta dragningskraften å 150 föreläsningskurser, och hvarje komité började bli orolig, och hvarje orosförnimmelse braktes till vår kännedom. Genom ett telegram uppmanades jag att komma till den stad där han befann sig, och vid detta möte kom-

mo vi öfverens om, att det enda som kunde göras, vore att inställa tre föreläsningar, så att han kunde resa tillbaka till St. Paul för att förekomma sin egen nominering. Då han varit hemma en dag, skref han i ett bref, dateradt Augusti 19: "Det gjorde mig ondt att behöfva inhibera dessa uppträdanden, men det kunde ju ej hjälpas, och äfven nu, efter allt hvad jag har gjort, och i trots af alla mina bestämda förklaringar, visar det sig denna dag, att allesammans varit fåfänga, och att det demokratiska partiet i konvention denna eftermiddag, föresatt sig att nominera mig i trots af alla mina protester och förklaringar. Jag har aldrig förr varit i en så brydsam belägenhet, och aldrig i en, som förorsakat mig mera äkta bedröfvelse. Jag sätter värde på den stora hyllning, som mina demokratiska vänner egna mig, men likafullt kunde de ej göra något för mig mera oangenämt än att åternominera mig för denna syssla. Jag har upprepade gånger låtit dem veta, att jag icke ville antaga uppdraget, om jag nominerades, och kände mig bunden af denna förklaring, men äfven detta tyckes ej ha tjänat något till. Hela tillställningen har gjort mig mycket olycklig. Jag hade ansett framtiden så godt som absolut afgjord, och var så förtjust öfver de tillfällen, som yppade sig för mig, att denna situation bereder mig mycken oro. Jag hoppas dock ännu att kunna förekomma nominationen. Om torsdag kväll reser jag till Hillsboro, Ohio, för att fortsätta föreläsnings-

turnén, och då jag på återresan gör ett uppehåll i Chicago, skall jag ej förglömma att hälsa på". Han blef nominerad, afslutade sin Chautauqua-tur September 1 och kastade sig in i en ansträngande kampanj. Vi tvungos att inställa alla hans föreläsningar under Oktober, och detta fastän han gärna skulle ha velat hålla flera af dem. Han skref: "Det skulle vara ett stort politiskt misstag att hålla några föreläsningar alldeles före valet, äfven om min hälsa tilläte det, och jag finner, att jag måste inställa alla engagemang för första hälften af November. Jag har nyss afslutat den mäst ansträngande kampanj, som jag någonsin varit med om, har till datum hållit mer än ett hundra anföranden, och några af dessa i tält och ute i det fria. Min röst är alldeles gången, och jag är knappast i stånd att diktera detta bref till dig. Jag har varit nödsakad att inställa en serie föreläsningar som jag lofvat hålla under kampanjens tre sista dagar. Täflingen här har i sanning varit hård. Jag har haft emot mig så godt som alla storstadstidningarne, den största politiska organisation, som jag någonsin haft att göra med, och därtill alla de stora korporationerna, icke att förglömma ———, hvars tjänstemän hafva kastat ut pängar som druckna sjömän och användt hvarje medel, som stod till deras förfogande, för att åstadkomma mitt nederlag. På min sida har striden utkämpats af mig ensam och allena, det vill säga, af mig själf och några få ämbetsbröder och personliga vän-

ner. Jag tror, att vi hafva besegrat fienden; detta blir afgjordt om några dagar. Under denna strid har jag många gånger ertappat mig själf med att nästan hoppas på att förlora striden, på det att jag under nästa år skulle kunna få egna mig åt min föreläsningsvärksamhet. Mitt klara omdöme förehöll mig naturligtvis, att jag icke hade rätt till att hysa några sådana tankar, och när jag kom till mina sinnen igen, kastade jag mig in i striden med mera kraft än förut. Jag insåg, att en seger detta år under omständigheterna, och emot en enad opposition af nästan hvarje mäktigt inflytande i staten, skulle blifva den mäst fenomenala bedrift, icke endast i min politiska erfarenhet, utan i den amerikanska politikens historia. Mina närver äro uppslitna och jag är alldeles utmattad".

"Morgonen efter valet telegraferade jag till honom: "Lyckönskningar under protest; jag önskar nästan, att Ni blifvit besegrad". Han svarade: "Ibland hyser jag nästan samma tanke; men en gång inne i striden — och Ni vet, huru det hände sig att jag kom in i den — måste jag helt enkelt vinna. Resultatet är naturligtvis mycket glädjande, och om Ni kände till alla förhållanden i sammanhang med striden, så skulle Ni uppskatta segerns storslagenhet". Efter valet var han närvarande vid en föreningsfäst i St. Peter till ära för framstående personer från den staden. Den frejdade sångerskan, Madame Olive Fremstad, tillhörande Metropolitan Opera Company, var också en

gäst vid detta tillfälle, och jag har alltid ångrat att jag ej infann mig. Han skref till mig: "Jag önskar presentera Er för mina vänner såsom den man, som förmådde mig att bli föreläsare". Jag vet, att många af hans vänner, och alla hans motståndare hade protesterat mot hans föreläsningsresor, och politiskt mynt hade slagits däraf under valkampanjen. Det skulle därför ha varit en stor glädje för mig att tala om för dem, att de borde känna sig stolta öfver, att deras stat hade åtminstone en man, som var så stor, att invånarne i de andra staterna önskade se honom och lyssna till honom. Johnson tillhörde nu icke längre en stat allenast, utan hela nationen.

"Hans hälsa förbjöd honom att hålla de flesta af de föreläsningar, som arrangerats för månaderna November och December, och i Januari 1909 var legislaturen ånyo i session, och han behöfdes hemma. Folk i alla delar af landet påyrkade, att han skulle hålla sina föreläsningar. Denna tid var ledsam för byrån och för denne populäre guvernör". Han skref en gång: "Jag känner en närvös rysning för hvar gång, som jag ser ett bref från en komité".

"Mer än vanligt beklagade han nödvändigheten att inhibera turen genom New England. Han hade ämnat att taga Mrs. Johnson med sig och emotsett mycken förströelse. Han visste, att New England icke är ett förmånligt fält för föreläsare, och att det var en ovanlig händelse för en byrå att

kunna arrangera en föreläsning för ett stort honorar i Boston, och därför var han viss om, att de önskade honom där, och han var angelägen att fara. Komitéerna i New England voro mycket otåliga, och så snart som de hörde, att tvifvel rådde huruvida han skulle kunna komma, önskade de honom mer än någonsin. Om de lika väl som jag varit underrättade om hans värkliga hälsotillstånd så är jag viss på, att de skulle visat mera tålamod.

"En person, som arrangerat flera föreläsningar, visade tecken till oro, och han utöste sin vrede i ursinniga bref till Guvernören och till byrån. Guvernören skref i ett bref, dateradt December 28: "Jag hoppas, att Mr. —— skall förmås att se på saken i dess rätta belysning. Jag märker, att han sagt till Eder, att endast Bryan kommer att godkännas såsom ersättare för mig. Går det icke för sig att engagera Mr. Bryan att hålla föredragen? Detta skulle förvisso blifva en lycklig lösning af situationen, på grund af framtidens ovisshet. Jag ser, att Ni hotas med stämningar, och har därför skrifvit till Mr. —— och bedt honom att sända mig en räkning för det belopp, som han tror skall betäcka förlusten. Jag anser det mycket beklagligt, att saken utvecklat sig så som den har, och ingen har känt situationens betänkliga beskaffenhet lifligare än jag, men såsom jag meddelat dem så är det blankt omöjligt att nu utföra något offentligt arbete. Dessutom hafva förhållanden uppstått, som skola göra det absolut nödvändigt för

mig att stanna i St. Paul så godt som hvarje dag under legislatur-terminen och sköta mina officiella plikter".

"Men icke ens tidningarnes redogörelser för hans oförmåga att ens uppläsa alla sina budskap till legislaturen, tillfredsställde komitéerna. Till råga på olyckan blef Mrs. Johnson sjuk, och låg på sjukhuset i Rochester flera veckor, och så led det allt längre på säsongen; tusentals personer, som hoppats få se och höra denne populäre man, dömdes till besvikenhet. Han önskade icke vid något tillfälle lämna staten eller försumma sina plikter som guvernör, men han kände sig stå i skuld till den stora allmänheten, på grund af de planer, som lagts ett år förut och som måst åsidosättas genom hans återval.

"Han uppträdde på flera platser under sommarsäsongen år 1909, och höll sin sista föreläsning Augusti 29, i Urbana, Illinois, vid Chautauqua-mötet därstädes.

"Ju mera jag lärde känna Guvernör Johnson, desto mer förstod jag, att han var en värkligt stor man — en man af Lincoln-typen, alltid enkel och rättfram, med ett ansikte, som var sorgset i hvila, ett sinne för humor, lika fängslande som oemotståndligt, och ett småleende som var likt en välsignelse. Han var lika full af entusiasm som en tolf års gosse, och under den tid, som närmast föregick Denver-konventionen, då Mr. Lynch önskade, att han skulle träffa framstående politiska vän-

ner i Chicago, öfverraskade han alla, och gaf upphof till mycken oro genom att taga mig med till ett baseball-parti. Jag tyckte om detta sanna prof på hans storhet; han var stor nog för att roa sig emellanåt. Jag har ofta åtsports, om jag trodde, att han var president-sysslan vuxen, och jag svarar: "Han skulle ha blifvit". Han var en af dessa sällsynta män, som endast en gång under en mansålder göra sitt inträde i det offentliga lifvet, en man, som i likhet med Lincoln, kunnat taga itu med hvilket som hälst uppdrag, som gifvits honom, äfven om han icke förut haft någon speciell erfarenhet i den riktningen.

Han var icke angelägen att synas i rampljuset. Han var blyg och tillbakadragen. Han önskade alltid bli bekant med folk, men brydde sig själf ej om att vara känd. Han var ej förtjust i uppvaktningar till hans ära, men uppskattade alltid hvarje uppmärksamhet. Jag måste förehålla honom nödvändigheten af att i förväg underrätta komiteerna om sin ankomst. Han svarade: "Jag tog det för gifvet, att de skulle vänta mig, med mindre de fingo återbud. Jag följde den tidtabell, som Ni lämnat mig. Om det emellertid är nödvändigt, skall jag telegrafiskt underrätta dem om, med hvilket tåg jag kommer samt hvilken tid".

"Han umgicks med alla människor, och ofta, då han åkte på tåget, brukade han i timtal samspråka med personer, som omöjligen kunde utröna hans identitet. Förliden sommar, medan han satt i en

Pullman-vagn på väg till en Iowa-stad för att hålla ett föredrag vid ett Chautauqua-möte, började han att tala om försäkring med några passagerare. Tre unga universitetsstuderande satte sig ned och lyssnade. De tyckte, att han var en mycket entusiastisk försvarare af försäkring, och gingo ända därhän att anklaga honom för att vara en försäkringsagent. En af studenterna sade: "Ni är en af de bästa jag hört; Ni kommer att försöka att försäkra oss, innan vi stiga af tåget". Döm om deras förvåning, när tåget stannade vid en järnvägskorsning en mil innan destinationsorten nåddes. Två medlemmar af lokalkomitén kommo in i vagnen, och den ene hälsade och presenterade sin vän för Guvernör Johnson. Studenterna voro stumma af förvåning, och med ett gladt småleende vände sig Johnson till dem och sade: "Om Ni nånsin kommer till St. Paul, gossar, kom upp till kapitoliet, och jag skall nog försäkra Er". Och han steg ned från tåget under hurrarop från en stor skara, som inväntat hans ankomst".

Han var alltid upplagd för skämt och riskerade ofta att bli ordentligt kritiserad och grundligt missförstådd. Under Hearst's Presidentval Konvention i Orchestra Hall, Chicago, uppmanade Guvernör Johnson mig per telegram att möta honom vid stationen, enär han måste stanna i Chicago tre timmar. Jag föreslog på skämt, att vi skulle öfvervara Hearst-konventionen. "Jag undrar just, om vi skulle upptäckas"? frågade han. Sessionen

hade inledts, och vi vågade försöket, och blefvo vittnen till den största tvedräkt, som den berömda lokalen någonsin sett. Han blef icke upptäckt, men jag darrar vid tanken på, hvad som kunde händt. Under en hel vecka efteråt såg jag i mina drömmar sensationella rubriker i tidningarne.

"Jag såg Guvernören för sista gången vid hans afslutningsföreläsning i Urbana. Han hade utstått sommarens strapatser väl. Han var full af lif och förhoppning och tycktes vara säker på en lyckosam utgång af den sjukhus-erfarenhet, som inom fjorton dagar skulle bli hans död. På tåget tillbaka till Chicago mötte vi Mr. Bryan. De hade då icke träffats efter kampanjen, och jag är säker på, att de träffades som vänner. Br. Bryan lämnade oss vid Kankakee, och vi fortsatte till Chicago. Guvernör Johnson talade under största delen af färden på det mäst entusiastiska sätt om framtiden. Jag planerade en resa västerut och ämnade göra återfärden via Canadian Pacific. Guvernören hade gjort färden under sommaren och nedskref för mig några anteckningar om sin resa, angifvande de platser, där jag borde stanna, och hvilka personer, jag skulle uppsöka. Han dog medan jag var på denna färd. Budskapet nådde mig, när jag var inom synhåll af Mount Hood, ett berg, som han älskade så mycket och som står "på en tron af bärghäll, i en skrud af moln, med ett diadem af snö". Han var med mig i anden på färden genom hela den stora Nordvästern — ty han var

en äkta produkt af denna Nordväst — hela vägen tillbaka genom de väldiga bärgskedjorna i Canada, "där Oregon svallar och icke hör ett ljud utom sitt eget forsande". Jag återkallade i minnet hans vackra beskrifning af det stolta Glacier i Selkirks-bärgen, skarpt aftecknande sig mot den kalla Canada-himmeln och höjande sig öfver alla andra. oförgängligt som hans rykte. Han var en äkta torfvans son — en präktig typ för det slags man, som skapat den underbara Nordvästern. Han lystrade tidigt till dess rop och hörsammade det. Han kunde i sanning säga:

"Här bor mitt folk; denna trakt är vår.
Jag vet, hvad som rörs i dess själ.
Se här den natur, som jag förstår:
Enkel, och otämd, och hel."

"Han var den mäst orädde faktor i Minnesotas stora politiska kamp. Sedan Lincoln's dagar, kan vår tid ej minnas en ädlare personlighet".

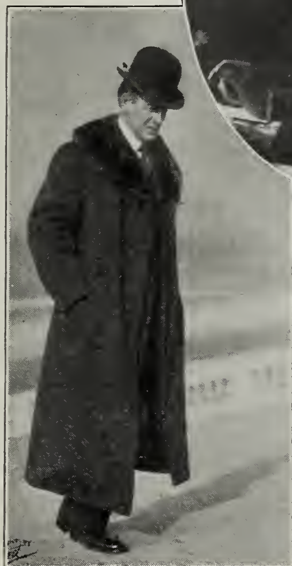

Copyright by Moffett

Copyright by Sweet

Copyright by Sweet

Copyright by Moffett

PORTRÄTT AF GUVERNÖR JOHNSON.

KAPITEL XVI

JOHNSON OCH SAMTIDEN

GUVERNÖR JOHNSON var ett troget barn af sin tid. Han förnam och sympatiserade med den allmänna oro, som karaktäriserar början af det tjugonde århundradet. Han såg förhoppningsfullt på världen, men visste, att den höll på att omformas. Han tänkte aldrig, att utvecklingen af människosläktet eller sambandet människor emellan eller deras organisationsformer kulminerat. Han blickade framåt till den tid, då krig afskaffats och världsfred rådde mellan nationerna, och han trodde, att i en framtid det mänskliga samhället skulle bli så ombildadt att hvarje människa där komme att beredas lika tillfälle och rättvisa. Framgångsrika män, som af egen kraft brutit sin väg, äro i regeln hågade att tänka, att samhällets nuvarande organisation är så fullkomlig som den kan bli. De tycka att andra kunna göra det samma som de ha gjort. Johnson underskattade aldrig värdet af begåfning och energi vid fördelningen af denna världens gåfvor, men han trodde fullt och fast, att under det nuvarande systemet de, som äro rustade för striden hafva för många privilegier,

för stora vinstutsikter, medan liten eller ingen utsikt förefinnes för dem, som icke äro så rustade. Han trodde, att demokratien endast börjat sitt arbete, att i trots af allt vårt framåtskridande det stora flertalet människor ännu ej beredes rättvisa utsikter. Han beundrade den framgångsrike, men sympatiserade med den, som misslyckats. Han visste, att skilnaden mellan de två är ganska obetydlig. Hans tålmodiga natur lärde honom att vara beredd på en lång väntan, innan den gyllene åldern ingår. Han visste huru mänskligheten långsamt kämpat sig framåt genom århundraden, tum efter tum, och han ville ej förbittra sitt sinne eller låta sitt hopp nedslås genom den olycka och den last, som han varseblef rundt omkring sig. Han insåg, i huru hög grad den synpunkt ur hvilken människan betraktar lifvet, gör detta lyckligt eller olyckligt. En af hans favoritsentenser var:

"Vår värld nog ej så usel är som mången ville ha den,
Ty den är dålig eller god, alltefter som vi ta den."

Socialismen tilltalade honom aldrig, emedan den har ett program — och Johnson afskydde reform program. Han gillade andan hos den engelsk-talande rasen, som alltid är mäst upptagen af det föreliggande problemet. Han ansåg det lämpligast att afskaffa oförrätternas och orättvisornas urgamla fäste, genom att taga det i sär och så

småningom uppföra en ny byggnad i dess ställe. Han förstod den stora massans öfverväldigande konservatism, som alltid är reformvännens förtviflan. Han insåg nödvändigheten af ett långsamt framåtskridande genom lagstiftningsreformer, ty han visste att effektivt reform-arbete icke kunde utföras på något annat sätt. Likafullt kunde han intrássera sig för individuella reformåtgärder af det mäst radikala slag, och ståndaktigt försvara dem — såsom till exempel folkets rätt att framkomma med lagförslag (initiative) samt allmän folkomröstning (referendum). Han visste, att folket alltid måste vara på sin vakt för att behålla, hvad det vunnit, och för att uppnå det, som det ännu ej ernått. Reformstriden måste alltid utkämpas med kraft, ansåg han, men den måste utkämpas i öfverensstämmelse med den mänskliga naturen. Detta förklarar, att Johnson ofta, och med rätta, betecknades såsom en radikal-konservativ, huru skenbart motsägande det än måtte förefalla. Han var radikal till sina ideal och syften, men konservativ i allt hvad han företog sig. I trots däraf fanns hos Johnson mycket litet af rasens konservatism. Han var alltid redo för det nya och bättre. Han var en äkta demokrat bland demokrater. Han hatade anspråksfullhet, snobberi, aristokrati. Han trodde på människorna, och brydde sig ej om yttre grannlåter. Denna tro skapade hos honom en besynnerlig kontrast. Han var enkel och tillbakadragen, men hade på samma gång en så hög tanke

om sig själf såsom friboren amerikansk medborgare, att han ej skulle ha kunnat förmås att krypa eller böja sig för att få en ynnest — och han afskydde andras krusande för honom.

I politiken fäste Johnson mera afseende vid män och åtgärder än vid partierna. Sin första deciderade uppfattning i politiken lade han i dagen, då han försvarade Samuel Tilden inför sina goss-kamrater. Därnäst hyste han en stor politisk förkärlek för James G. Blaine, och det var under denna hans hjältedyrkans period, som han ansågs för att vara republikan. Senare i lifvet blef han en varm beundrare af Theodore Roosevelt, och han tillät aldrig sina egna partiförbindelser att hindra honom från att uttrycka sin beundran för Roosevelt, ehuru han tänkte, att en republik lätt kunde få för mycket af en sådan man. Och ändå var Johnson en man, ytterligt olik Roosevelt. Johnson skulle ha varit en strängt konstitutionell president, och ändå skulle han ha utfört saker och ting och haft folket på sin sida. Han ansåg, att det demokratiska partiets historiska hängifvenhet för staternas rättigheter icke var någon anakronism. Fastän han medgaf, att ändrade förhållanden gjort nationellt ingripande nödvändigt, där förr statens åtgärder voro tillräckliga, och att konstitutionell tolkning kanske måste göras mycket omfattande, så höll Johnson i alla fall före, att den modärna tendensen gick ut på att åt förbundsregeringen öfverlämna arbete, som den ej kunde lämpligen uträtta

Han trodde, att den enda metoden att bibehålla demokratiska institutioner är att låta folket sköta regeringsmaskineriet och öfva sig själf att utöfva sin myndighet. Ju mera som göres i Washington desto mindre behöfver uträttas i hemtrakten; ju mera politiskt arbete för kongressen, desto mindre för den enskilde valmannen. Han trodde med andra ord, att ett styrelsesystem, som var decentraliseradt, så mycket som var förenligt med nationens enhet och nationella värksamhet, vore den säkraste borgen för folkfriheten.

Det var tullfrågan, som gjorde honom till demokrat, och han tänkte aldrig för ett ögonblick, att tullfrågan var afgjord i Amerika. Han trodde, att en intim förbindelse fanns mellan vårt höga tullsystem och de stora kommersiella bolags-sammanslagningarne och monopolen, och han trodde också, att de höga tullarnes öfverdrifter fördärfvat nationen. Enligt hans uppfattning gjorde tullsystemet det möjligt för de få att rikta sig på de mångas bekostnad, genom ett lagligen stadfäst, men icke desto mindre orättmätigt öfverförande af rikedom. Han förstod lika väl som någon den till synes hotande faran från de stora korporationerna, men så länge som den höga tullmuren skyddade den inhemska utprässningen genom att utestänga främmande konkurrens, ansåg han en stor del af antitrust-lagstiftningen — lika effektiv som Knuts kungliga vilja att hålla tillbaka tidvattnet. Den öfver det värkliga värdet uppdrifna, oförtjänta

välmågan, som frodades bakom tullmuren, ansåg Guvernör Johnson såsom i hög grad ansvarig för den sig kringgripande oredligheten. Om han blifvit president, så skulle han ha sträfvat efter att åstadkomma en tullnedsättning, så att tulltaxorna uteslutande afsågo att bereda staten inkomst. Hans uppfattning af tullfrågan framställes här i hans egna ord:

"Min mening är, att det demokratiska partiets lösenord i nästa kampanj och i hvarje påföljande kampanj, ända tills frågan är afgjord, borde blifva tullrevision. Märk väl, en mycket grundlig revision, ty i denna punkt är jag oenig med Förenta Staternas president. Jag tror, att tullen mer än någon annan sak har ett direkt inflytande på trusterna, och lägger en börda på folket direkt och indirekt, utan att gagna någon klass och beredande fördel åt det privilegierade fåtalet allenast".

Emedan han värkade i en stat nära den norra gränsen, var det helt naturligt, att debatten om tullfrågan skulle komma Guvernör Johnson att egna icke så liten uppmärksamhet åt Canada. Enligt hans mening hade vår hållning mot Canada i tullfrågan varit en brottslig dårskap. Han trodde på kontinental frihandel — "kontinentens fredliga förening från Panama till polcirkeln". Detta program behöfde ej med nödvändighet innebära annektering af vare sig Canada eller Mexico. Han skulle ha velat etablera frihandel från Kanalen till polcirkeln och låtit frågan om politiskt integritet

taga vara på sig själf. Han trodde, att en lämplig hållning gentemot Canada i tullfrågan under det senaste halfva århundradet otvifvelaktigt skulle ha ledt till en förening af de två länderna. Noggrannt öfvervägande allting för och emot, så skulle han ha ansett en sådan förening nyttig, ehuru han medgaf, att vissa förmåner uppstodo däraf att två oberoende demokratier bibehöllos i Nord Amerika. Hufvudsaken var för honom den, att dessa människor, i grund och botten amerikanare, i grund och botten likadana, borde vara i åtnjutande af en fri och ohämnad handels välsignelser. Han hade till fullo klart för sig de lofvande framtidsutsikterna för Canada, specielt för Västra Canada.

Guvernör Johnson var en varm vän af agitationen för bevarandet af nationens resurser. Han öfvervar President Roosevelt's första Guvernörskonferens och deltog desslikes i den andra. I den första deltogo nästan alla guvernörer, i den andra endast några få. Guvernör Johnson framhöll tydligt, att han var förmånligt stämd för ifvern att bevara landets tillgångar, icke såsom politiker, men såsom man och medborgare. I ett anförande vid den andra konferensen sade han på ett ställe: ..

"Min egen uppfattning är, att lämpligt bevarande består i det lämpliga exploaterandet och lämpliga utvecklandet, snarare än i exploateringsförbud, såsom i Sverige, t. ex., där den mängd järn-

malm, som får brytas, begränsas till 5,000,000 tons om året. Vi böra bruka alla dessa tillgångar allt eftersom vi behöfva dem, men vi måste lämpligt exploatera och utveckla dem. Om arbetet skall utföras, så måste det göras på vetenskapligt sätt. Det har alltid varit min uppfattning, att detta icke alls är ett problem för politikussar, utan ett ingeniörsproblem. Jag fick klart för mig då jag denna morgon betraktade de närvarande och med ledning af mina observationer alltifrån den stund, jag kom in i detta rum, att politikern kommer att upphöra att ha något att göra med detta skyddsarbete, och att den man, som skall taga itu därmed och fullborda det, är den sträfsamme man hvarpå Presidenten hänsyftade i går, då han framställde honom såsom typen för den man som sitter vid sin pulpet och arbetar öfvertid utan betalning eller hopp om att någonsin få någon.

"Jag erinrar mig från konferensen i våras i det Hvita Huset, att alla guvernörer, som kunde vara närvarande, voro där. Somliga kommo hit för att titta på lägenheten och se efter, om den värkligen vore en önskvärd plats att bo i någon gång i framtiden. Många af dessa äro icke här längre, sedan de tillfredsställt sin nyfikenhet".

"Men Ni är kvar ännu", afbröt någon.

"Och kommer alltid att vara", svarade Guvernören, "vid ett tillfälle som detta".

"Många af de i konferensen deltagande", fortsatte han, "som hafva träffats i det Hvita Huset

voro belåtna med en visit, och sedan politikern tillfredsställt allmänheten rörande sig själf, och sig själf rörande allmänheten, öfverlämnades arbetet åt någon annan — och samma inträsse förefinnes ej, som lades i dagen för en kort tid sedan, men rörelsen kommer att växa likafullt. Såsom jag fattar denna framstegsrörelse, så är den större än de i konferensen deltagande, större än konferensen, större än regeringen, större än själfva nationen. Jag är af den öfvertygelsen, att vi alla skola upplefva den dag, då den skall stå att läsa på häfdens blad såsom den största bedrift, som nationens nuvarande högste styresman utfört".

Vid båda konferenserna lade Guvernör Johnson mycken vikt vid klokt bevarande af tillgångarne, klokt bevarande genom användning, i motsats till bevarande genom exploateringsförbud. Han hyste farhåga för, att denna framstegsrörelse kunde gå till en orimlig ytterlighet, som skulle beröfva nationen dess fulla bruk af sina tillgångar.

När han återkommit till Minnesota från den andra konferensen, gick Guvernör Johnson till värket att i sin stat i handling omsätta idén om tillgångarnes tillvaratagande. Han tillrådde legislaturen att skapa ett nytt statsdepartement, med fullständig kontroll öfver nationens länderier, skogarne och grufvorna, på det att de måtte klokt förvaltas. brukas och bevaras.

Han gjorde sin tillrådan så mycket värksammare, genom att bifoga de inträssanta uppgifterna

att genom brist på lämplig konservationspolitik staten gått förlustig en järngrufva, värd $15,000,-000, och att statens timmerförluster genom skogseldar och olaga intrång uppgå till ett belopp, tillräckligt stort för att betala alla regeringens omkostnader under en hel mansålder.

Fastän Guvernören var patriotisk, var han ingen chauvinist och var motståndare till nationens utbredning utanför landets gränser. Han såg med oblida ögon odlandet af den militära andan, såg med oro tendensen att alltjämt öka den stående arméns numerär, men trodde på en kraftig och duglig flotta, så länge som andra länder egnade all sin sträfvan på att bygga stora armador. Han beklagade den amerikanska handelsmarinens tillbakagående, men var motståndare till ansträngningarne att upprätta den med statsbidrag. Han ansåg, att navigationslagar af den rätta sorten skulle åstadkomma det önskade resultatet. Han trodde på lämpligheten af en federal inkomstskat.

Hvad angår den invecklade frågan om de stora bolagen och trusterna, så hade han den uppfattningen, att de voro de naturliga produkterna af ekonomiska krafter, och att, fastän deras afskaffande genom lag vore omöjligt, de borde och kunde göras till föremål för så sträng kontroll, att de skulle tjäna det allmänna bästa. Han var motståndare till statens äganderätt af järnvägarne, men förfäktade kommunal äganderätt till offentliga nyttighetsinstitutioner ("public utilities").

Under sin fem-åriga tjänstgöring som Guvernör, resande vida omkring och närvarande vid många nationella möten, sammanträffade han med många af nationens stora män. Han beundrade varmt Guvernören Hughes öfver New York, hvilken han ansåg som idealet för en folkets tjänare. Han var en varm beundrare af William Jennings Bryan, och denna beundran dämpades ej af täflingen om presidentnominationen — faktum är, att han med stor tvekan tillät sitt namn att nämnas emot Mr. Bryan i den täflingen. Om de stora män, som han träffade, bildade han sig uppfattningar och omdömen, som icke alltid öfverensstämde med den stora allmänhetens. Han tyckte om att analysera dem och söka utröna hemligheten af deras storhet, och hans närmaste umgängesvänner trakterades ofta med karaktärsstudier af de berömde män, som han blifvit bekant med. Under sina ansträngningar att från Andrew Carnegie utvärka ett stort finansielt bistånd för Gustavus Adolphus College i St. Peter, och efteråt vid konservationskonferensen i Washington, blef Guvernör Johnson ganska väl bekant med "järnhärskaren" och den senares stora förkärlek för Guvernör Johnson blef mycket markerad. Han gjorde ingen hemlighet af sin tro, att Guvernören var presidentvärdigheten vuxen och en möjlig presidentkandidat.

Det skulle ej öfverensstämma med fakta att säga, att Guvernör Johnson var grundligt bevandrad i de stora frågorna för dagen. Han hade icke sin-

ne för detaljer, vare sig i studier eller tankegång. Denna brist berodde kanske på hans korta skolgång. Han hade haft ringa utbildning som studerande. Hans studier hade aldrig omsorgsfullt planerats. Han var begifven på läsning och läste uppmärksamt, men icke såsom en studerande. Åt dem, som voro utrustade för uppdraget, lämnade han det besvärliga upphopandet af fakta. De fingo tillhandagå med ammunitionen, men det fanns ett fält för handlingens män, som kunde välja ut de i ögonen fallande fakta, och förfogade öfver kraft och ledareskap för konflikten.

KAPITEL XVII

PERSONLIGHET

LÅNG, mager, senig, kantig och med närvösa rörelser, var Guvernör Johnson af den amerikanska typen, i trots af sin främmande härkomst. Djupa, från ögonen utgående fåror voro de mäst märkliga egendomligheterna i hans ansikte. De betecknade på samma gång karaktär och uppriktighet; ty de hade fördjupats genom andligt och kroppsligt lidande, som fördragits med stoiskt tålamod. Dessa fåror tydde dessutom på skarpsinnighet och utomordentlig observationsförmåga, framkallad af lefnadsvanor och lynnesriktning. Alltid och allestädes hade han ögonen med sig, inhämtande och uppmärksammande saker och ting. Han hade underbara ögon, klara blå grå; ögon fulla af sympati och vänlighet, men på samma gång genomskådande och forskande. Ingen falskhet kunde oupptäckt uthärda den noggranna granskningen i hans direkt pröfvande, skarpa blick. Den fulltoniga, välljudande och manliga rösten fullständigade invärkan af hans blick. Den vann alla som ej föllo till föga för hans vinnande ögon och

hans okonstlade småleende, som på ett eller annat sätt tycktes låta den, som hade företräde för Guvernören, känna att han grundligt undersöktes. vägdes och värdesattes bakom detta godmodiga ansikte. Lika omöjligt som det var för honom att dölja sin egen natur, lika omöjligt var det för en annan att dölja sin sanna natur för Guvernören. Då man talade till honom, visste man, att sak samma hvad man i värkligheten var, om man kände sig själf eller icke, denne man med den milda rösten och de sympatiska ögonen skulle göra en fullkomlig värdesättning af en.

Guvernören jämfördes ofta med Lincoln på grund af hans fårade ansikte, hans kantighet, hans längd (öfver sex fot) hans obetydliga lutning, den lurande dysterheten hos hans ansikte, då det var i ett tillstånd af hvila, och hans goss-års sorger Deras sympatiska, fördragsamma hållning gentemot världen ökade likheten. För båda hade världen varit bitter, men båda tyckte om att hjärtligt skratta. Johnson skilde sig emellertid från Lincoln på grund af sitt öfversvallande goda lynne. Han tog ett stort intrrässe i förströelse; hans känsloförnimmelser voro aldrig förslöade; lifvet var alltid nytt för honom, han hade aldrig varaktig ledsnad.

"Han älskade människorna, vördade kvinnor och afgudade barn". En skribent, som i en tidning beskref hans karaktär en dag eller två efter hans död, sammanfattade på detta sätt mycket af san-

ningen om Guvernör Johnson. Det var på samma gång en hyllning och en förklaring. Att en offentlighetens man kunde gentemot sina medmänniskor intaga den ställning, som detta innehållsrika uttryck innebär, förklarar i hög grad det väldiga inflytande, som Guvernören utöfvade på alla, som voro intrasserade i och observerade honom, vare sig genom personlig bekantskap eller på grund af hvad de läst och hört om honom. Alla, unga och gamla, hade förtroende för honom. Ingen ångrade någonsin detta förtroende, ty han var alltid trofast. Trovärdighet och fasthet knöto alla hans vänskapsförbindelser. Han var alltid den trogne, pålitlige vännen, den sympatiske och kärleksfulle rådgifvaren. Han syntes hafva lagt på hjärtat och tagit till lefnadsregel den utmärkta princip, som framställes af Pope som följer:

"Hjälp mig att lindra nästans ve,
Att skyla hennes fel;
Att misskund, jag vill andra ge,
Må komma mig till del."

Att hjälpa andra på hvarje upptänkligt vis var lika naturligt för honom som att andas. Vid danstillställningarne i St. Peter kom han ihåg de flickor, som icke sågo någonting ut, och han glömde ej bort de svaga och hjälplösa, sedan han blifvit guvernör. Då han stod i beredskap att resa bort från St. Peter för att bekläda befattningen som Guvernör, bad en liten flicka honom på barnsligt

sätt att komma tillbaka och leka med henne, när hans tjänstgöringstermin som Guvernör gått till ända. Den sorgens dag, då hans kvarlefvor hade flyttats till kapitoliet för att ligga på parad, trängde sig en liten flicka fram mellan de stora soldaterna, som stodo vakt, och bad att få kasta en sista blick på "den snälle, långe herrn, som gaf mig karameller nästan hvarje dag".

Guvernör Johnson hade en utomordentligt lugn natur. Ingen kan minnas hafva någonsin sett honom utom sig af vrede. Vid de sällsynta tillfällen, då han blef ond, voro de enda yttre tecknen en hastigt öfvergående blekhet och en närvös darrning i fingerspetsarne.

Han var mycket känslig af sig, ehuru han hade en klar syn på lifvet, och de mänskliga sorger och lidanden, som kommo till hans kännedom, smärtade honom på sätt och vis som om de varit hans egna. Han var så mänsklig, att alla mänskliga bekymmer tycktes blifva hans af ren sympati. Thomas Lawson berättar på annat ställe, huru han lockade en åhörareskara till tårar genom sin redogörelse för huru han en gång utöfvade sin benådningsrätt. Händelsen själf är värd att relateras på grund af sitt gripande innehåll:

På guvernörens ämbetsrum inträdde en dag en ung kvinna, bedröfvad och med en blick som om hon vore förföljd:

"Guvernör Johnson", sade hon, "Jag är en lögnerska. Under fem långa år har jag ljugit för mi-

GUVERNOR JOHNSON VID FORT SNELLING.

na barn, ljugit för att dölja för dem deras faders svaghet och synd. Jag har talat om för dem gang efter annan, att deras fader är borta i affärsärenden, och att han en dag skall komma tillbaka till dem. Gud skall veta, att barnen längta efter att få återse honom. Nu har jag omsider lofvat barnen, att deras fader skall vara hemma till Jul Ack, herr Guvernör, jag har ljugit så många gånger för deras skull och för hans skull; hjälp mig nu att låta löftet gå i fullbordan".

Maken och fadern var i fängelse för försnillning, och benådningsnämden hade till Guvernören hänskjutit hans ansökan om nåd. Guvernören erfor själf kvinnans sorg. Han hade endast ett svar att gifva.

"Min fru, Ni skall ej längre ljuga för barnen. Er make skall tillbringa julen hos dem", framstammade han, och när hans sekreterare några minuter senare kom in på kontoret, runno tårarne allt fortfarande utför det vänliga ansiktet.

Hos Guvernören fanns en stark poetisk ådra Men kan icke läsa vissa stycken af det som han skrifvit, specielt hans högtidsdagsproklamationer utan att lägga märke till den, men han höll den undertryckt, kanske af klokhetsskäl, väl vetande att den kalla världen blickar ringaktande på den som har ett poetiskt temperament.

Guvernör Johnson var patriotisk ända till passion. Han älskade Amerika, med alla hennes brister, på samma sätt som Walt Whitman gjorde.

Han hade den fullaste tillit till det amerikanska folket och trodde af allt sitt hjärta på den "obetvingliga republiken", hoppades att hon skulle befria mänskligheten, och var öfvertygad om, att hon omsider skulle triumfera öfver alla sina fiender såväl inhemska som utländska. Hvilket underbart och öfvertygande svar till alla, som frukta det enkla, förhoppningsfulla bondfolket, som strömmar till Amerika från alla länder. Några af Guvernör Johnson's bästa karaktärsdrag måste utan tvifvel tillskrifvas hans svenska härstamning — exempelvis hans frihet från vrede och retlighet, hans tålmodiga fördragande af lidanden och hans uthärdande af alla motgångar, hans outtröttliga hängifvenhet till plikten. Han hade de mäst äkta och gedigna egenskaper, som känneteckna den skandinaviska rasen, plus amerikanismens energi, optimism och framgångsvinnande särmärken. I honom voro den gamla världens bästa egenskaper blandade med de bästa hos den nya.

En minnestalare anmärkte, att den aflidne guvernören utfört små plikter, så som om de varit stora. Detta var bokstafligen sannt. Öfverallt — på ämbetsrummet, så väl som i hemmet — var han metodisk och noggrann, ehuru hans natur var bekymmerslös och otvungen. Alla göranden och låtanden i det husliga lifvet, såväl som hans affärsangelägenheter och hans officiella göromål, voro satta i ett system af vetenskaplig oföränderlighet och noggrannhet. Han var skyndsam och punkt-

lig och utförde de obetydligaste saker då de skulle utföras. Men utom pliktens gränser lät han sin kärlek till otvungenheten taga ut sin rätt. Han vägrade att bli nedtyngd af sin sysslas plikter eller beröfvas privatlifvets nöjen.

"Den store Guvernören", som folket kallade honom, var en lidelsefull vän af böcker. Han var förtjust i läsning, lektyr af det bästa slag, och han hade förmånen af ett mycket säkert minne. Han besatt i hög grad den för tidningsmän kännetecknande konsten att med ens kunna finna kärnpunkten af en artikel eller bok, sak samma hur diger. Icke ens Daniel Webster öfverträffade honom i denna konst, som är lika nyttig för skriftställaren som för tidningsmannen. Tack vare omfattande läsning och ett godt minne var han därför vid många tillfällen i stånd att rätta mindre noggranna uppgifter från personer, som fått afsevärdt större boklig bildning än han själf.

Guvernören hade sin tidningsmannaträning så väl som sin naturligt snabba fattningsgåfva att tacka för sin skicklighet att få en klar uppfattning af hvarje situation, att klokt begripa hvilken som hälst juridisk eller förvaltningsfråga, sak samma huru invecklad och svår. Så fort förstod han hvarje problem, som måste lösas, och så snar var han att göra en vis slutledning, att man kunde tro att han gjort det speciella kunskapsområde där det oafgjorda problemet hörde hemma, till sitt lifs studium. När därför statens generaladvokat

eller försäkringskommissarie eller hvilken som hälst af statens tjänstemän föranleddes att öfverlägga med Guvernören om något ovanligt och viktigt ämne, behöfdes ingen omsorgsfullt utarbetad förklaring, intet uttömmande slöseri med ord. Johnson fattade genast den egentliga meningen. Ingen hade någonsin anledning att till honom rikta den tillrättavisning, som hans namne, ordboksförfattaren, och det adertonde århundradets literäre diktator, en gång gaf till en frågvis trögmåns: "Min herre, jag kan lämna dig upplysningar, men jag kan ej gifva dig något förstånd". Guvernören tänkte fortare än de personer, som han talade med. Han visste på förhand, hvad den andre personen skulle säga, och han hade ofta svårt att afhålla sig från att själf afsluta meningen, men han var en uppmärksam åhörare.

Guvernör Johnson var djupt religiös. Världen var alltid underbar för honom, och hans undran ledde honom alltid tillbaka till den eviga frågan: "Hvad innebär allt detta? Hvarifrån har det kommit?" Allteftersom åren förrunno, ville han ej ansluta sig till någon särskild trosbekännelse, ehuru han trodde på kyrkorna och deras arbete. Och i sitt tal och sina gärningar tillämpade han sin obetingade tro på en allt kontrollerande gudomlig Godhet och Storhet..

"Jag tror", sade han ofta, "att jag besitter alla en mans väsentliga kännetecken, om jag försöker att göra det, som är rätt".

Om det är sant, som poeten säger, att "den läser bäst sina böner, som mäst älskar allt, både stort och smått", så måste Guvernör Johnsons böner ha mottagits med välbehag vid Barmhärtighetens tron. Han hade frid med sin Gud. Han steg ned i Dödsskuggans dal, väl vetande ovissheten, men med samvetsfriden hos den, som icke fruktar, men har fast förtröstan.

Han var en enkel, ofördärfvad natur. Oförskräckt utförande det arbete, som förelagts honom, underskattade han alltid sin förmåga. Emedan han var så anspråkslös, underskattade till och med hans intimaste umgängesvänner hans förmåga, äfven när hans underbara reservstyrka och intelligens hade lagts i dagen den ena gången efter den andra. Hans val till guvernörsbefattningen föreföll hans enkla natur som en dröm. Omgifven af tusentals hurrande, förtjusta medborgare, sade han till en gammal vän:

"Jag trodde alltid, att personer, som upphöjdes till en sådan befattning som denna, voro män, olika oss andra dödliga: jag trodde, att de måste veta en hel del mera än vi göra. Men jag skall i alla fall göra det bästa jag kan".

KAPITEL XVIII

SJUKDOM OCH DÖD

DET var karaktäristiskt för Guvernör Johnson's värksamma lif, att medan en liflig diskussion pågick om hans Seattle-anförande och President Taft's svar därå, han helt plötsligt skulle besluta sig för att undergå en fjärde operation för en tarmåkomma. Redan 1897 hade Guvernören blifvit opererad för blindtarmsinflammation. En andra operation företogs några år senare, och år 1904 opererades han för tredje gången. Den tredje operationen var för tarmarnes sammanhäftning, ganska lik den åkomma, som för fjärde gången tvang honom till sjukhuset.

Måndagen den 13de September 1909 sade Guvernören farväl till sina vänner och for åtföljd af sin hustru, till Rochester, Minn., där alla föregående operationer hade utförts af doktorerna Mayo.

Han hade uppskjutit operationen så länge som möjligt. Under flera år hade han gång efter annan lidit svåra plågor, och det upprepade återkommandet af dessa häftiga smärte-anfall varnade honom, att han ej kunde dröja längre.

Utan oro beredde han sig till den förestående sjukhus-vistelsen.

"Gud vare med dig", sade en vän, som träffade honom vid middagstiden, samma dag han for till Rochester.

"Åh, tag icke saken så allvarligt", svarade Guvernören. "Jag är van vid sådant här och anser ett uppehåll vid sjukhuset som en ferie. Efter några dagar blir jag så pass bra, att jag kan läsa, och sedan skall jag slå mitt eget rekord. Sista gången, som jag låg på sjukhuset, läste jag fjorton böcker. De bästa tillfällen, som jag nu för tiden har att läsa, yppa sig när jag ligger på sjukhuset".

Vid samma tillfälle — i Carling's restaurant i St. Paul — sade John E. Burchard, hans varme vän, till Guvernören:

"Jag skulle gärna fara till Rochester i ditt ställe, om jag kunde".

"Det skulle vara dåraktigt, John", var Guvernörens svar. "Jag är van vid en operation som denna. Den är öfverstånden på tjugu eller trettio minuter, och jag hyser icke den ringaste fruktan. Det blir mycket lättare för mig än det vore för dig".

När Guvernören tagit plats för att äta lunch, höll han så godt som en mottagning utan formaliteter. Han var hurtig, munter och full af lifsglädje.

Han gick tillbaka till kapitoliet med Mr. Day,

och steg på vägen in i en butik, där han på sitt demokratiska sätt gemytligt småpratade med de unga kvinnliga biträdena.

På vägen från kapitoliet till restauranten anmärkte Day till Guvernören, att någonting som liknade en politisk revolution tycktes pågå i nationen, och att, enär Guvernören troligen komme att blifva bunden vid sängen under fem eller sex veckor, han (Day) borde vara underkunnig om Guvernörens hållning till talet om presidentvärdigheten.

"Jag förstår ej, hur jag skall kunna hålla mig fjärran från täflingen", var svaret. "Du vet, att jag aldrig varit angelägen att få befattningen. Kandidaturen kommer i hög grad att beröfva min lefnad all förströelse, och uppriktigt sagdt, så är jag likgiltig, men på samma gång tror jag, att påtryckningen blir sådan, att jag eventuelt kommer att tvingas in i täflingen".

På ett förtäckt sätt medgaf Guvernören vidare, att det såg ut, som om påtryckningen från hans presidentkandidatur skulle tvinga honom att tjänstgöra en fjärde termin som Guvernör.

En knapp halftimme, efter det att Guvernören återkommit till kapitoliet, inställde sig ånyo de hemska plågorna. Mr. Day lät hemta en automobil, åkte med Guvernören till dennes hotell och sade farväl till honom — det sista. På vägen till Rochester hade Guvernören ännu ett anfall af svåra smärtor. Måndagsnatten och tisdagen den

14de September tillbrakte Guvernören hos sin gamle Rochester vän, John C. Sullivan, i dennes hem. På tisdagskvällen fördes han i vagn till sjukhuset, till ett rum i södra flygeln, med en ypperlig utsikt öfver gröna gräsvallar och träd. När Mr. W. L Williams, en tidningskorrespondent, besökte honom, kl. 8 på kvällen, satt Guvernören i en länstol och läste en bok.

"Om han gjort detsamma i sitt eget hem", säger Mr. Williams, "så kunde han ej ha sett annorlunda ut, och ingen skillnad förmärktes i den välkända stämmans varma klang, då han hälsade mig välkommen."

"Jag är glad att se dig, gamle gosse", sade han. "Hur länge skall du stanna här?"

"En eller två dagar efter din operation", svarade jag. "Endast tillräckligt länge för att se dig tillfrisknad igen. Du vet, att vi måste vakta på sådana nationella personer som du." Åt denna sista mening skrattade vi båda två.

"Vi hade då icke den aflägsnaste tanke på den svarta skugga, som allaredan börjat förmörka horisonten, och som snart skulle beröfva Minnesota hennes mäst älskade son och Guvernör. Jag är viss på, att Guvernören vid den tidpunkten ej föreställde sig, att operationen skulle blifva allvarlig, och hans absoluta hopp om en lyckosam utgång förjagade hvarje farhåga, som jag kunde ha haft. Vi voro gamla vänner och talade den kvällen förtroligt om de viktiga förändringar, som skett

i hans lif, sedan den tid, då vi först blifvit bekanta, fjorton år förut, när han var utgifvare af St. Peter Herald och medlem af statssenaten. Vid den tiden var jag referent i legislaturen för Pioneer Press, och vi blefvo intima personliga vänner, innan sessionen afslutades. Till sist kom operationen påföljande morgon på tal. Guvernören talade därom på ett helt och hållet opersonligt sätt, precis så som han skulle ha gjort det, om det hade varit någon annan person, och icke han själf som skulle opereras.

"Som du vet, så har jag varit med om tre sådana här tillställningar förut", sade han, "och Mrs Johnson har ännu icke repat sig från följderna af en dylik i vintras, så jag fruktar ej en sådan erfarenhet, så som den gör hvilken aldrig undergått en operation. Jag kommer så väl ihåg den första operationen. Huru jag darrade vid tanken på bedöfningsmedlet. Jag fruktade för utgången, men den här gången hyser jag absolut ingen farhåga. Jag kommer troligen att förblifva här två eller tre veckor, och sedan vänder jag tillbaka till min pulpet i kapitoliet. Det enda, som jag beklagar, är att jag blir oförmögen att vara i St. Paul, när President Taft kommer, och att deltaga i hans mottagande. Jag hade hoppats, att händelserna skulle ha länkat sig annorlunda, men det svåra anfallet på söndagen varnade mig, att jag genast måste vidtaga åtgärder för att finna lindring. Faktiskt tror jag, att jag uppsköt operationen längre än jag bort".

"När det blef bekant den påföljande dagen, att operationen visat sig vara ytterst farlig och att utgången var tvifvelaktig, gaf Guvernör Johnson stränga förhållningsorder till läkarne att lämna mig alla upplysningar rörande hans befinnande dag från dag, medan hans tillstånd var kritiskt".

Guvernören fördes till operationsrummet i sjukhuset kl. 8:30 på onsdagens morgon. Under nära tre timmar var han medvetslös under bedöfningsmedlet, och han var utan uppehåll under kirurgens knif i två timmar och tio minuter. Operationen var ovanligt lång. Dr. William J. Mayo utförde den viktiga operationen, i ständig rådplägning med sin broder, Dr. Charles H. Mayo. Guvernören var deras personlige vän, och om sådana män kunde eller ville ha gjort mera för en person än för någon annan, skulle de ha gjort det för honom. De hade allvarliga åkommor att göra med. De upptäckte en djupt belägen böld samt en öfver förväntan svår sammanhäftning af tarmarne. Kirurgerna blefvo bestörta och djupt oroade.

"Operationen var en af de mäst märkliga och framgångsfulla i sitt slag", sade en framstående italiensk kirurg, som var närvarande, "men jag trodde ej att Guvernören skulle öfverlefva densamma".

Guvernörens första fråga, då han återkom till medvetande, gällde hans hustru. "Säg till Nora, att jag önskar se henne", sade han, och Mrs. Johnson inkallades genast från ett närgränsande rum,

där hon uppehållit sig, medan operationen pågick

Guvernören hämtade sig så väl från följderna af bedöfningsmedlet och operationen, att kl. 3 på eftermiddagen samma dag Dr. W. J. Mayo sade sig hysa hopp om, att Guvernören skulle repa sig, ehuru operationen hade visat sig mycket mera komplicerad än den väntats vara.

Den första oroande förändringen inträdde kl. 10 på kvällen, då Dr. C. F. McNevin, en af husläkarne, som fått i uppdrag att sköta om Guvernören, till sin förskräckelse märkte, att hans framstående patients befinnande plötsligt försämrades. Han kunde ej förmärka guvernörens puls och vidtog omedelbart lämpliga ytterlighets åtgärder. Guvernören kryade till sig igen, och när denna kris var öfverstånden, voro symptomen mycket hoppfulla. Torsdagen, torsdagsnatten och ända till kl. 3 på fredagens eftermiddag pågick en märkbar förbättring. Den kvällen försämrades ånyo hans befinnande på ett allvarligt sätt, och från den stunden till måndagen den 20de September på eftermiddagen tycktes han hålla på att tillfriskna. Operationen hade emellertid varit af sådan art, att det var omöjligt för honom att intaga någon värklig näring, och därför blef han så småningom allt svagare och svagare. På måndagen kunde han dock förtära och behålla något buljong, och enär faran för bukhinneinflammation då var förbi, hoppades man att krisen var öfverstånden. Men kl. 2 på eftermiddagen antydde en hastigt stigande

och sjunkande puls med en hög temperatur att befinnandet ännu en gång försämrades. Allteftersom timme efter timme förflöt utan förbättring, uppgafs allt hopp.

Guvernörens broder, Fred W. Johnson, och hans två närmaste personliga vänner, Frederick B. Lynch och Frank A. Day tillkallades. Timme efter timme under denna ödesdigra natt väntade de två vännerna i sjukhuset och ville ej uppgifva hoppet. Doktorerna Mayo, deras främste assistent, Dr. E S. Judd, Dr. McNevin och sjuksköterskorna, Mrs. Johnson och hennes väninna, Miss Margaret Sullivan, voro vid sjuklägret under nästan hela denna förtviflans tid. I timtal stod Dr. McNevin vid sängen och vajade sakta ett palmblad på det att Guvernören måtte få svalka. Han gaf uttryck åt utomordentlig trötthet. Ingen talade om för honom, att hans sista timme hade kommit. I tysthet kämpade han för lifvet, men på något sätt fick han klart för sig, att kampen skulle blifva förgäfves. Lyftande sig själf i sängen, smekte han sin hustru på kinden och sade:

"Jag tror jag går bort, Nora, men vi ha kämpat duktigt".

Han sade intet mera, men då och då smekte han svagt Mrs. Johnson's kind och visade vid andra tillfällen sitt medvetande genom en mjuk handtryckning.

Guvernören dog kl. 3:25 på tisdagsmorgonen den 21sta September.

Så allmän sorg hade aldrig förr rådt i Minnesota. Sedan Lincoln's död har knappast någon offentlig mans bortgång känts som en personlig sorg af så många.

"I går", sade en man, "fördes till mitt hem liket efter min broder, som aflidit å Filippinerna. Jag älskade min broder, men jag tror ej, att det är någon skam att säga, att min sorg öfver Guvernörens död är fullt ut lika stor".

Män och kvinnor gräto offentligen. En tung dysterhet lägrade sig öfver hela staten. Dag efter dag hade folket bedt för sin gode Guvernör och hoppats att han skulle tillfriskna. De kunde ej tro, att han tagits bort från dem. Död i sin krafts zenith, i blomman af sin ryktbarhet, med stora uppgifter framför sig och förmåga att utföra dem — kunde Gud vara så hård!

Liket fördes samma dag från Rochester till St. Paul, soldater stodo tyst vakt den natten, och hela onsdagen låg den döde Guvernören fridfullt på parad i det stora hvita kapitoliet, där han i så många år varit medelpunkten för lif och värksamhet. Hela dagen passerade hans trofasta vänner förbi katafalken. Minst femtio tusen personer deltogo i denna sorgliga procession, som nötte en fåra i stengolfvet.

Följande dag, Torsdag, förde ett specielt tåg lik och sörjare till St. Peter. Guvernör Eberhart proklamerade den en sorgens dag. Hela staten gjorde ett uppehåll för att sörja — all affärsvärksam-

het upphörde. På sätt och vis sörjde hela nationen. Flaggorna sänktes på half stång på krigsfartygen i New Yorks hamn, och telegrafledningarne voro upptagna, och postväskorna öfverhopade med sorgebetygelser. Hundratals åminnelsemöten höllos öfver hela landet. Allestädes stod det klart, att nationen förlorat en förhoppningens och styrkans ledare.

Begrafningsceremonierna höllos i Presbyteriankyrkan, där Guvernören i många varit en regelbunden besökare. Den lilla stadens innevånare voro öfverväldigade af sorg. Tågen brakte in tusentals af sörjare, och landsbor som bodde på ett afstånd af fyrtio och femtio mil från St. Peter, åkte in med häst och vagn. Allt det som var förgängligt af den store Guvernören fördes från kyrkan i sorglig procession till den fridfulla Green Hill kyrkogården, att hvila vid moderns sida.

KAPITEL XIX

GUVERNÖR JOHNSON'S INFLYTANDE

EHURU Guvernör Johnson aldrig beklädde någon nationell befattning, och icke ens var erkänd såsom en nationell politisk ledare, vid sin död, ehuru han ansågs skola blifva det demokratiska partiets presidentkandidat år 1912, gjorde hans inflytande sig gällande öfver hela landet och skall allt fortfarande för långliga tider göra det Alla de, som kände och satte värde på honom hysa intet tvifvel om, att han skulle ha utöfvat det mäst kraftiga inflytande på sitt parti's och nationens framtid, om han fått lefva. Om han blifvit president, så skulle hans märkliga förvaltningsegenskaper, hans skicklighet att genomföra saker och ting, troligen ha förenat alla de sins emellan stridande elementen i det demokratiska partiet, och under hans ledareskap skulle partiet visat nationen prof på konstruerande statskonst. Det är otvifvelaktigt, att Guvernör Johnsons rykte och inflytande likt Lincoln's, kommer att ökas med åren, och för en obestämd framtid fortsätta att vara en hälsosam, moralisk kraft. Kanske det

BEGRAFNINGSPROCESSIONEN I ST. PAUL.

mäst betydande inflytande, som hans lefnadsbana allaredan haft, var att den gaf ny fart åt sträfvandena inom nationen efter oafhängighet och frigörelse från parti-väsendets tvång. Guvernör Johnson var en demokrat, men icke en blind partigängare, och han ansåg alltid det allmänna bästa viktigare än partiets. Hans val, tre gånger i följd, till guvernör öfver Minnesota, en republikansk stat, bidrog till att befordra politiskt oberoende och frisinthet öfver hela Västern.

Naturligtvis förefinnes en naturlig och förlåtlig tendens hos dem, som stodo Guvernören närmast, och kände honom bäst, att vid värdesättandet af hans arbete och inflytande låta alla jämförelser utfalla till hans fördel. Han var så afhållen af sina närmaste, och hans dödsfall smärtade dem så djupt, att det är svårt för en af dem att opersonligt söka framställa den sanna innebörden af hans karaktär och att försöka opartiskt uppdraga de strömfåror, genom hvilka hans varaktiga inflytande kommer att meddelas, allt eftersom åren gå.

Guvernör Johnson's fenomenala framgång såsom ledare och statens högste styresman berodde på en särskild sammansättning af märkliga egenskaper. Många andra voro lika skickliga som han. Andra voro lika patriotiska. Andra voro i lika hög grad begåfvade med godt praktiskt förstånd. Andra voro lika ärliga och uppriktiga. Andra voro lika kloka iakttagare af de politiska tendenserna. Återigen andra voro lika tilldragande. Men hos få per-

soner hafva alla dessa kännetecken varit på ett så lyckosamt sätt förenade. Han brukade sina gåfvor vist och skickligt. Han vilseledde aldrig en medmänniska. Man ångrade aldrig att hafva låtit sig ledas af honom.

Guvernörens underbara ledareförmåga trädde aldrig på ett klarare sätt i dagen än under hans förhållanden till tre legislaturer, hvilka på ett öfverväldigande sätt kontrollerades af hans politiska motståndare. Medlemmarnes uppfattningar skilde sig åt, deras stöd var fördeladt mellan många partichefer. Dessa legislaturmedlemmar funno sin ledare i Guvernör Johnson, aldrig en bitter partigängare, alltid artig, sympatisk, och med en förmåga, vorden till makt genom hans lugna uppträdande; fastän Johnson var demokrat, kunde de följa honom, utan att förlora själfaktning och värdighet eller göra sig skyldiga till inkonsekvens. De lärde känna, att hans råd voro kloka och resonliga, och rekommenderade enhälligt hans viktigaste förslag. Det var någonting enastående i Minnesota's politiska annaler, men så skedde, och hela staten vann därpå. Understundom brukade någon medlem af majoritetspartiet blifva gensträfvig och protestera mot denna besynnerliga eftergift för allt hvad den demokratiske guvernören ville; men då tiden var inne för handling, voro alla eniga. Kanske resultatet delvis framkallades af den öfverhängande faran att få tillbringa obehagliga halftimmar med valmännen, om lagstiftarne skulle ha företagit sig

att afvika från visdomens väg, helt enkelt därför att minoritetsguvernören gått i spetsen.

Guvernör Johnson's anlag för offentliga göromål voro af det elastiska slaget. Han hade icke på långt när nått deras begränsning, när han nedmejades. Han var aldrig rådlös i en kris. Han försummade aldrig i någon vansklig situation att göra det absolut lämpligaste i det rätta ögonblicket. Mer än en gång yppade sig farliga och svåra omständigheter, och hans vänner afvaktade med onda aningar utgången. Men hvarje problem förde lösningen med sig. Han var alltid uppgiften vuxen. Han tog itu med den och löste den med skicklighet, vishet och öfverraskande framgång. Vännerna brukade då utropa: "Ja, det var ju den mäst naturliga metoden att afleda svårigheten". Sannt, men Guvernör Johnson var den ende, som tänkte därpå, medan det ännu var tid. Det mäst berömda profvet på denna hans vakenhet, hans alltid pålitliga förmåga att finna motsvarande botemedel för ett ondt, var hans afledande af järngrufvearbetarnes stora sträjk i norra Minnesota, när han packade sin kappsäck, for till Hibbing och Duluth och på några få timmar förskonade staten från ett inbördes krigs fasor. Närhälst förlikning behöfdes, åstadkom Guvernör Johnson sådan till belåtenhet för alla parter, och som genom en trollmakt bortsopades alla anledningar till bitterhet. Och närhälst det var fråga om att utdela ynnestvedermälen, så var i statens historia han den ende, som

kunde utföra det undervärket att låta besvikna sysslesökare gå från hans embetsrum svärjande vid honom i stället för emot honom. Han var en trollkarl i förvaltningsfrågor.

Det var genom ett kraftigt förfäktande af en oafhängighetens ande, genom det mäst anmärkningsvärda ignorerande af partianda och partikraf, som den anspråkslöse landsortsredaktören valdes till Guvernörsbefattningen. Hans återval två gånger, och hela hans tjänstgöring, som utmärktes genom ypperliga utnämningar, och republikanska statsämbetsmäns hjärtliga och patriotiska samvärkan fostrade och uppodlade en uppfattning af förtjänstens företräde framför parti-nitet, en uppfattning, som aldrig förr vunnit erkännande i någon stat i Unionen. Denna idé måste sprida omkring sig och förevigas. Medborgarne gilla dem. De önska mera däraf, snarare än mindre. De skola ej fördraga något tillbakagående. De hafva satt handen till värket och skola ej vända tillbaka. När den nye guvernören, Adolph O. Eberhart, republikan, tillkännagaf på denna sorgliga Septemberdag, medan flaggorna vajade på half stånd från kapitoliet, att han skulle aktgifva på sin demokratiske företrädares planer, så egnade han en storslagen hyllning åt förtjänsterna hos och minnet af den man, hvars bortgång försänkt Minnesotas innevånare i den djupaste sorg, som någonsin drabbat dem. Något sådant skulle ha varit omöjligt för tjugu år sedan. Hvad bättre bevis kunde ha fram-

KYRKOGÅRDEN I ST. PETER.
Johnsons familjegraf.

dragits för det allmänna erkännandet af afsikternas redlighet hos den sörjde Johnson, hans motivs renhet, hans sträfvans uppriktighet och hans ideals rättfärdighet, än denna förklaring från den nye guvernören och det gillande, som den framkallade bland allt folket!

Hans för tidiga bortgång var dubbelt smärtsam för de många tusenden inom och utom Minnesota, hvilkas förhoppningar rörde sig om Guvernör Johnson's upphöjande till presidentvärdigheten, och dessa känslor uttrycktes på vackert sätt i konkret form af en republikansk tidning — "Han var hoppet för det bästa inom båda partien" — Huru de än sökte trösta sig genom ord af filosofisk resignation, deras besvikenhet gjordes bittrare genom det grymma ödet, som korsat deras planer.

Låtom oss eftertänka för ett ögonblick, hvad som kunde logiskt ha väntats, om denne Minnesota's favoritson blifvit nationens högste ämbetsman. I Washington, såväl som i St. Paul, skulle han ha visat sig vuxen hvarje situation, som ställde kraf på särskilda gåfvor. Antag till att börja med att hans parti skulle på samma gång eller under hans termin fått kontroll af kongressens båda afdelningar. Johnson skulle ha åstadkommit en fullkomlig förening af de demokratiska klickarne och kraftigt medvärkat till att låta dem enhetligt invärka på regeringens hållning. Han skulle med visshet ha haft framgång, där Grover Cleveland misslyckades, och Cleveland var en stor ledare för

människor, men saknade Johnson's underbara takt i umgänget med dem. Detta förenande af ett stort parti's inbördes stridande element skulle ha åvägabrakts af Johnson utan något uppoffrande af principen, och utan uppgifvande af en enda rättighet genom misstänkt kompromiss.

Johnson skulle ha blifvit en stor president, lika förträfflig som den förträffligaste af hans föregångare. Det allmänna bästa skulle ha blifvit omsorgsfullt skyddadt, den nationella välfärden befordrats, och detta land brakts att intaga en än mera framstående ställning bland nationerna, och hela tiden skulle det väldiga regeringsmaskineriet ha löpt jämnt, harmoniskt och utan slitning. Minnesotas förlust genom denne mans död var stor, men nationens förlust var oändligt mycket sörre.

Lincoln's sanna storhet blef ej klar för världen förrän han hade gått bort. Icke ens nu hafva vi en fullkomlig uppfattning af denne storslagna karaktär, och icke häller komma vi att få den förrän långt in i framtiden. På samma sätt kommer det att gå med Johnsons minne. Om Lincoln är odödlig, så är Johnson det desslikes. Fältet för Minnesota-guvernörens värksamhet var mycket mera begränsadt än slafemancipationens apostels, men hans inflytandes omfång kommer att utvidgas med åren. Ännu är det med en sorts partikänsla, som Johnson dömes af sin egen samtid; men den tid skall komma, när republikanare skola förglömma, att Johnson var demokrat, på samma sätt som

demokrater förglömma, att Lincoln var republikan. Det skulle förvisso stå illa till med det folk, som försummade att vårda och på bästa sätt till föredöme framställa minnet af en man så frejdad, så enastående i sitt slag. Skolböckerna komma att riktas med den fängslande och sporrande berättelsen om, huru den fattige sonen till en utarmad skandinavisk immigrant förvärfvade sig nationell ryktbarhet, i trots af hinder, som skulle hafva värkat på ett ödesdigert sätt afskräckande för en själ af mindre heroisk prägel.

Det bevisades, att en af de mäst fördelaktiga källorna till eggelse för de republikanska statstjänstemännen från 1905 till 1909 var det alltid förnimbara medvetandet om, att på Guvernörens tjänsterum fanns en man, som hvarje timme af dagen egnade sina bästa, sina allvarligaste ansträngningar åt folkets tjänst, utan att det ringaste fråga efter politiska hänsyn. De visste, att han var värdig att efterlikna, och enhvar eggades i sitt arbete af en sträfvan att uppbjuda sitt allrabästa såsom allmänhetens tjänare, med samma ifver, som besjälade den högste styresmannen. Resultatet var den mäst harmoniska, dugliga och populära förvaltning, som Minnesota någonsin haft.

Det är otänkbart, att de välgörande resultaten af en bana som hans, skulle förfela att vinna erkännande, och gå förlorade för eftervärlden. Det goda hos Johnson begrofs ej med hans stoft. Världen kan ej förspilla en så dyrbar arfvedel af

produktiv statskonst. Höga tjänstebefattningar beklädas sällan af personer hvilkas ansträngningar i det allmännas tjänst uppbjudas med sådan intelligens, samvetsgrannhet och framgång. Johnson's rekord skall bevaras och nyttjas såsom en ingifvelse och vägvisare, så länge som republikanskt styrelsesätt finnes till.

I det sjuttonde århundradet drog en stor "hvit konung" ned från Norden, och i spetsen för sin svenska armé drog han genom Europa och krossade hvarje fiende, som vågade göra motstånd, tills å det ödesdigra slagfältet på Lutzen värket fullbordades, och den triumferande lifsbanan ändades för Gustaf Adolf, reformationens svärd.

I det tjugonde århundradet kom en annan "hvit konung" ned från Norden och drog öfver den amerikanska kontinenten i eröfring af mänskliga hjärtan, tills han i förtid hejdades genom det outgrundliga påbudet från Allhärjaren Döden.

Gustaf Adolf var kraftens princip förkroppsligad. Johnson var inkarnationen af kärlekens princip. Gustaf Adolf's tidsålder hade allvarligare kynne och var mindre upplyst än vår, och män böjde sig då endast för den militära styrkans tvång. Den tiden randas nu, då vi kunna säga:

"Kanonerna smält ned, standaren sammanvik!
Ty kärlek seger nått, med afsikt nobel, rik."

För hvarje dag, som går, inse vi allt mera och mera den sanning, som innehålles i den aflidne

Henry Drummond's lilla korta afhandling: "The Greatest Thing in the World", att det kraftigaste vapen, och den mäst betydelsefulla kraft i Universum är Kärleken. Alltför många äro de, som ännu icke kunna fatta denna sanning, och andra finnas, som fatta den men låta den ånyo gå ur sikte, men en dag kommer den att blifva allmänt erkänd öfver hela världen. Johnson förstod den, icke genom studier och noggrant öfverväggande, men genom omedelbar inre uppfattning och genom ofrivillig uppenbarelse. Det var hans natur att meddela åt andra samt själf mottaga denna väsentliga beståndsdel af Fridfurstens evangelium. Och hans lifsgärning var större än Gustafs.

BIHANG

Offentliga tal, proklamationer och stilprof af
Guvernör Johnson

Hyllningsgärder

TAL Å FJÄRDE JULI

UTDRAG UR ETT ANFÖRANDE, HÅLLET VID RED LAKE FALLS, MINNESOTA, ÅR 1904

DET har sagts, att det icke finnes något nytt under solen. Detta må vara sannt eller ej, men en sak är viss, att det finnes endast ett slags Fjärde Juli, och vi önska det ej förändradt. På denna dag önska vi ej höra talas om vetenskap och literatur. Om och om igen vilja vi lyssna till berättelsen om "Boston Tea Party", Bunker Hill och Valley Forge. Vi önska höra talas om Washington, Stark, Putnam, Ethan Allen och de andra hjältarna, hvilka vunno odödligheten. Under årets öfriga dagar kunna vi tala om tullfrågan, banksystemet och myntfrågan. I dag hafva vi en, och endast en text — Oafhängighetsförklaringen (The Declaration of Independence). Vi vilja veta, hvad den är, hvem som gjorde den, hvem som genomdref den, och huru den blef vår. Det är knappast nödvändigt att gå in i detaljer. Hvarje skolgosse känner historien. Hvarje man och kvinna borde känna den lika väl som alfabetet. Likafullt tycka vi om att på denna dag tala om de stora orättvisor, som kolonisterna utsattes för från moderlan-

det; huru dessa tröttnade på kränkningar, huru våra förfäder voro fyllda med berättigad indignation och förklarade att alla människor voro födda fria och jämlika: huru de aflyfte förtryckets ok; huru de voro redo att strida för friheten och villiga att offra sina lif för den.

Dessutom önska vi att läsa om och tänka på, huru alltsammans genomfördes; huru de alltid redo volontärerna ("The Minute Men") begåfvo sig ut dag och natt, öfverraskade den inträngande armén och kämpade emot den. Vi tycka om att uppehålla oss vid Bennington och Bunker Hill, vid Ticonderoga, Concord och Lexington, och de andra slagfälten, där ära vanns och oafhängighet grundades. Historiens annaler innehålla ingenting liknande. Rom hade sina hjältar, Grekland sina medborgare, som stredo för hem och fosterland. Det romantiska Frankrike hade sin revolution, som tindrar likt en ledstjärna på historiens himmel. Polen och Schweitz frambrakte sina Tell's och Kosciusko's, men friheten har icke i något land och icke i någon tidsålder varit lika dyrköpt som vår, aldrig har den vunnits mot sådan öfvermakt, och aldrig har resultatet blifvit så fullständigt, så varaktigt och så omfattande. Det måste ha varit en Gudomlighet, som länkade våra öden. Ödets Gud bistod Washington, Paul Jones, Adams, Franklin, Randolph, Henry och Jefferson. Aldrig förr hade en sådan sammankomst hållits som den gamla "Continental Congress", och aldrig hade så-

dana patrioter uppträdt som de, hvilka kämpade för Amerikas oberoende, aldrig har ett sådant land funnits som Amerika.

Det var en gång, då statsmännen voro patrioter — då politikussarna voro patrioter. Förändringar hafva skett i vårt ekonomiska system. På grund af den fortsatta missskötseln af offentliga sysslor, betraktas politiken antingen som en välgörenhet eller en missgärning. Somliga män bekläda ämbeten på grund af medlidande eller därför att de ej kunna skaffa sig ett uppehälle genom något yrke eller i handel. Andra behålla sina befattningar, emedan de köpt sin syssla och sälja sin rätt, på det att de allt fortfarande må kunna köpa sin befattning. Alla män äro icke af det slaget. Ännu finnas ärliga, upphöjda, värdiga, patriotiska män, som hedrande utföra sina uppdrag. Men när vi läsa om mutningsskandalen i Minneapolis, ruttenheten i Chicago, Pennsylvanias korruption, som är lika omfattande, som staden är bred, stå vi slagna af häpnad och frukta för republikens framtid. Vi få understundom höra, att en flod ej kan stiga högre än sin källa; att falska tjänstemän sakna heder, emedan folket själf saknar sådan. Så är icke förhållandet. Människorna äro i regeln ärliga, och allmänhetens tjänare uppträda oärligt, emedan folket är likgiltigt. I politiken äro vi makliga och lättjefulla. Vi äro nöjda med att låta saker och ting sköta sig själfva och öfverlämna åt själfviska personer att bevaka de inträssen, som vi själfva

borde tillse. Vårt land lider genom slafveriet under partisinnet. Jag försäkrar, att mindre än tio procent af invånarne känna till landets konstitution. Ännu färre äro de, som studera sitt parti's platform, och ett lika litet antal vet, hvarför de äro republikanare eller demokrater.

Ett idealiskt tillstånd af civilisation framkallas endast genom en uppodlad intelligens och genom massornas uppfostran. Intet folk har någonsin blifvit stort genom okunnighet och vidskepelse. Intet parti kan blifva varaktigt, så länge som de få kunna dominera de många genom jargon, hyckleri och vilseledande framställningar. Den största makt, som ett folk någonsin besitter, är den allmänna rösträtten. Ingen makt är så ofta oduglig emedan den nyttjas utan förstånd. Somliga män äro rädda för att hysa afvikande politisk åskådning, emedan de frukta för att göras till föremål för åtlöje. Ingen man är en sådan stackare, som en valman i saknad af öfvertygelsens mod. Den oberoende valmannen, den man, som röstar så som hans samvete bjuder, är den idealiske medborgaren. Nationens hopp ligger i ett folk, som är uppväckt ur sin partiskenhelighets sömn, beväpnadt med öfvertygelsens brösthamesk och bärande Samvetets och Sanningens svärd.

Amerika är med rätta stolt öfver sitt skolsystem. Andra länders härskare hafva med afsikt hållit folket i okunnighet och vidskepelse, på det att det så mycket lättare må kunna styras genom

lidelse och fruktan. I vårt land har hvarje gosse och flicka rätt till en uppfostran. Icke nog med att staten tillhandahåller den, men hon påtvingar barnen den. Och hvarje gosse i denna stat borde med begärlighet mottaga den gåfva, som erbjudes honom. Sann värdighet nås genom uppfostran. Upplysningen är nyckeln, som öppnar det goda tillfällets lås. Att somliga män haft framgång i affärer utan bildning är intet argument till förmån för okunnighet. Tio okunniga män misslyckas, där en vinner framgång. Den fattige ynglingen måste hafva förstånd för att täfla med den rike mannens inflytande. Starten i lifvet är ojämn, men den fattige gossen med bildning kommer omsider att taga ikapp den rike mannen och hans anseende. I vår tid finnes det ingen ursäkt för en gosse att gå genom lifvet utan kunskap. Ingen gosse är för fattig för att inhemta kunskap, och ingen gosse begår ett misstag, genom att söka efter och förskaffa sig bildning.

Detta land behöfver män med karaktär. Karaktär är det förnämsta i hela världen. Den är lika gammal som världen själf. Karaktär är det något, som är medfödt hos en människa — det något som gör henne vänlig mot sina grannar, liberal mot sin familj, ärlig i betalandet af sina skulder och hederlig i det offentliga lifvet. Den är det, som gör henne icke blott ärlig, då andra personer äro i närheten, men ärlig,då hon är ensam. Karaktär är det som en människa är, icke

hvad din granne tycker att du är. Moody sade en gång, att karaktär är hvad en människa är, när hon är i mörkret; hvad hon värkligen tänker och gör, när hon är ensam. Alexander den store bestämde innan han dog, att svepningsskruden icke skulle få täcka hans händer, på det att undersåtarne måtte se, att han icke tog någonting från denna värld eller från sitt folk. Några af våra offentliga tjänstemän försumma att göra en sådan bestämmelse. Vi kräfva karaktär hos vår granne. Vi måste själfva hafva karaktär.

KOMMERSIELL OCH POLITISK REDBARHET

ETT ANFÖRANDE HÅLLET INFÖR MERCHANTS CLUB I CHICAGO, FEBRUARI 18, 1905

ICKE sedan den tid, som närmast föregick slafveriets afskaffande, har en sådan allmän väckelse pågått i stad, stat och nation som pågår i den nuvarande tiden. Under ett halft århundrade hade republiken invaggats i en känsla af trygghet och hvila. Utmattad efter fyra års inbördes krig, slumrade nationen i frid. Folket frodades och Republiken tillväxte. Det stora statsskeppet fördes fram på välståndets våg. Plötsligt hörde befäl besättning och passagerare genom dimman det varnande dånet från brottsjöar som slogo mot blindskären — blindskär af politisk oredlighet, kommersiella blindskär, blindskär af publik kontroll för privata syften. På kvällen den 8de November gafs denna signal till männen vid rodret: "Ändra kursen, följ konstitutionens och det allmänna folkmedvetandets kompass; detta fartyg skall styras efter folkets sinne".

För första gången under ett halft århundrade öfverraskas nationen af nyheten, att en politisk re-

volution har egt rum som saknar motstycke i Amerikas historia. Invånarne i Massachusetts rösta på det ena partiets kandidat till president, men välja till guvernör en folkets representant, som nominerats af motpartiet. Folket i Missouri väljer Folk till guvernör och skänker sina elektoralröster till en man af en helt annan politisk färg. I Er stat väljes en förespråkare för de mänskliga rättigheterna till högste styresman. I min egen stat gjordes ett afvikande från regeln, i det att folket valde en demokrat till guvernör under ett president-valår, och på samma gång gaf President Roosevelt öfver 100,000 rösters öfvervikt.

Ni frågar, hvad anledningen kan vara till dessa afvikelser, till denna revolution för oberoende. Svaret är, att landets invånare våndas under värkliga och inbillade orättvisors piskslag. De hafva rest sig i sin makt för att afskaffa missbruken hos ett system af politisk och kommersiell oärlighet som nått sin höjdpunkt.

Hvari består oärligheten? I femtio år hafva invånarne i denna nation varit frivilliga slafvar under ett politiskt partisystem, som nära på uppriVit vår statsförfattnings grundvalar. För tre månader sedan upphof folket sin röst för republikens President och han blef återvald genom ett val som var så godt som enhälligt. De stora industribaronerna, som gjorde så mycket för att åstadkomma resultatet, äro nu uppställda i täta led för att skaffa sig kontroll af den nationella

kongressen och omintetgöra det som är rätt och billigt, såsom Roosevelt förstår det, och såsom folket förstår det i honom. Folket är bestört, då det observerar konflikten. Tidningarne äro fyllda af loford för den ene och kritik för den andre.

I mellersta Västern och i Nordvästern följa vi med intrasse stridens gång, ty medborgarne, som i åratal kontrollerats af osunda inflytelser hafva börjat inse sitt ansvar. De hålla på att lära sig folkstyrelsens problem, att skapa en sund medborgareanda, ärlig politik, och ärlig förvaltning; att bestraffa och hindra brottslig inblandning i medborgarnes suveräna rätt till ärlig styrelse för och genom folket. Deras rop på rättvisa och lika rättigheter är icke anarkisters skrän eller agitatorers jämmerlåt. Det är det intelligenta och patriotiska krafvet från ett sansadt folk, som alltför länge vant sig vid att fördraga en situation, lika o-amerikansk som den är orättvis.

För några dagar sedan kom den allmänne åklagaren i St. Louis stor uppståndelse åstad bland en hel hop korrupta politikussar, som utbjudit en stats heder och rena namn till byte och försäljning. Er egen stats lagstiftande församling har framställts som en offentlig auktionskammare, där folkets rättigheter säljas som hvetet på hvetemarknaden eller förbehålls rättigheter ("options") på börsen. I Minnesota gör folket revolt för att motsätta sig de stora bolagens och en hel armé's af lagöfverträdares inblandning i valet af statens

tjänstemän. Från alla håll höra vi samma historia: privilegierade intrāssen hafva herraväldet; lagstiftande församlingar äro mutade; värkställande tjänstemän hafva visat sig ovärdiga det förtroende, som lämnats dem.

I åratal hafva vi medvetet uppträdt som narrar. Den stora Nordvästern har under partipiskans snärtar understödt en tullfråge-doktrin, som är helt och hållet i motsats till dess behof och intrāssen. Kandidater till ombud i kongressen, hvilka valts på löftet om tullrevision och reform, hafva farit ned till nationens hufvudstad för att hjälpa vännerna till högre tullar att revidera tullsatserna uppåt och ändå högre på trusternas allfarväg.

Den mellersta Västern har medgifvit rätten för sin kommersiella rival, Östern att bestämma hvarje regeringens ekonomiska politik. Den har åt Östern afstått kontrollen af kongressen, och i händerna på de stora särskilda intrāssena i New York, New Jersey och Pennsylvania lagt de befogenheter och förmåner, som konstitutionen garanterade till folket och till allt folket i "American Bill of Rights" (amerikanska rättigheternas förklaring).

Republikanen och demokraten hafva låtit sig i lika grad förblindas af sitt partinit. Ett dråpligt prof på underdånig stupiditet gafs, då nationens demokrati böjde sig i stoftet för Österns väldiga Jaggernaut; den väntade tills vagnen gått öfver dess kropp för att sedan stiga upp och praktiskt

taget fullända partiets tillintetgörelse. Västerns republikan glädes åt sin grannes olycka, utan att inse, att genom en annan metod han i lika hög grad blifvit lidande genom ett politiskt system, som tagit allt och gifvit honom så ringa i gengäld. Äfven han har i åratal varit föremål för en komplott, som skänkt honom det makalösa och allernådigaste privilegiet att bidraga till sitt eget fördärf.

Han har gladt sig åt den tanken, att han räddade landet, medan han i stället tidt och ofta, år efter år, troget och andäktigt röstat för de speciella privilegiernas partipolitik, uttänkt af Pennsylvania, bearbetad af New Jersey, plantskolan för trust-inkorporering, och slutligen uppsatt i partiplatform och gjord till lag af New York, där trustdirektörerna lefva, röra sig och hafva sin värksamhet.

Allmänheten har ändtligen fått upp ögonen. Det skedda har ländt den till varning. En lång process kanske erfordras för att taga medborgarne ur deras villfarelse, men den är säker. Valmännen börja inse, att det har funnits för mycket partisinne och för litet klokhet; för mycket partisinne och för litet oberoende; för mycket partisinne och för litet patriotism; för mycket politik, och för litet fosterlandskärlek.

I närvarande stund behärskas Förenta Staternas Kongress absolut af ett distrikt, och ombuden för de andra sitta lojt och se på och fördraga detta förhållande. Hvarför skall Chicago vara den poli-

tiske betjänten för sina stora kommersiella medtäflare, New York och Philadelphia? Afgörandet borde höra hemma i vår nations centrala välde, hvars hufvudsakliga metropol Chicago är.

Omsider, och möjligen ganska snart, måste en ny linieformering göras, men äfven under den gamla uppställningen borde centrum för politisk makt finnas nära nationens befolknings- och industricentra. Den borde finnas i Mississippi-dalen i stället för å Atlantens kust. Den politiska maktens stjärna, som följer befolkningens och den industriella driftens flyttning västerut, kommer en dag att stå rakt ofvanför det stora väldet i landets inre, med "Vattnens Fader" (Mississippi) och "de stora sjöarne" såsom sina utgångar till Oceanen, och med Chicago som sin hufvudsakliga förrådsdepot.

New York med dess last, och New England med dess dygd såsom en motvikt, bestämma i dag nationens ekonomiska politik. Tiden är inne att flytta maktens säte öfver Adirondacks-bergen, till Illinois, Indiana, Michigan, Ohio, Kentucky, Iowa Minnesota, Wisconsin, Kansas, Nebraska, Missouri och Dakota-staterna. Nationens största intelligens och pålitligaste styrka finnas här och kunde sammanslutas till en väldig moralisk, materiell och politisk kraft för att kasta öfverända trustvälde och plundring, samt pånyttföda politiken och republiken.

Såsom amerikanare peka vi med stolthet på det

faktum, att bankklareringarne i New York äro en half gång större än Londons', och att kontant-reserven hos de banker, som tillhöra New Yorks afräkningskontor ("clearing house"), är dubbelt så stor som Bank of England's. Men det faktum att afräkningskontoret ligger i Wall Street berättigar ej till öfverförande dit af den makt, som valurnan skänker.

Snarare bör den allmänna rösträttens utslag bero på folkmängden och industrien. Republiken är grundad på män, icke på pängar. Denna vår mellersta Västern, där Mississippi forsar mot haf-vet, bebos af de duktigaste invånarne, som världen någonsin sett, omutliga i sin ärlighet, lojala i sin fosterlandskärlek, intelligenta och framåtskridande; och den makt till det goda, som är nationens hopp, måste förr eller senare falla på deras lott.

Det stora centrala flodområde, som ligger mellan Adirondacks-bärgen och Klippiga Bärgen, producerar tre fjärdedelar af de nödvändighets- och andra varor, som hålla nationen vid lif. Det hyser inom sina gränser två tredjedelar af den arbetande och röstande befolkningen, mer än hälften af alla spinnerier och fabriker, och fyra fjärdedelar af alla farmar.

Inrikeshandeln, produkten af detta centrala väldes arbete och kapital, är många gånger större än vår sammanlagda utrikes handel. Genom "Soo"-kanalen transporteras en gods-mängd, som är nära på dubbelt så stor som den hvilken transporteras

genom Suez-kanalen och lika stor som den som af- och pålastas i våra Atlanter-hamnar. I Duluth-Superior-hamnen ensamt befraktas ett tontal, som motsvarar en tredjedel af Förenta Staternas tontal på hafvet.

Den så kallade "åkerbruksstaten" Minnesota, som har ledningen i produktionen af smör och bröd, för att ej tala om att den står främst i produktionen af mjöl och timmer, producerade förlidet år hälften af den i Förenta Staterna brutna järnmalmen och en fjärdedel af hela världens produktion.

Väldets stjärna flyttar sig västerut. Härom dagen ångade ångfartyget Minnesota — produkten af Nordstjärnestatens kommunikationssnille — ut från Seattle med Orienten som mål, och medtog i sitt skrof den största last som någon ångare i världen haft, i sjöfartens historia. Nationen sätter sin lit till Västerns resurser, energi och snille, icke blott för att uppbygga dess kommersiella och industriella storhet, men äfven dess moraliska och politiska styrka.

Jag tillhör ej dem, som tro, att nationen lutar mot sin undergång, utan bland dem, som se allvarliga faror hota, men hoppas, att de kunna afvärjas. Den största faran ligger däri, att de många äro glömska för förekomsten af sjukdom, fördärf och besmittelse. På Shakespeare's tid hette det, att "falsk lydnad dominerade". I vår tid griper den omkring sig i nästan hvarje stat i Förenta

Staterna. Den visar sig i lagstiftning och förvaltning, i handel och finansväsen.

Lawson förtäljer för oss en hemsk historia om finansiella knep och ekonomisk ruin; män i spetsen för väldiga industrier tillvälla sig folkets pängar för eget bruk. Steffens afslöjar kommunal korruption, som kommer historierna om Nero och Rom att förblekna. Men likafullt tillåter affärsmannen "handelsinträssena" att besticka myndigheterna, medan han fasar för en vanlig missdådares förbrytelse.

Vi yfvas öfver ett handelsvälde hvars like världen aldrig sett. Det öfverträffar nästan den Bourbon'ska glansperiod, som föregick den franska revolutionen, och som Carlyle betecknade som rägnbågen öfver Niagara. Det kan hända, att vår tidsålders kommersiella glans endast är en rägnbåge öfver vårt eget Niagara. I denna stad finnas dussintals mångmillionärer. I denna stad finnas hundratusenden, hvilkas hungerskänslor väckas vid blotta tanken på en festmåltid.

Allt detta beror ej på vårt politiska eller kommersiella system, men på sätt och vis genom bristen på personlig sträfvan. Mycket finns, hvarpå den hungrige kan basera sina klagomål. Vårt politiska system såväl som vårt kommersiella system äro i olag. Den starkes tendens att krossa den svage, med samma likgiltighet, som elefanten visar för masken, är alltför vanlig.

Falsk kapitalisering är en af orsakerna till, att

folkets förtroende rubbats. Aktier utan värde bakom dem äro hägringar i vårt kommersiella lifs öken. Typisk härvidlag är den stora ståltrusten med ett kapital af en billion dollars, och hvars aktier i dag kvoteras till 75c på dollarn och till 8c i morgon. Att utfärda aktier utan värde bakom dem har blifvit en vanlig form af lagligen stadsfäst snatteri. Om den dåraktiga täflingen skall sluta, innan löparen dignar ned, så måste de stora bolagens affärer organiseras och ställas på rimlighetens basis. Ingen korporation skulle genom lag tillåtas att utfärda ett aktiebref, som icke motsvarade ett inbetaldt kontant belopp, bestyrkt genom statens undersökning. Hvarje dollar, insatt i ett kommersiellt företag, är berättigad till en rimlig vinst, och hvarje kapitalinnehafvare är berättigad till en rimlig afkastning från sin kapitalplacering. Men den är ej berättigad till ränteafkastning och vinst från aktier, som ej hafva någon kapitalgrundval.

Offentliga nyttighetskorporationer ("public service corporations"), järnvägsbolag, och andra bolag debitera kostnader som icke stå i proportion till kapitalinsättningen. Jag har i tankarne ett elektriskt järnvägsbolag, med en spårlängd af 250 mil, och med en motsvarande rullande material, och det afkastar från fem till sju procents inträsse och utdelningar på aktier och obligationer till ett belopp af trettio millioner dollars. Låt oss antaga, att kostnaden för att bygga och utrusta järn-

vägen uppgick till $30,000 per mil, eller ett totalbelopp af $7,500,000. Vi se alltså en korporation, som låter allmänheten betala för och som inkasserar en vinst från ett öfverdrifvet kapitaliserings eller privilegie- (franchise) värde, fyra gånger större den värkliga kostnaden. Denna metod är vanlig för järnvägsbolag med ånglokomotiv som dragkraft, och ändå mera vanlig för de industriella trusterna.

Utom det att järnvägarne göra sig skyldiga till betänkligt missbruk af sina privilegier, så begå de det ännu större brottet att icke behandla alla lika. Är det att undra på, att Presidenten för folkets räkning börjat en räfst för att reglera transport afgifterna? Är det att undra på, att staternas guvernörer och lagstiftande församlingar röra på sig för att afskaffa det onda?

Ett bolag, som grundar sig på ett öfverdrifvet kapitaliseringsvärde, klagar öfver konfiskering när frågan om regeringskontroll kommer på tal. Regeringskontroll måste komma, och de människor, som motsätta sig densamma, böra komma ihåg, att pendeln har varit på ena sidan alldeles för länge. När den svänger tillbaka, kan den måhända gå lika långt öfver åt andra sidan. Järnvägsinträssena böra komma ihåg, att om regeringskontroll motarbetas allt för ifrigt, så är det möjligt, att statens ägandeskap af järnvägarne kan blifva en värklighet, och det vore mycket mindre önskvärdt, åtminstone ur deras synpunkt.

Järnvägsproblemet tilltalar alldeles särskildt den stora mellersta Västern. Chicago är den stora anknytningspunkten för järnvägarne, och centrum för den största inrikes handel i hela världen. Hvad London är för oceanhandeln, hvad New York är för världens bank-afräkningar, det är Chicago för den inrikes handel, som handteras af järnvägarne. Förenta Staterna ha öfver hälften af hela världens järnvägsspårlängd, och lejonparten däraf har en ändpunkt i Chicago.

Er stad är den kontinentala genomgångsorten för trafiken från Atlanten till Stilla Hafvet. Bruttoinkomsterna för järnvägarne, som inlöpa till Chicago, voro förlidet år tillräckliga för att betala sjuttiofem procent af nationalskulden, och öfverstego med mer än $100,000,000 bruttoinkomsterna för alla järnvägar i England, Skottland och Irland. Tre Chicago järnvägar, som löpa genom Minnesota, transportera en gods-mängd, som är större än Förenta Staternas hela ocean-ton-tal; medan den sammanlagda befordrade gods-mängden å alla järnvägar, som inlöpa till Chicago, är lika stor som hela världens oceanfrakt-ton-tal.

Att den industriella produktionen flyttar sig i västlig riktning framgår af den betydelsefulla jämförelsen, att år 1903 järnvägar, som bedrefvo värksamhet i Massachusetts, hade för hela linier bruttoinkomster under $100,000,000, i New York något öfver $300,000,000, och i Illinois närmare $700,000,000. Vid samma tidsperiod var, på grund

af större trafikmängd, genomsnittstaxan per ton per mil fyrtio procent lägre i Illinois än i Massachusetts.

I och för lösningen af Amerikas väldiga järnvägsproblem är det tydligt, att denna nation måste sätta sitt hopp, ej till Atlantiska kusten, där kontrollen ligger af börsmarknader och nationell lagstiftning, men till det stora Mississippi-flodbäckenet, som allaredan föder lika många invånare som Storbrittanien; som har en farmprodukt, som motsvarar Frankrikes och Tysklands tillsammantagna, och en järnvägsmil-längd, som är lika stor som hela den europeiska kontinentens.

Järnvägarnas åtskilnadssystem, genom rabattmetoden och den privata vagnen, har möjliggjort en af de väldigaste truster i världen, med högkvarter i Chicago, den stora kött-trusten, som genom kontroll af all frysvagnsbetjäning bestämmer både inköps- och försäljningspriser, icke blott på lefvande djur och kött, men på frukter och mäjeriprodukter, grönsaker och vildt, och plundrar såväl producenten som konsumenten och gjort återförsäljarne i landet till sina lydiga tjänare.

Järnvägsrabatt plus speciella tullprivilegier och monopol å naturliga resurser hafva frambrakt Standard Oil och den stora kol-kombinationen, som af hem och affärer utkräfva en skatt som är tillräcklig för att i utdelningar afkasta från tjugu till fyrtio procent på en kolossal kapitalisering.

Järnvägsrabatt och järnvägskontroll plus speci-

ella tullprivilegier och monopol å naturliga resurser hafva framkallat United States Steel Corporation, som förklarar utdelningar på en trefaldig öfverdrifven värdering af dess underlydande bolags grundkapital, genom att fördubbla priset på sitt järn och stål till den amerikanske konsumenten medan den säljer sina produkter i utlandet för en tredjedel af det amerikanska priset.

Kan någon undra på folkets oro? I ett county i min stat finnas de största järngrufvor i världen. I Mesabi-distriktet har naturen varit så liberal med sin rikedom, att i stora öppna gruftag en half mil till en mil i diameter, brytning kan ske med ångskyfflar och järnvägståg, på samma sätt som grus hemtas i ett sandtag: en enda ångskyffel kan lasta 800 tons i timmen och på en dag sända tre till fyra tåglaster af bästa malm till Lake Superior hamnarne. På tjugufyra timmar förliden sommar lastades vid en af Mesabi-grufvorna 440 vagnar med 19,000 tons, eller 10 tåglaster om 44 vagnar hvardera. Den mjuka malmen i Mesabi-området brytes lika lätt och billigt som sand. Arbetskostnaden är omkring 10 cents per ton; medan den stora ståltrusten, som bearbetar grufvorna, med en tull af 25c per ton skyddas emot konkurrens från det dåligt betalade arbetet i Europa.

Men ståltrusten äger två af de viktigaste malmtransporterande järnvägarne, och taxan för transporterandet af malmen 75 mil till sjön för befordran till smältugnarne i Östern har satts så hög,

att den oberoende grufägaren är antingen beröfvad all vinst på grufbrytningen, eller tvingas att sälja sin grufva till det lystna syndikat, som kontrollerar både grufindustrien och transportväsendet. En af dessa järnvägar i järnmalmdistriktet med en spårlängd af endast 210 mil, beslutade förlidet år en utdelning af $4,500,000 eller mer än etthundrafemtio procent på sina allmänna aktier; och den andra, med en spårlängd af 169 mil, gaf en utdelning af $3,657,750 eller etthundrafyrtionio procent på dess utestående aktier.

De två, icke konkurrerande, paralella järnvägarne, som hafva en längd af 379 mil, gåfvo tillsammans en utdelning af mer än $8,000,000, eller närmare $20,000 per mil, hvilket är mer än dubbelt så mycket som bruttoinkomsten, nära på åtta gånger mera än nettoinkomsten och närmare tjugu gånger mera än afkastningen per mil, för amerikanska järnvägar i allmänhet. Till råga på alla dess utprässande afgifter, all dess enorma vinstutdelning på en oändlig mängd aktier, utan motsvarande värde bakom och dess kontroll af nationens järn- och stålindustri, går denna billion-dollarskorporation ända därhän att begära nationell premiering och nationellt skydd, och den har också för skyddandet af sina tillvägagångsmetoder lyckats försäkra sig från Kongressen flera sidor af amerikanska tulltaxor än kanske alla de mindre industrierna i Förenta Staterna tillsammantagna.

Är det ej på tiden att landets lag användes för

att skydda den vanlige medborgaren, i stället för att främja en sådan korporation och sådana metoder? Är det ej på tiden, att regeringens ämbetsåligganden brukades för mera rättmätiga ändamål? Är det ej på tiden, att nationens myndighet nyttjades att förebygga, i stället för att skydda sådan favorisering och sådana speciella privilegier? Rabattafdrag, monopol å naturliga resurser, falsk kapitalisering, speciella tullpremier och transporteringsrabatter hafva gynnats under sken af laglydighet ända därhän att folkets medvetande är i uppror?

Öfverlåtandet af regeringens tjänsteförrättningar till privata bolag för att skenbart befordra det allmänna bästa, kan icke längre gillas af ett intelligent folk, som tror, att regeringen stiftats för att skydda lif, frihet och eftersträfvandet af lyckan. Så länge som regeringen är en källa för speciella privilegier, skola särskilda innträssen dominera lagstiftningen, lagar skola föreskrifvas af en korrumperad lobby sedan kongressmedlemmarne påvärkats, korporationer skola kontrollera lagstiftare och till och med domare, och högste tjänstemän skola missbruka folkets förtroende. Så länge som landets lag brukas för att öka de stora korporationernas utdelningar, skola de stora korporationernas kampanjbidrag kontrollera politiska konventioner och hela partimekanismen, i och för nomineringen och valet af deras kandidater, och våra så kallade "folkets tjänare" skola bli privata ombud till det

allmännas fördärf. Endast ett botemedel finnes mot officiell tjänstemannabestickighet och kampanjkorruption, och det är att aflägsna motivet genom att göra det omöjligt för regeringen att skänka några privilegier. Genom att inskärpa garantien om lika rättigheter åt alla skall parti-organisationen frigöras från de stora korporationernas välde och återbördas till folket.

Den republikanske valmannen är icke mer och icke mindre klandervärd än den demokratiske. Francis af Assisi var lika hederlig och lika religiös som Luther. Bernhardinermunken var lika uppriktig som Knox. Vi sätta ej vårt hopp till demokrat eller republikan, såsom anhängare af det ena eller det andra partiet, men till den man, som anser, att hans land är större än hans parti, och som icke är rädd för att anklagas för kätteri — mannen på kontoret, värkstaden eller ute på fältet, den man, hvars patriotism och moraliska sammansättning motsvarar nationens behof.

Republiken har intet att frukta från den man, som går bakom plogen och gnolar "My country, tis of Thee". Han förstår ej Wagners rysliga harmoni, men han känner till och värderar folksångens melodi, de toner, som stämma hjärtat till blidhet och göra människorna goda och stora. Denne man kan vara långsam, men han är ett lejon, då han blifvit uppväckt. I denna stund erbjuder han nationen sina tjänster i dess kamp för ärlig styrelse, och han skall vinna. Republiken

löper icke fara från att gå under eller förfalla. Den pliktförgätne skattkrånglaren, mutkolfven, den lömske fienden till statens och nationens ära kunna hota det allmänna bästa; nationen skall tillväxa i kraft på grund af manligheten hos den stora massan af medborgare. Landet skall bestå genom modet och lojaliteten hos de från parti-trångsinthet frigjorda valmän, hvilka understödja presidenten i hans arbete att utföra det som är rätt och uppehålla lagens majestät.

Folkets plundring af de stora bolagen skall kanske medföra, att nationen vaknar upp och återtar sin makt. Jägaren kan sända en örn flaxande utför klippbranterna, men den nykläckta kullen skall lyfta sig till större höjder. Den springande hinden kan hejdas i sitt lopp, men Matterhorn lyfter sin snöbetäckta spets till en frid ofvan molnen.

Vi äro konfronterade med väldiga möjligheter och stort ansvar, och vi måste återtaga den förlorade terrängen. En dålig ekonomisk politik och politiska ränker beröfvade oss fördelarne af frihandel med Canada. Om vi varit billiga och rimliga mot vårt systerland på andra sidan gränslinien, skulle Canada's handel ha varit vår, och de två landen ha varit ett, om icke politiskt så åtminstone kommersiellt. Vi få ofta röra att det nu är för sent. Canada har växt ifrån oss, i stället för i riktning mot oss. En felaktig politik har beröfvat oss det som var vårt. Kongressmän som valts att företräda våra inträssen för att åstadkomma

ömsesidigt utbyte af förmåner mellan Förenta Staterna och Canada, ha farit till Washington för att befordra inträssena hos en stor liga af träpatroner och gjort sitt bästa för att göra reciprocitet omöjlig.

Den amerikanska flaggan borde nu vaja öfver hela Nord Amerika; men föreningen kan ej blifva värklighet vare sig i politiskt eller kommersielt hänseende, förrän en ädlare patriotism kan höja sig öfver politisk gallimatias och privat glupskhet.

Svikande de gamla idealen, konfronteras vi af en centraliserad kommersialism, hvars makt är mer än feodal. Washington's, Jefferson's och Lincoln's principer få träda tillbaka för Harriman's, Armour's och Rockefeller's inflytelser. Konstitutionen håller icke jämna steg med flaggan. Oafhängighetsförklaringen framhålles såsom en kvarlefva från det förflutna. Den store medborgaren från Sangamon löste kedjorna från millioner och frigjorde dem från slafveri för att utbyta det mot ett tillstånd af förödmjukelse. Washington grundade en nation, och hans folk underkastar sig kommersiell lifegenskap.

Vår republik hvilar på röstningens frihet och renhet. I Montana skryter man öfver, att valet af en delegat till en nationell konvention kostade $100,000. Guvernören öfver Wisconsin förklarar, att de stora bolagen äga hans stat; och Standard Oil synes på de upprörda vattnen i Chicago. I Kremlinpalatset komma farhågor för revolution

tsarens kind att blekna; i vårt land finnas glöd, som kunna slå ut i öppen låga.

Det är vår skyldighet att förekomma eldsvåda genom att upphöra att tillvärka brännbara ämnen. Villkoret för god regering är god medborgareanda, äfven om partihänsynen måste uppoffras. Skall Ni utföra Er del af arbetet, och skall jag jag göra min?

Låtom oss här inviga oss åt att omdana republiken, att ombygga parti- och nationalpolitiken på bredare och större grundvalar. Låtom oss genom ärlighetens, jämlikhetens och manlighetens starka och enkla band framställa kraf på ledareskap, helgadt åt det allmänna bästa. Låtom oss egna våra ansträngningar åt att uppehålla lagens majestät, genom att tillse att den efterlefves, såväl hvad angår den mäst inflytelserike som den allra obetydligaste.

Politiska partier skola bestå, men låt det bli ett bestående af de mäst passande. Namnet på det parti, som jag väljer, gör intet till saken, så länge som det gör sig till förkämpe för folkets rättigheter.

I politiskt afseende är namnet Amerika en världsmakt — rättvisans, jämlikhetens och frihetens makt. Industrielt är Amerika en världsmakt — med fabriksrörelse och åkerbruk, större än hvilka som hälst två andra nationers sammantagna, och tillhandahållande maskiner och födoämnen åt alla folk. Kommersielt är Förenta Staterna

en världsmakt med en inrikes handel, som tack vare den mellanstatliga frihandeln utvecklat sig till ett omfång många gånger större än alla nationers utrikes handel.

Vid denna tid hafva vi i vår ägo förbindelselederna till Stilla Hafvets stora handel, som om ett halft århundrade kanske skall täfla med Atlantens i betydelse. Konstruktionen af kanalen öfver Panama-näset skall gifva Amerika kontrollen öfver handelsvägen mellan Europa och Asien. Om vi behöfva kommersiell utbredning, ligger Canada strax norr om oss, och Syd- och Central-Amerika vid mynningen af Mississippi. Det ligger i vår makt och är vår plikt att åstadkomma en stor amerikansk federation.

Panama-kanalen kan tjäna såsom en ovärderlig regulator af transkontinentala järnvägstaxor. Chefingeniören för regeringens krigsdepartement beräknar, att "Soo"-kanalen och transportmöjligheterna på de stora sjöarne bespara Amerikas befraktare $30,000,00 per år, i jämförelse med hvad transporten skulle kosta med järnväg. Hvilken inverkan skall då icke Panama-kanalen få på nedsättandet af fraktafgifter mellan Atlantiska och Stilla hafvets kuster?

Världen håller på att förändras. I den fjärran Östern vakna 80,000,000 människor upp ur århundradens slöhet för att blifva en världsmakt. På Rysslands stepper resa sig de trälande millionerna och drömma om konstitutionell frihet. I Amerika

kräfva patriotismen och intelligensen hos jordens största folk, att regeringen frigöres från plutokrati och trustvälde. Mycket finnes i den nuvarande situationen, hvarpå pessimisten kan grunda sin brist på förtroende för våra institutioner, men de förhållanden, som göra det möjligt för honom att jubla, skola förjagas af tilldragelser, som framtiden bär i sitt sköte.

Snart blir det optimistens tur att le. Stormen rasar ännu, men när vindarne slösat bort sin kraft, skola de oroliga böljorna ännu en gång lägga sig. Vårt land är ett nytt land. Vår Väster har skapats inom mannaminne. Vår utveckling saknar motstycke i historien. Ur det nuvarande industriella och politiska kaos skall ordning uppstå. Landets allmoge slog ett slag för friheten vid Bunker Hill. Den styrde statsskutan igenom Inbördeskrigets hotande natt. Den lystrar nu till ett nytt rop på pliktuppfyllelse, och genom den skall nationens räddning och pånyttfödelse åstadkommas.

Den skall ej åstadkommas genom ytterligheternas män, hvilka ej ha förtroende för någon styrelse. Den skall ej åstadkommas genom teoristen, som anser kommersiell framgång skadlig. Den skall ej åstadkommas genom dem, som förneka andras äganderätt. Men den skall åstadkommas, tack vare det klara, sunda omdömet hos de arbetsträlar, hvilka skapa den rikedom, som är så väsentlig för vår framgång såsom en nation och såsom individer. Den skall åstadkommas, icke genom sinnes-

rörelse, vrede eller hat, men genom en klar kännedom om de värkliga förhållandena och en fast beslutsamhet att göra det, som är bäst för allt folket.

Nationens sanna storslagenhet skall göra sig gällande, om icke i dag, så i morgon. Ett upplyst och vaket folkmedvetande har formulerat den amerikanska doktrinen — lika rättigheter åt alla; speciella privilegier åt ingen.

NORDMÄNNEN

ANFÖRANDE, HÅLLET I ST. PAUL, MINN., Å NORGES NATIONALDAG, MAJ 17, 1905.

HEDRAD med Eder inbjudan att närvara vid denna Eder årliga fäst, önskar jag, såsom Guvernör öfver den stora staten Minnesota få till Eder framföra allt folkets hälsning och välgångsönskan.

All anledning förefinnes att lyckönska Eder vid firandet af den tilldragelse, som skänkte Edra förfäder och deras ättlingar den konstitutionella frihet, som allestädes är folket så kär. Fördraget i Kiel är ett historiskt faktum, och därur utvecklade sig det nationens häfdande, som åstadkom nationellt oberoende till och med under en monarki. Detta häfdande medförde en öfverenskommelse, som nådde sin kulmen då den 17de Maj 1814 en konstitution beviljades, som garanterade till Norge och norrmännen konstitutionell frihet och konstitutionellt oberoende.

Jag behöfver icke uppehålla mig vid Edert fäderneslands gamla historia. I ären bättre underrättade om densamma än jag är, men jag anser

mig lämpligen kunna omnämna de hjältedåd, som utfördes af de gamla Nordmännen, hvilka under århundraden härskade öfver hafven, de bedrifter, som utfördes af de skickliga sjöfarare, hvilka med Leif Ericson som sin ledare, visade vägen västerut, på det att andra skulle kunna följa efter; som seglade öfver de skummande vågorna, besegrade Frankrike, England och Italien och alltid visade prof på hjältemod, tapperhet, oförskräckthet och dödsförakt. Och under sina eröfringar lade de i dagen det ädelmod, som är medfödt hos ett folk med höga ideal.

De voro tappra, och det måste framhållas till deras heder, att under alla sina härtåg, de aldrig gingo till anfall mot en obeväpnad motståndare eller angrepo den svage eller försvarslöse.

I kväll firen I det oberoende, som Edra förfäder vunno. Dagens stora betydelse ligger i det faktum, att den markerade en milsten i frihetens segertåg framåt — folkets frihet — massornas upplyftande — folkstyrelsens utbredande.

De tände samma slags låga, som spred sig öfver New England under vår egen revolutionstid. Nedtyngda under träldomens ok, längtade de efter det, som hvarje stor, stark man önskar — frihet. I likhet med våra förfäder, tillförsäkrade de sig den största välsignelse — rätten att lefva och handla med den frihet, som anstår en själfständig medborgare.

Jag önskar ej utförligt uppehålla mig vid till-

dragelserna i det flydda, men låt mig i korthet antyda den andel, som de skandinaviska folken haft i utvecklandet af vår egen stat och vårt eget land. De bröto ban vid uppodlandet af den stora Nordvästern och hafva varit de främsta att utveckla den medborgaranda, som gör Nordstjärnestaten så stolt öfver sin ställning i den nationella stjärnkonstellationen. När inbördeskrigets hemska natt föll öfver nationen, gjorde Sveriges och Norges söner hvad de kunde för att återställa ordning ur kaos och ånyo uppföra stommen till en enad nationell styrelse. Hela regementen, hela kompanier, och enskilda soldater togo värfning under sitt adoptivlands flagga för att strida och dö för frihetens sak här i landet, på samma sätt som deras förfäder kämpat i forna dagar i länderna på andra sidan hafvet. Skandinaven afskydde träldom i den gamla världen — kämpade för att slita de kedjor, som fängslade män i den nya.

Huru mycket Nordbon bidragit till utvecklingen af vår stora stat kan ingen uppmäta. På handelns område har han förvärfvat sig en plats i främsta ledet och utvecklat sig till att blifva en hedrad och aktad medlem af samhället. Å upplysningsväsendets fält är han ej längre en efterföljare, men har blifvit en ledare. Hans högre undervisningsanstalter hafva blifvit monument till hans ära, monument öfver hvilka hela staten känner en rättmätig och förlåtlig stolthet. Å det religiösa området står han sida vid sida med de store män,

som värka för moralisk värdighet, samhällets förbättrande och människans frälsning.

Det ofvanstående antyder deras stora framåtskridande såsom folk och är resultatet af deras uppfattning, som sträfvar efter ett högt ideal.

Det fanns en tid i vår egen stat, en tid i mannaminne, då skandinaverna icke hade stort inflytande i samhället. Icke nog med att de kämpat sig till framgång, men genom sina stridsmetoders ärlighet hafva de förvärfvat sig allt folkets aktning, och själf son till en skandinavisk emigrant, står jag i kväll inför Eder såsom statens guvernör.

Jag önskar, att jag vore i besittning af vältalighetens gåfva för att på ett tillbörligt sätt kunna beskrifva deras manlighets fasthet, deras patriotism, deras kärlek till lag och ordning, deras Gudsfruktan och själfständighet. Men deras dygder äro erkända och deras bidrag till staten och dess utveckling alltför väl bekanta för att upprepas här. Namnen Lind och Nelson, Rice och Smith, Wahlström och Sverdrup, Norelius och Stub, och hundratals andra, hafva blifvit allmänt kända för allt folket. Vare sig som guvernör eller senator, vare sig i predikstolen eller i katedern, vare sig ute på fältet eller i butiken, hafva de fullgjort sina åligganden med en plikttrohet och trofasthet, som förtjäna lofordet "väl gjordt, du redlige och trogne tjänare".

Det fanns en tid, då den gamla oppositionslustan

rådde bland Sveriges och Norges söner här, såsom den en gång rådt i fäderneslandet. I våra dagar har detta motstånd försvunnit. Vi stå nu enade om ett gemensamt mål, och egna våra krafter till vårt lands ära, till samhällets förbättrande och för att lämna det bistånd, som hvarje människa är skyldig sin nästa. Hat har efterträdts af kärlek och aktning. Tvedräkt har ersatts med enighetens anda, som bådar godt för vår framtid.

En nation är icke bättre eller sämre än de invånare, hvaraf den är sammansatt. Sökande efter de högsta ideal i vårt medborgerliga och religiösa lif, äro Skandinaviens söner förenade i kampen för skapandet af den medborgare-anda, som uppehåller nationer och låter dem utveckla sin yppersta storhet.

Svensk-Amerikan såväl som Norsk-Amerikan sörjer öfver och beklagar de meningsskiljaktigheter, som uppstått i fäderneslandet och som kunna menligt invärka på de skandinaviska folkens enighet å den gamla half-ön, och dessa meningsskiljaktigheter finna ingen anklang i hjärtana hos sönerna i detta land. De finna ingen fristad hos sönerna och bröderna i detta nya land, där vi hafva lärt känna hvarandra bättre, lärt älska hvarandra mera, och lärt oss uppföra bättre och friare hem.

Jag önskar, att jag kunde sända ett budskap till de tvistande elementen i Sverige och Norge Jag skulle uppmana dem att förbinda sina sår, borttaga alla tvisteanledningar, växa samman till

en fastare förening för att i det land, där solen skiner midt i natten, grunda en nation, som garanterade alla skandinaver samma rättigheter, samt hos öfriga nationer väcka den kärlek och aktning, som skulle skänka lycka och belåtenhet åt alla invånare. Jag skulle önska, att alla medborgarne vore fria och jämlika, och landets härskare så rådig och fast, att alla skulle glädjas öfver tillkomsten af en ny nation och inbrytandet af gryningen till en frihetens morgon, som skulle öfvergå till en ärofull dag för Skandinavien.

JÄRNVÄGS- OCH ANDRA KORPORATIONS-PROBLEM

UTDRAG UR ETT ANFÖRANDE, HÅLLET AF GUVERNÖR JOHNSON INFÖR THE MINNESOTA MUNICIPAl LEAGUE I ST. PAUL, JANUARI 10, 1906.

FRÅGAN om kommunal äganderätt sprider sig som en präriebrand öfver landet. Det kloka i, att kommunalsamhällena själfva kontrollera sina offentliga nyttighetsanläggningar för det allmännas betjänande, ("public service utilities") berör direkt och på det väsentligaste sätt Er och dem, som I representeren.

Jag kan icke låta detta tillfälle gå förbi, utan att förklara, att invånarne i ett stadssamhälle äro berättigade att erhålla sitt vatten, sin belysning och annan närbesläktad betjäning till det pris, som betjäningen kostar.

En stadsstyrelse, som kontrollerar gatorna och andra förbindelseleder, som har myndighet att förläna privilegium till privata individer för att kontrollera dessa nyttighetsanläggningar, bör komma ihåg att det ur affärssynpunkt är klokt och förtänksamt, om den själf kontrollerar dessa anläggningar. De som studerat hushållningslära, ha bevisat, att

när betjäningen till folket lämnas af staden direkt, betjäningen alltid är bättre och kostar mindre än när den lämnas af privata individer, tack vare en rättighet som de fått genom privilegium eller bolagsbildning, och hvarje stadsstyrelse borde väl tänka sig för, innan den låter något af dessa stora privilegier gå sig ur händerna.

Emedan Edert är ett kommunalt förbund, sammansatt af delegater, representerande de smärre städerna i vår stora stat, så förmodar jag, att intet värf kan vara för Eder viktigare och mera helgadt än diskussionen af kommunikationsproblemet och sträfvan att utfundera metoder, hvarigenom Edra samhällen och de medborgare, som äro representerade genom Eder, skola blifva rättfärdigt och billigt behandlade af de stora bolagen för varutransport och passageraretrafik ("common carriers") på hvilka Er bekvämlighet och Edert välstånd i så hög grad bero.

Botemedlet för många dåliga förhållanden är att söka i röstsedeln, lämpligt och effektivt brukad — icke i partiandans förblindelse eller i enskilda individers intrasse — utan brukad i den noblare afsikten att befordra det allmänna bästa och bidraga till framställandet af en mera fullkomlig civilisation, baserad, såsom den måste vara, på rättvisans, jämlikhetens och ärlighetens principer.

Ett af den nuvarande tidens största problem och ett som är alldeles särskildt viktigt för de människor, som representeras af Er, är frågan om

järnvägskommunikationsmedlen och deras reglering, eller snarare fastställandet af behöriga afgifttaxor. Nationen är i denna stund i rörelse och allmänhetens uppmärksamhet är koncentrerad på Förenta Staternas kongress, och folket bidar med andlös spänning för att se om dess representant skall erhålla hjärtligt understöd och ärlig samvärkan från Förenta Staternas kongress i hans berömvärda sträfvan att befästa folkets rätt att reglera transportafgifterna. Från alla håll få vi höra, att ingen bot står att få genom lagen. Från alla håll få vi höra, att det icke är ett lämpligt åliggande för regeringen att kontrollera och reglera de stora bolagen för varutransport och passagerarebefordran. Från alla håll få vi höra, att intet intrång kan göras på kontraktets hälgd. Från alla håll höra vi, att en korporations förlänade och helgade rätt icke kan angripas, regleras eller inskränkas. Lyckligtvis har Förenta Staternas Högsta Domstol afgifvit det utslaget, att "den öfverinseende makten öfver vägarne och allmänhetens afgifter för deras bruk alltjämt förblir hos regeringen. Icke nog med, att den är dess oafvisliga rätt, men den är nödvändig för att skydda folket emot utprässning och missbruk. Dessa ståndpunkter anse vi för ovederläggliga. De hafva förklarats vara lag i denna domstols utslag. Järnvägsbolag tillhöra denna kategori". Om detta domstolens utslag är sant, så måste förvisso regeringen, som har rätt att förläna koncessioner, som har rätt att

afyttra statens jord, som har rätt att gifva stora privilegier åt en korporation, också hafva rätt att reglera och kontrollera denna korporation i dess värksamhet.

För några veckor sedan hörde jag ett sällsamt och märkligt uttalande göras af en af medlemmarne af den mellanstatliga handelskomitén (The Interstate Commerce Commission). Likt en pessimist, som icke ser något hopp, likt en person, som endast hyser misströstan, ger han uttryck åt den uppfattningen och den tron, att ingen bot kan erhållas genom lagen. Han säger: "De flesta af de män, som tjänstgöra i regeringskabinettet, i domaresätet och till och med i den mellanstatliga handelskomitén, äro advokater, som i sin professionella värksamhet varit i korporationers tjänst. Man kan icke begära af dem, att de skola ändra sina förutfattade meningar eller tänkesätt. då de nått ämbetsställning och makt. Ingen regeringsmekanism kommer att reglera monopolet Så länge som män dyrka den allsmäktiga dollarn, så länge skall den härska öfver dem".

Jag tror, att alla äro ense om, att vi lefva i en märklig tid. Vi veta och inse, att aldrig förr i världens historia några få män hafva blifvit så mäktiga på grund af sin rikedom. Statistikerna tala om för oss, att 5,000 personer besitta en tredjedel af all ägendom i Förenta Staterna. Statistikerna tala om för oss, att om samma ökningsproportion fortgår, dessa samma män på mindre

än ett halft århundrade skola, praktiskt taget, besitta all ägendom i landet. I och med det, att de nu besitta en tredjedel af landets ägendom kontrollera de uttryckligen landets affärer. De bestämma transportkostnaden , de bestämma egenmäktigt priserna på de varor, som vi köpa, och på dem, som vi producera och sälja.

Landets stora olycka i nuvarande stund är att söka i de fingerade värdesättningarne af ägendom, och i det faktum, att det amerikanska folket måste genom sin enärgi och sparsamhet betala för denna metod genom att erlägga ränta och vinst på ägendom, som icke finnes till.

Mångtaliga exempel kunna uppräknas, där en person eller ett syndikat haft ägendom till ett värde af en million dollars, och genom att utfärda nya certifikat låtit dessa representera ägendom till ett fingeradt värde af fem millioner; där industrier till ett värde af ett hundra millioner dollars sammanslagits till ett företag, och genom utfärdandet af cerfikat har företaget ökats med fyrahundra procent till ett öfverdrifvet värde. Och det amerikanska folket betalar ränta och vinst på aktierna och obligationerna i detta företag med dess orimligt uppdrifna fingerade värde.

Det som skett i den industriella världen har desslikes ägt rum inom kommunikationsväsendet. Sammanslagningar hafva gjorts och nya aktieandelar hafva utfärdats långt utöfver ägendomens värkliga värde. Jag tror på lämpligheten af korpora-

tioner. Jag anser, att det amerikanska folket bör betala en rimlig ränta och tillåta en rimlig vinst å all slags legitim värksamhet. Men jag håller före, att det amerikanska folket bör betala ränta och vinst å denna ägendomens värkliga värde allenast och icke på det orättmätigt öfverdrifna värdet.

Under det senaste årtiondet hafva vi gång på gång blifvit vittne till, att det amerikanska folket, i några få individers absoluta våld, tvingats att betala, både hvad angår kommunikationsbekvämligheter och industriprodukter, en vinstproportion, som icke alls öfverensstämmer med naturliga och rättvisa förhållanden, och dessa förhållanden hafva blifvit så öfverdrifna och den finansiella själfhärskaren har utöfvat sitt tyranni i så hög grad, att de som myndighet hafva, blifvit tvungna att göra sig till förkämpar för folkets intrössen. Åsidosättande alla andra uppgifter, riktar nu Förenta Staternas President sina ansträngningar på att skaffa folket rättighet att bestämma och etablera afgift-taxor för alla bolag för varutransport och passagerarebefordran.

Vi få höra, att dessa saker icke kunna utföras med lagens hjälp. För ett halft århundrade sedan underrättades folket om, att intet intrång kunde göras i statens suveräna rätt. Det gjordes också underkunnigt om, att mänskliga varelser utgjorde ägendom, och att ingen inblandning kunde göras i rätten att besitta sådan. En man tillintetgjorde likafullt genom ett penndrag ägendom för

tre tusen millioner dollars och gjorde tre millioner människor fria.

Jag tror på lämpligheten af att upprätthålla ett kontrakts bindande kraft. Jag anser, att den icke bör förminskas. Men jag tror, att när en privilegierad korporation går utom gränserna för sina erhållna rättigheter, vägrar att åtlyda de lagar, som den har att tacka för sin tillkomst, och i hvilkas hägn den står, så kan den regleras, och, om så befinnes nödvändigt kan dess rättighet återtagas af folket, som förlänat den.

I nuvarande stund finnas i detta land många personer, som anse, att landets regering borde äga och sköta alla kommunikationsmedel. Visst är, att tiden ännu icke är mogen för regeringens ägandeskap, men jag vill påstå, att om regeringens rätt att reglera och kontrollera bolagen för varutransport och passagerarebefordran i utöfvandet af deras värksamhet, alltför envist motarbetas af dem, som kontrollera korporationerna, så måste pendeln lösgöras, och det kan hända att den i sitt svängande passerar förbi centralpunkten och flyttar sig lika långt öfver åt den andra sidan.

Jag kan icke tro, att en korporations privilegierade rätt är större än medborgarens konstitutionella rätt, och jag tror ej, att det är amerikansk statsklokhet att genom höga afgifter utarma det amerikanska folkets stora massa på det att stora utdelningar skola kunna lämnas till de engelska och tyska kapitalister, som hafva placerat sina

pängar i amerikanska företags aktier och obligationer. Det är en afgjord grundsats hos landets allmänna civilrätt, att alla järnvägstaxor skola vara rättvisa och rimliga. Ingen enhetlig regel har ännu antagits, och kommer enligt min mening icke att antagas, förrän regeringen fått myndighet att fastställa taxor, som äro rimliga, och att etablera dessa taxor och bibehålla dem, tills Högsta Domstolen förklarat, att de äro obilliga.

Järnvägsmagnater påstå, att vid järnvägarnes drift järnvägsmän borde tillåtas att själfva bestämma transportafgifterna, emedan frågan om fastställandet af järnvägstaxor är så invecklad och sammansatt att menige man icke kan förstå den. Det är möjligt, att han icke förstår den, men menige man förstår, att människorna emellan, statens medborgare emellan, samt mellan kapital och arbete såväl som mellan affärsmannen och löntagaren, en intressegemenskap borde finnas, som skulle göra den ene medborgarens rättigheter lika helgade som den andres — att mellan oss alla borde råda den rättsinnighet, som är absolut nödvändig och oafvislig för bibehållandet af lugn här i landet.

I, mina vänner, ären inträsserade i denna fråga af andra än politiska skäl. Den är en fråga, som framställer sig med en kraft och med ett kraf på uppmärksamhet, som borde göra mera intryck på Eder än någon annan fråga, som i denna stund föreligger det amerikanska folket till lösning. Ett järnvägsbolag kan utveckla en stad och omintet-

göra en annan. Det är möjligt för ett järnvägsbolag och ett järnvägssystem att gynna ett samhälle på ett annat samhälles bekostnad. Det synes vara järnvägskorporationers uppgift och önskan att främja de stora befolkningscentra, från hvilka deras linier utstråla. Intet stort befolkningscentrum kan blomstra och åtnjuta välmåga, med mindre det blomstrar på bekostnad af de smärre samhällena och de jordbrukande distrikten. Järnvägarne i vår egen stat och i Nordvästern hafva icke egnat samhällena på landsbygden den hänsyn, som de äro berättigade till. Korporationer, som idka värksamhet i denna stat, hafva blifvit välmående och blomstrat på den stora massans bekostnad. Man invänder, att dessa handelns pulsådror gjort mycket för denna stora stats utveckling. Detta är visserligen sant, men det måste också ihågkommas, att ingen järnväg kunde ha bestått, de stora åkerbruksdistrikten förutan, och utan samhällena på landsbygden och de mindre städerna. Och det synes mig, att ju större och starkare de blifvit, desto mindre rättvist hafva de uppträdt mot dem, på hvilka de bero för sin framgång och sin välmåga. Faktum är, att i nuvarande stund farmaren i Canada kan sända sina produkter 600 mil för samma afgift, som producenten och befraktaren i Minnesota får betala för att transportera sina varor 400 mil. Söder om oss har en stor stat genom lag tillförsäkrat invånarne ett system, hvarigenom transportafgifterna

kontrolleras. Icke nog med, att vi ej kunna uthärda jämförelse med Canada; vi kunna lika litet uthärda sådan med Iowa, och enär vår stat ligger mellan dessa två, så förefaller det mig, att ingen anledning borde förefinnas, hvarför orättvis åtskillnad skulle göras mot vår egen sköna stat och dess städer och byar.

Jag vet, att åtminstone några af landets stora järnvägsmagnater dela denna min syn på saken. För ett år sedan framställde jag samma synpunkter, som framlagts till de här närvarande, inför en skara män, hvaraf många voro järnvägsmagnater. Sedan jag slutat mitt anförande, talade en järnvägspresident om för mig, att han i dess allmänna drag gillade min uppfattning om frågan om regeringskontroll; att rabattsystemet och andra olägenheter medförde många obehag för järnvägarne också, och att dessa obehag framkallats af de stränga fordringar, som framställas från stora befraktare, hvilka understödde sina kraf med hotelser om att sända sina varor med andra järnvägar, med mindre deras önskningar gingos till mötes.

Om lagarne för kommunikationsväsendet kränkas, om orättvisor begås mot vissa samhällen, medan andra gynnas, om somliga blifva lidande, på det att fördel måtte beredas andra, hvar är botemedlet att söka? Säkert är, att lämplig och fullständig kontroll skulle afhjälpa de beklagliga förhållandena. Lindring kan erhållas på två sätt:

för det första genom lämplig lagstiftning, i akt och mening att förläna folket rätt till kontroll, och för det andra, genom ett noggrant efterlefvande af lagen. I en liten stad i södra Minnesota rådde i höstas ett stort järnvägsbyggare-snille farmaren att till lagstiftare utse män, som skulle blifva landtbruksinträssena trogna. Är icke detta råd direkt och tillämpligt äfven här? Botemedlet för mycket ondt ligger i röstsedeln, lämpligt och effektivt använd — icke i partiandans förblindelse eller i enskilda individers inträsse, utan brukad i den noblare afsikten att främja det allmänna bästa och bidraga till framställandet af en mera fullkomlig civilisation, baserad, som den måste vara, på rättvisans, jämlikhetens och ärlighetens principer.

Å SLAGFÄLTET VID VICKSBURG

ANFÖRANDE, HÅLLET MAJ 25, 1907 VID AFTÄCKANDE AF MONUMENTET TILL MINNE AF SOLDATERNA FRÅN MINNESOTA.

VI hafva samlats här i dag för att aftäcka detta minnesmärke öfver de Minnesota's söner, som deltogo i belägringen af Vicksburg, och som fingo företrädet framför sina kamrater att bjuda sina lif som offer på vårt lands altare. Jag vet, att våra ord eller handlingar icke kunna förhöja glansen af deras bedrifter; det som försiggår vid detta tillfälle, blir af dem oförmärkt, och likafullt det minsta, som den stat, som vi representera kunde göra var att uppresa en kolonn till minnet af våra döda hjältar.

Det är icke min afsikt att lämna en öfversikt af eller uppfriska minnet af tilldragelserna under den blodiga konflikten för ett halft århundrade sedan; det är icke mitt uppsåt att diskutera de tvistefrågor, som förorsakade det största inbördeskrig, som världen någonsin skådat; det är icke min önskan att skryta öfver segern, som vanns af den ena sidan, eller triumfera öfver det nederlag, som föll

på den andra sidans lott. Vi samlas här såsom amerikanska medborgare, och medföra kärlekens och hängifvenhetens girlander till de bortgångna sönerna från vår egen stora stat.

Här sofva de bredvid dem, som de stredo emot. De hafva omsider nått den fullkomliga friden. Den sak, för hvilken de blödde, är afgjord. Den behöfver ingen försvarare, den behöfver intet skydd, den inbjuder ej till någon polemik; upprorskriget är för längesedan afslutadt. Alla, som deltogo däri, voro amerikanare. Den enes tapperhet var lika stor som den andres. Den enes samvete var likadant som den andres. Vare sig striden gällde rätt eller orätt, så fördes den af tappra män. Ur tvisten framkom det nuvarande Amerika, det största land, som världen någonsin sett; ett land, lika kärt för den ene som för den andre. Ur tvisten framkommo stora ansvarsåligganden; plikter som åligga dem, hvilka nu äro i åtnjutande af de välsignelser och privilegier, som striden skänkte. Stark och ärofull, låter Amerika sitt ljus stråla öfver millioner af fria män. Nationen bjuder sitt skydd och sina tillfällen till alla, som söka dess institutioners hägn. Vi kunna ej blifva delaktiga af dessa välsignelser, med mindre vi också äro villiga att dela skyldigheterna. Hvarje tidsålder bär i sitt sköte möjligheter och allvarliga skyldigheter. Hvarje tidsålder har sina problem, hvilka måste lösas. Och säkert är, att vår tid icke saknar sådana.

Å VICKSBURG'S SLAGFÄLT

Ett af de största problem, som föreligger det amerikanska folket till lösning, är besläktadt med det stora problem, som Amerika's folk sträfvade att lösa under inbördeskrigets mörka dagar. Misslyckade ansträngningar gjordes till dess lösning vid konfliktens slut. Men då blödde ännu såren; det allmänna medvetandet var i ett tillstånd af förvirring. Folkets sinne var fylldt med passion, och den afgörande slutledningen hade ännu icke nåtts, har icke ens uppnåtts nu, och kommer utan tvifvel att sätta folkets klokhet på prof för lång tid framåt. Jag hyser intet tvifvel om det amerikanska folkets förmåga att lösa hvarje problem, och att lösningen skall blifva den riktiga. Jag tror, att när denna viktiga fråga omsider afgöres, den skall afgöras af dem, hvilka bäst känna till den och klarast förstå den; af dem, för hvilka den är alltid förnimbar; och af dem, som för densamma visa det största personliga intrásse. Den kan icke afgöras, förrän den afgöres ordentligt, och afgöres på sådant sätt, att hvarje amerikansk medborgare tillförsäkras sina rättigheter enligt konstitutionen. Den kommer icke att afgöras genom vapenbrak. Dess lösning måste och skall blifva fredlig, och den skall åstadkommas genom en bättre kännedom om alla spörsmål, som angå det amerikanska folket. En kännedom, som skall komma oss att öfverse med felen hos dem, hvilkas åsikter vi ej kunna dela, och som skall låta oss sätta värde på förtjänsterna hos människor i

allmänhet och få klart för oss, att Amerika icke förlänar några speciella privilegier till någon klass, utan garanterar upplysning, utveckling och välstånd till alla, som önska förvärkliga det som amerikanskt medborgareskap i dess högta och bästa form innebär. Österut, västerut, i norr och i söder har vårt land under det senaste halfva århundradet kunnat glädja sig åt en utveckling, som saknar motstycke i världshistorien. Den framtida tillväxten och det framtida befordrandet af vårt medborgarskap och af våra materiella resurser beror helt och hållet på befolkningen. Såsom amerikanare måste vi handla i samförstånd för att främja allting, som afser att befordra våra institutioners fullkomnande. Åskådningarne kunna vara olika rörande teorier och metoder, men vi måste vara eniga om den idén, att Amerika måste nå sin mäst fullkomliga storhet genom sina invånares patriotism. En patriotism, som icke nödvändigtvis är resultatet af konflikt, men af tålamod och själfuppoffring, af ärlig sträfvan, af samvetsgrant nit, af ärlig afsikt.

Amerika har haft sin första och sista stora inbördes konflikt. Det monument, som upprests här på detta fält, afser ej att föreviga eller hålla vid lif krigsandan, men det är ett monument åt det fredliga samband, som i framtiden måste finnas mellan alla våra medborgare. På samma sätt som den färgskiftande rägnbågen är ett tecken, att icke mera någon flod skall komma för att fördärf-

va jorden, på samma sätt är denna kolonn ett fridens emblem och en förklaring, att hädanefter och för all framtid amerikanare aldrig mera skola motsätta sig hvarandra med vapenmakt, utan endast och allenast i ett begär att täfla i ädel täflan om att arbeta för mänsklighetensupplyftning. Det skall alltid meddela vandraren, att tappra män icke sveko sin plikt, och påminna kommande släkten, att det höfves den sanna amerikanske medborgaren att väl och modigt utföra sin plikt. Den kommer också att beteckna vår tacksamhet för förtjänst och uppoffring, och lära människorna, att invånarne, som bilda stater och nationer, icke äro otacksamma; att hjältar ihågkommas på detta sätt för deras bidrag till det underbara oberoende, som skänker fart åt det nationella lifvet.

ANFÖRANDE Å PROMOTIONSDAGEN VID PENNSYLVANIA'S UNIVERSITET

HÅLLET I PHILADELPHIA JUNI 19, 1907.

FÖR första gången i denna stora lärdomshärds historia, en historia, som kan följas tillbaka ända till kolonial-tiden, har dess rektor beslutat att vända sig till den fjärran Nordvästern efter en person att hålla promotionsanförandet vid utgången af denna termin. Han har icke till fullo förklarat, hvarför den stora hedern kommit mig och den stat, som jag representerar, till del.

Kanske tänkte han på, och det med rätta, att Nordvästern, det välde som sträcker sig från "de stora sjöarne" till Stilla Hafvet, är de stora möjligheternas land, är det solbelysta området för all världens ungdomskraft, bildning och ärelystnad; är löftets land för det uppodlade förståndet och de framåtsyftande idealen hos Israels barn på Atlanter-sidan af Alleghany-bärgen.

Kanske tänkte han, på och äfven därvidlag med rätta, att hvad Delaware-dalen varit för amerikanska kontinenten och för världen under tre hundra år af vårt lands koloniala och konstitutionella tillvaro, det är Mississippi-dalen af ödet bestämd att

blifva, ja, har allaredan delvis blifvit, en faktor i nationens politiska och industriella utveckling och ett Mecca för Europas flitiga landsökare, såväl nu vid middagshöjden af vår nations utbredning i det tjugonde århundradet, som under kommande generationer, och med framsynthet och klok omtanke kanske han planerade för Eder — en plan som har min varma rekommendation och mitt hjärtligaste understöd — en andel och en plats å detta stora centralområde för nationell utveckling och denna omfattande skådebana för nationell värksamhet.

Kanske Er rektor, såsom det hedrade öfverhufvudet för staten Pennsylvanias högsta bildningsanstalt, tänkte på, och allt fortfarande med rätta, att Nordstjärnestaten, å hvars vägnar jag här uppträder, kan framföra ett budskap af broderlig helsning och vänskap till den stora "Keystone" staten, på grund af blodets och släktskapens band, och på grund af de industriella förbindelser och historiska traditioner, hvilka för all framtid förena de två staterna.

Ni torde komma ihåg, att Minnesotas förste territorial-guvernör under dess banbrytande utformningsperiod, sedermera guvernör under inbördeskrigets hemsökelser, och Förenta Staternas Senator under det nationella återuppbyggningsarbetets dagar och två gånger Ert ombud i kongressen i den nationella hufvudstaden, den duktige och erfarne statsmannen, den numera aflidne Alex-

ander Ramsey — var en son af Pennsylvania, född i Er hufvudstad Harrisburg af äkta Pennsylvania-stam, en blandning af skotsk och tysk, och att hans ståtliga hustru, en dotter af Pennsylvania. såsom anstår en afkomling af anhängarne af Penn, använde de för hennes kväkareförfäder traditionella "thee" och "thou", då hon talade. Staten Minnesota står för sin femtio-åriga blomstrande utveckling såsom en medlem af Unionen i stor tacksamhetsskuld till Alexander Ramsey och hans kväkarehustru för deras arbete, framsynthet och visdom, och hälsar i dag Pennsylvanias söner och döttrar välkomna till en bygd, där Pennsylvania-stam och Pennsylvania-principer hafva så länge varit rådande, att de blifvit kött af vårt kött och ben af våra ben.

Mellan de två staterna finnes ett annat fäderneärfdt släktskapsband, som nästan är af af äldre datum än upptecknad historia. Ni vet, att den öfre Mississippi-dalen i vår tid är den skandinaviska rasens hufvudsakliga hemvist i Amerika. För två och ett halft århundrade sedan hade skandinaven i Amerika sitt hem i Delaware-dalen. Svenskarne voro de tidigaste stadigvarande nybyggarne icke blott i Pennsylvania, men också i Delaware och västra New Jersey. Innan han föll å slagfältet vid Lutzen, hade Gustaf Adolf för den svenska regeringen uppgjort utkastet till ett New Sweden i Amerika, som skulle blifva en fristad för alla, som sökte religiös och politisk frihet, och

fribrefvet anno 1634 för kolonien New Sweden å Delaware var ett fullföljande af hans önskan i dödsstunden. Nästan ett halft århundrade, innan Penn erhöll sitt fribref, hade de svenska banbrytarne från indianerna köpt land på båda stränderna af Delaware från Delaware Bay uppför floden så långt som till Trenton. De uppförde många fästen och byar och grundade staden Wilmington år 1638, mer än sextio år innan Penn lämnade fribref åt Philadelphia; och på en ö strax nedanför denna stad grundade de koloniens hufvudstad. År 1655 blef kolonien New Sweden genom eröfringens makt uppslukad af New Amsterdam, som i sin tur i kraft af engelsmännens besittningstagande blef New York; men de svenska nybyggena fortsatte att blomstra, tills genom Penn's fribref de blefvo kärnan för de invandringar af kväkare och tyskar, hvarigenom Pennsylvania grundades

Det var till dessa banbrytande svenska nybyggare samt till kväkarne och de tyska grannarne, hvilka snart förenade sig med dem, som Penn riktade den epokgörande proklamationen af anno 1681, med dess berömda garanti — "I skolen styras af lagar, som I själfva hafven stiftat". William Penn's proklamation var den demokratiska föregångaren, om ej det historiska upphofvet till de stora historiska dokumenten från anno 1776, 1787 och 1789, hvilka voro grundvalarne för denna republik vid dess stiftande, äro dess lefvande anda i dag och, tror jag, komma att för för all framtid

förblifva frihetens ljuskälla i hvarje luftstreck och i hvarje land.

Om jag i dag, såsom en anspråkslös ättling af Gustaf Adolf's anhängare, skulle till Eder, afkomlingarne till Penn's anhängare, utfärda en hälsnings- och lyckönskningsproklamation, för att välkomna Eder till den fruktbara jorden och de lockande möjligheterna i staten Minnesota — hvilket jag nästan vore hågad att göra — så kunde jag ej skrifva en hälsning mera passande för tillfället och mera lämplig för ämnet, än den som Penn skref för 226 år sedan till de banbrytande anhängarne af Gustaf Adolf på denna plats, där Ert universitet ligger, och hvilken hälsning hade följande lydelse:

"Mina vänner, jag önskar Er all lycka både här i lifvet och i det tillkommande. Dessa rader äro ämnade att låta Er veta, att det har behagat Gud och Hans Försyn att anförtro Er i min vård och tillsyn. Ehuru jag aldrig förut haft ett sådant uppdrag, så har Gud likafullt skänkt mig en insikt om min plikt och ett redligt hjärta att rättskaffens göra den.

"Jag hoppas, att Ni ej må få obehag af Eder ändrade ställning genom kungens beslut; ty I ären nu icke längre lämnade till pris åt någon guvernor, som kommer hit för att skaffa sig en stor förmögenhet. I skolen styras af lagar, som I själfva hafven stiftat, och lefva som ett fritt,

och om I så önsken nyktert folk. Jag skall ej inkräkta på någons rätt eller förtrycka någons person. Gud har skänkt mig en bättre föresats och gifvit mig sin nåd att hålla den. Korteligen, jag skall hjärtligt gifva mitt samtycke till allt, som nyktra och frie män kunna rimligtvis önska göra för tryggandet och förhöjandet af sin egen lycka.

"Jag anropar Gud att han måtte styra Eder i ett rättfärdigt lefverne, och mån I hafva framgång däri och Edra barn efter Er. Eder sanne vän

"Wm. Penn".

"April, 1681,

Den enda gång, som Penn någonsin trädde emellan för att protestera mot det slags styrelsesätt, som hans kolonister uttänkte i deras "Heliga Experiment", som han kallade det, var när han tre år senare skref till dem från London: "För Guds skull, för mig och för det arma landet, varen icke så svaga för styrelseformer", hvilket bevisar, att Penn var en af de ursprunglige demokraterna i Amerika.

Den stora inbördes konflikten anno 1861 sammanknöt emellertid föreningsbanden mellan Minnesota och Pennsylvania ännu starkare genom Unionens flagga och självuppoffringens blod. Då det första skottet affyrades mot Sumter, var Minnesota en outvecklad stat på civilisationens gränsområde, ännu icke tre år gammal, och utgjorde jämte Oregon och Kansas, hvilka nyligen uppta-

gits, en af de spädaste medlemmarne af Unionen Likafullt var 1sta Minnesota-regementet det första regemente, som erbjöd sina tjänster åt Abraham Lincoln för att stödja Unionens sak; och af en total befolkning af 172,000, togo 24,000 eller fjorton procent värfning för att strida för sitt lands väl.

Under denna vecka för fyrtiosex år sedan försiggick den stora promotionen för de unga män, som tillhörde det första Minnesota regementet. De utgjorde årsklassen 1861 och voro Minnesota-gossar i blått, ifriga att få inträda på soldatbanan De flesta af dem voro af ungefär samma ålder, som de hvilka tillhöra denna Pennsylvania Universitetets årsklass 1907, enkla, unga män, söner af banbrytarne på gränstrakten, men de utgjorde likafullt en klass med nobel härstamning — voro afkomlingar å ena sidan af Miles Standish och Pilgrimerna, och å den andra, af kavaljererna från Södern, Carroll och Harrison, från Maryland och Virginia; söner af Irland och Skotland, och afkomlingar af Pennsylvania-kväkare och holländare från New Amsterdam; afkomlingar af soldater som bivackerat vid Rhen, och af anhängarne till Gustaf Adolf, hvilka vid Lutzen marscherat till tonerna från den helgade stridshymnen "Vår Gud är oss en väldig borg".

Det bör inträssera Er att veta, att de pängar, som i första rummet erfordrades för att utrusta det första Minnesota regementet, anskaffades af Gu-

vernör Ramsey bland hans Philadelphia-vänner.

Förliden torsdag för fyrtiosex år sedan fick årsklassen 1861 sina diplom i form af befallning från Simon Cameron, också en son till Pennsylvania Lincoln's förste krigsminister, att begifva sig till Harrisburg, Er hufvudstad, för erhållande af vidare instruktioner. Denna dag för fyrtiosex år sedan marscherade de genom Er stat, och Pennsylvania-rekryterna i blått ropade efter dem, hvarhälst de drogo fram: "Gå till anfall, Minnesota gossar; gå till anfall; vi skola förena oss med Er om några dagar".

Minnesota-ynglingarnes tapperhet sattes snart på prof. Det hände knappa två år senare, den 2dra Juli 1863 — ja, Ni känner historien. Det var den andra dagen vid Gettysburg. Sickles' trupper, som besegrats i pärsikoträdgården, flydde för de öfverlägsna stridskrafterna under Longstreet och Hill. Åtta kompanier af det första Minnesota regementet, inalles 262 män, bevakade ett batteri å kullen till detta Union-männens centrum. General Hancock red upp dit i full fart, och sedan han fåfängt sökt hejda de flyende, sporrade han sin häst och nådde fram till den plats, där Minnesota-regementet stod ståndaktigt.

"Hvilket regemente är detta"? frågade Hancock.

"Första Minnesota-regementet", svarade öfverste Colvill.

"Storma stridslinierna därborta", ljöd Hancock's stämma.

Först i hastig marsch och sedan i språngmarsch rusade dessa 262 män med fällda bajonetter nedför kullen, utan att aktgifva på tät eldgifning från sydstatsmännen, genombröto deras första stridslinie och drefvo den tillbaka mot den andra och hindrade därigenom sydstatsmännens hela framryckning; sedan försvarade de sin position i den torra bäcken nedanför, i skyddet af stenar och stubbar, tills Union-männens reserv intagit position därofvanför och vände drabbningen vid Gettysburg till en seger för Unionsmännen.

Efter att ha uträttat sin plikt, marscherade det första Minnesota regementet såsom segrare tillbaka till sin position. Men icke de 262 voro med. Endast 47 — 215 lågo döda eller sårade på fältet — icke en man saknades.

Vid den lätta brigadens angrepp vid Balaklava dödades 247 af ett totalantal af 673 eller 37 procent. Vid det första Minnesota-regementets angrepp vid Gettysburg, icke å hästrygg i blind galopp, men till fots, mot eld och död, var förlusten 83 procent.

I sitt arbete "Regimental Losses in the American Civil War" (Soldatsförluster under det amerikanska inbördeskriget) beskrifver öfverste Fox det första Minnesota-regementets uppoffrande såsom "utan motstycke i den modärna krigskonstens annaler". General Hancock, som utfärdade den befallning, som räddade dagen, sade om dessa un-

ga mäns bedrift: "Ingen tapprare bragd finnes antecknad i historien".

Om de unga männen och kvinnorna i denna Pennsylvania Universitetets årsklass 1907, från Minnesota önskar ett tecken, en inspirationens anda, ett prof på de egenskaper, som skänka seger och framgång här på jorden, och ett föredöme af ryktbara och ärofulla bedrifter, som kunna utföras genom högt syfte och fast beslut, så vill jag för Eder utpeka 1861 års Minnesota klass, hvars blod, som utgöts för Er och för alla, utgjort en del af Pennsylvania's jord under mer än fyrtio år.

Det är icke min afsikt eller mitt hopp att undervisa Eder; men förutseende Eder ärade rektors önskan, bringar jag Eder ett uppmuntrans och de goda tillfällenas budskap. Jag önskade ej uppehålla mig vid det flydda, vid Edra studiekurser eller Edra kamratförbindelser. Dessa äro på sätt och vis ändade. Edert akademiska lif är slut, och dess framgångar eller misslyckanden tillhöra det flydda. Intet tvifvel råder om, att de år, som nu hafva gått förbi, varit välsignelsebringande, ty hvarje man och kvinna, som erhållit en akademisk eller universitetsbildning, måste lyckönskas därtill. Somliga påstå, att den är af ringa eller intet värde: att Lincoln icke var en studerad man; att Dartmouth icke gjorde Webster mycket godt, och att den senare skulle ha blifvit stor, äfven om han icke tillbrakt någon del af sitt lif inom ett universitets murar. Kanske, och ändå var Webster

en studerad man. Hvem vet, hvad han kunde ha blifvit under andra förhållanden? Det är sant, att Lincoln förvärfvade sig sin kunskap i människoumgängets universitet, men hvem vet hvilken uppoffring det kostade honom, och hvem vågar påstå, att han ej skulle ha blifvit större, om han haft förmånen af en universitetsuppfostran. Det är lyckosamt för ett land att i många centra hafva samlade många män med stor lärdom, hvilka kunna meddela åt andra tidsåldrarnes visdom. Det är lyckosamt för hvarje tidsålder att hafva män, hvilka äro villiga att uppoffra sig själfva, på det att de må blifva framåtskridandets fackelbärare och hålla brinnande den lampa, hvarifrån rasens bästa tankar och högsta ideal utstråla. Lincoln, och hvarje annan, som bränt flitens lampa, förvärfvade sig genom egna ansträngningar och utan bistånd, från fattiga, torra källor allt det, som meddelas Er i en mera fullständig och tillgänglig form med bistånd af lärare, laboratorier och alla modärna hjälpmedel för intellektuell forskning. Det är sannt, att uppfostran i grund och botten endast är ett odlande af de gåfvor, som vi hafva erhållit af naturen, och ett inhemtande af de metoder och principer, hvilka skola sätta människan i stånd att öppna vetenskapens dörrar och bereda tillträde till visdomens kamrar.

Dekanus för ett af våra universitetsdepartement sade en gång, att gossar ej lärde någonting vid de högre undervisningsanstalterna, att de helt en-

kelt undervisades, hur de skulle kunna inhämta saker och ting. Detta är i viss mån sannt; men hemligheten af kunskapens hur? hvad? och hvar? och det ordningssinne, som skänker förmågan af koncentrering, samt en bred, sann och logisk uppfattning af världens problem, allteftersom de konfrontera oss, äro de mäst värdefulla gåfvor i en värld, där förståndet för spiran. Den icke studerade, som söker täfla med en bildad man i hvilken som hälst sysselsättning, lägger märke till sin brist på universitetsstudier, och äfven om han ej är hågad att vidgå det, så skall han erkänna för sig själf att det är få saker, materiella eller andliga, hvilka han i så hög grad skulle ha önskat sig.

Jag föreställer mig, att under studietiden rikedom, eller snarare frånvaron däraf, orsakar en hel del ledsamheter. Den fattige gossen har under sin besvärliga skolgång fått lära känna, i hvilken hög grad utsikterna äro förmånligare för hans ekonomiskt mera gynnade medtäflare. Men från och med promotionsdagen är förhållandet omvändt, och den gosse, som kanske måst med eget arbete försörja sig under skoltiden, märker, att det icke är något nytt och okändt att arbeta sig genom lifvet, medan däremot den, för hvilken vedermödan varit en främling, skall finna världen vara en tvångsarbetsanstalt, med trötthet för kroppen och plåga för själen. Vederlagets stora lag gäller så lunda äfven under studietiden. Det tjänar ingen-

ting till att med oändligt beklagande återkalla i minnet de oanvända tillfällena under den tid, som gått. Samvetet sköter omsorgsfullt om den saken, och de af Eder, hvilka varit otrogna mot Eder själfva, skola få lida därför i sinom tid. Om I finnen vid en återblick, att mycket är ogjordt och att det varit bättre, om många handlingar icke utförts, är botemedlet att söka i ett bättre aktgifvande på tillfällena i framtiden. Hvad som jag allra hälst önskade uträtta genom detta personliga budskap till hvar och en af Eder på denna dag, då I blifven utexaminerade till olika banor i världens strid, är att för Er klargöra vikten af det ansvar, som hvilar på Eder från denna dag och långt in i framtiden, och att för Eder uppenbara de tillfällen, som stå öppna för hvarje man och kvinna, som haft förmånen att erhålla en akademisk bildning.

Tillfälle och ansvar gå hand i hand här i lifvet. Ansvaret beror på den utrustning, som erhållits, och de tillfällen, som bjudits, och enär de som aflagt akademiska examina, erbjudits goda tillfälleln, så äro äfven deras ansvarsförbindelser stora. Af de åttiofem millioner invånarne i denna nation, är en femtedel, eller sjutton millioner, inskrifven i skolor. Af de sjutton millioner, som bevista skolorna, kommer mindre än en million i åtnjutande af undervisning vid högskolor och akademier; och af den million eller därunder, som deltager i undervisningen vid högskolor och akademier, fort-

sätter mindre än en femtedel sina studier vid universitetet; och af dessa universitetsstuderande är det återigen endast en mindre del, som utexamineras med en fullständig universitetsbildning. I ären därföre en del af en gynnad och utvald återstod, som utsetts att utföra världens mäst fordringsfulla tankearbete. I ären det lilla fåtal som utvalts att utföra nationens mäst påkostande uppdrag.

Insen I, att I stån i skuld under hela lifvet till invånarne i detta land? Nationens sammanlagda förvaltningsfond, som placerats i dess undervisningsystem, representerar billiontals dollars af de besparingar som gjorts af den stora massan, hvilken icke får någon annan ersättning för pänningeplaceringen än den som kan komma genom Edra lefnadsgärningars inflytande på nationen och den mänskliga rasen. Ensamt den nationella regeringen har för upplysningsändamål donerat landområden, värda närmare tre hundra millioner dollars. Kommunalsamhällenas, staternas samt regeringens anslag till amerikanska skolor och universitet uppgå till millioner dollars. Det kostar Eder egen institution en och en half million dollars om året för att på promotionsdagen utsända sin årliga produkt. Er skuld till staten och skattebetalarne samt Ert ansvar inför nationen och världen, äro därför lika omfattande som Eder utrustning är grundlig och de tillfällen som bjudas Er stora och lockande.

Utom öfningen och lärdomens utrustning behöfvas andra egenskaper, som I endast själfva kunnen lämna. Manlighet och kvinlighet, ära och karaktär, äro medfödda. Upplysningen kan bidraga till att skänka glans åt dem, men den naturliga metallen måste finnas i personen, för att framträda. En människa är en människa, innan hon haft någon handledning, och ingen skolgång, sak samma huru lång, kan ingjuta ärlighet och fasthet i den varelse, som födts utan ryggrad. Upplysningen har gjort mera för civilisationen än någon annan faktor; men den kan icke framställa hos människan det ädla hjärtelaget och det höga ideal, som väcka människors kärlek, aktning och förtroende, och hvarförutan ingen framgång kan er nås och ingen framgång är värd att vinna. Världen behöfver upplysta människor, men framför allt behöfver den goda människor — ärliga människor, karaktärsfasta människor, som ej äro benägna att afsätta sitt eget förstånd genom öfverdrifvet nyttjande af sådant, som rifver ned och förstör, snarare än sådant, som uppbygger och skapar. I dessa dagar höra vi mycket talas om öfverproduktion, men aldrig har funnits och aldrig skall finnas någonting sådant som öfverproduktion af goda människor, och de skola alltid väcka uppmärksamhet och finna platser väntande på dem. Lagen om tillgång och efterfrågan gäller här lika väl som annorstädes. På detta såväl som på andra områden skolen I finna en evig lag, som är

lika obeveklig som tyngdlagen; och den är en moralisk lag, som i första rummet är nödvändig för framgång.

Den som motsvarat hvarje moraliskt kraf, skall finna ett rikt fält för möjligheter öfverallt i landet. Västern är mänsklighetens Mecca, men den kräfver ärliga, renhjärtade, kraftiga och modiga människor, lika väl som hvarje annan del af jorden. För medelmåttan har den endast medelmåttiga tillfällen att bjuda. Den skiljer agnarne från hvetet, och dess rika skördar tillfalla den förre. Tillfällen erbjuda sig för alla, i lika hög grad, men lyckan gynnar den man,

"Som, om han skänkes myndighet och makt,
Den får på ärligt vis och på sig själf ger akt,
Att hällre afgå än sin heder svika
Och ej för jagets böjelser ger vika,
Som skattar folkets tillit och är snar
Att göra det, hvaraf det nytta drar,
Och blir förtjänt af efterväridens dom:
"Han var ej fal för glans och rikedom."

Då en yngling lämnat skolan, ser han sig först om efter en plats, där han kan slå in på den bana, på hvilken han hoppas vinna framgång. Han märker, att alla de goda befattningarne äro gångna, alla de goda platserna upptagna. Så hafva de varit i alla tider. De befattningar, som äro rena namnsysslor, hafva aldrig funnits, eller också finnas de, i likhet med de bästa fiskegrunden, "litet längre bort", och när man kommer litet

längre bort, så äro de ändå litet längre bort. Världen har aldrig bjudit på så gyllene tillfällen som nu. Den stora Västern, som för ett halft århundrade var en ödemark i vildarnes våld, är bokstafligen öfversållad med gyllene möjligheter för enhvar, som har förstånd, karaktär och flit På mindre än tjugu år hafva i Minnesota blottats de mäst underbara järnmalmsförråd i världen, och från dem produceras i våra dagar hälften af Förenta Staternas järnmalm och en fjärdedel af hela världens årliga produkt.

Genom intelligenta mäns noggranna undersökning af kullarne från Montana söderut till Rio Grande, har en öken lika dyster och ofruktbar som Sahara, förvandlats och gifvit upphof till en blomstrande industri som årligen ökar världens rikedom med koppar för en kvarts billion dollars, för att icke nämna guld och silfver för många millioner dollars. Ehuru utvecklingen hittills varit stor. så är likväl arbetet endast börjadt, och väldiga skatter, som naturen gömt i hemlighetsfulla platser, ligga och vänta på företagsamheten hos den unge man, som icke är rädd att mäta sin ingeniörsskicklighet med naturens hemlighet, och som har en beslutsamhet, som af intet låter sig afskräcka. Utmed Mississippi's och dess bifloders bördiga dalar ligger ett område, som saknar sin like på någon kontinent, både hvad angår allaredan utveckladt jordbruk och ännu icke tillvaratagna odlingsmöjligheter. Outtömliga tillfällen fin-

nas här för åkerbruksvetenskap och ingeniörs konst, plus en lämplig blandning af flit och förstånd. Ehuru tre fjärdedelar af nationens spanmålsrikedom inbärgas från skördefälten i Mississippi-dalen, är ännu endast en ringa del af detta väldiga område uppodlad, och i den fjärran Västern endast en bråkdel. Modärn vetenskap, tillämpad på jordbruksarbetet, ingeniörssnillet sysslande med konstbevattning och torrläggning, samt vetenskaplig skicklighet, egnad åt att bygga goda vägar och skydda skogen, skola under deras lifstid, som jag talar inför, fyrdubbla vårt enorma västra väldes åkerbruksrikedom. Ert land ställer på Eder, 1907 års klass, och på Edra kamrater i alla andra stora universitet i landet den förhoppningen, att I skolen tillvarataga Edra utsikter och på samma gång framflytta nationens triumfvagn af industriellt framåtskridande och lösa världens problem om lifsuppehället. Ehuru Västern är rik på möjligheter, finnes där ingen plats för lättingen eller hycklaren. Där såväl som allestädes på denna roterande planet, tillfalla de bästa befattningarne de bästa männen, utgöra lön för mod, ära, själftillit och outtröttlig sträfvan.

Edra förnämsta möjligheter, såväl som Edra plikter, sammanhänga med nationen — röra sig om allas väl. Enär alla hafva gjort uppoffringar för Eder, så lämnas nu Er ett tillfälle och en privilegierad plikt att värka för alla. I och för denna värksamhet är ingen träning, ingen anda, intet hi-

storiskt ideal, ingen patriotisk inspiration jämförlig med den, som råder vid det amerikanska universitet; och här i Ert eget Alma Mater, utexaminerade från Pennsylvania's Universitet i denna de amerikanska koloniernas och republikens hufvudstad under förfädernas dagar, hafven I en fyrfaldig inspiration, icke blott af träning och omgifning, men af historisk erfarenhet och historiskt exempel. Här låg William Penn's homestead. Här hade Washington och hans frivilliga sitt läger. Här talade Adams och Jefferson, Lee och Sherman, Morris och Franklin. Här sammanträdde Amerika's kolonikongress, och här hade republikens första presidenter sitt styrelsesäte. Tack vare den mäst lysande samling af patrioter i historiens stora politiska drama, utarbetades och uppfördes här stödjepelarne för vår nationella tro och lades hörnstenarne för vårt nationella oberoende — Oafhängighetsförklaringen. Förordningen af anno 1787, samt Konstitutionen. Här hänger ännu den gamla Frihetsklockan (Liberty Bell) och här blicka Förenta Staternas grundläggare, patrioter under trenne århundraden, ned på Er, när I åtagen Er frihetens och jämlikhetens sak, hvilken de välsignade och gåfvo åt Eder i arf.

I frågen kanhända, om tiden är inne för stora medborgerliga bedrifter. Tron ej för ett ögonblick, att nationens politiska problem löstes på Washington's eller Webster's eller Lincoln's tid. Världens medborgerliga problem lösas aldrig och

kunna aldrig lösas, så länge som politisk myndighet finnes inom räckhåll för glupskhet och själfviska inträssen, och så länge som krypande ämbetsmän kunna finna speciella inträssen att betjäna. Aldrig var behofvet större efter lojala soldater, villiga att kämpa för folkstyrelsens sak, och möjligheterna voro aldrig ljusare för ärofull bedrift. Edward Burke förklarade, att den stora massan af folket var femtio år efter sin tid hvad angår politiska reformfrågor. Det vill säga, att så godt som två mansåldrar erfordras för att genom upplysning befria människorna från politisk egennyttas och fördoms slentrian. Det står i Er förmåga att reducera denna femtio-årsperiod till tjugu, tio, fem eller kanske ett år. Tron ej, att detta uppdrag är lätt. Kommen ihåg, att alltifrån de tidiga grekiska och romerska republikernas tillkomst och till vår tid med dess plundringssystem och skyddade billion-dollars truster, det politiska framskridandets bana är beströdd med patrioters ben och kantad med reformspillror. Lowell har för Er antydt politisk reforms fara och utväg i följande strof:

"Rätten lönas med schavotten,
Orätten med guld och prakt.
Dock schavotten framtid danar.
  Outgrundlig i sin makt,
Bakom förlåten Den Högste
  Om de sina slår en vakt"

Önsken I en förteckning öfver goda tillfällen för patriotisk handling? Viljen I hafva republikens problem, folkets fiender, etiketterade och uppställda till Er beskådan? I skolen finna dem på alla håll bland de speciella privilegierna, hvarhälst en folkets lag, en folkets rättighet, ett folkets förtroende, folkets skattkammare, folkets ägendom, befogenheter och privilegier brukas till privata ändamål, samt hvarhälst det offentliga inträsset är underordnadt ett klassinträsse.

I skolen finna dem i den stora frågan om trustvälde, stort till sitt omfång och blomstrande under ett motsatsförhållande af lagar, som på en och samma gång förbjuda dess tillvaro, men likafullt skydda och befordra dess utveckling. Eller i det stora kommunikationsproblemet, med järnvägskorporationer tronande på kapitaliserings-värden för aderton billioner dollars, och af regeringen begåfvade med utöfvandet af kronans suveräna rätt till all jord, och inkasserande en skatt som nu uppgår till två billioner dollars per år eller mer än tre gånger totalsumman af alla den nationella regeringens intäkter, under det att nationen endast svagt och ofullkomligt förmår kontrollera sina kommunikationsmedel. Eller också i negerfrågan, som ännu efter ett århundrades debattering och konflikt är en af de mäst invecklade och bekymmersamma, alltsedan de dagar, då Israels barn stredo mot Farao. Garrison, Phillips och deras samtida behöfde åratal för att få amerikanarne

till att inse, att slafveri icke anstår Amerika. Det invecklade nationen i ett krig, som medförde en oräknelig kostnad i människolif och pängar. Icke ens då braktes problemet till en slutlig framgångsfull lösning, ty samma rasfråga visar sig ännu på vår nationella horisont. Dess lösande uppskjutes, emedan den ledande anden icke uträknat dess gravitationslags vetenskap, och Amerika väntar allt fortfarande på honom. Somliga säga, att detta problem kommer att lösas med upplysningens hjälp, och i så fall kunna bildade män väntas taga itu därmed.

Frågan om våra kolonibesittningar kräfver den bästa och mäst försiktiga nationella eftertanke. Denna nation tillkom enligt doktrinen om en folkets omistliga rätt till själfstyrelse, såsom en protest emot teorien om utländskt besittande eller kolonialvälde; likafullt är vår nation i denna stund ett moderland, förvägrande sina koloniundersåtar till och med de rättigheter och privilegier, som garanteras i vår konstitution, hvarifrån vår regering härleder sin myndighet, och förnekande, att denna konstitution kontrollerar vår makt eller följer flaggan. Det tjänar nu ingenting till att diskutera, huruvida kriget å Filippinerna var rättvist eller orättvist; huruvida annekterandet var klokt eller oklokt. Faktum står kvar, att Filippinerna äro våra, både genom besittningstagandets rätt och genom köp. Den amerikanska flaggan vajar däröfver, och det höfves Amerika att uppträda

mot detta folk i det fjärran landet med samma rättsinnighet, som vi visa hvarandra. Vår regerings teori, ja, vår Konstitution garanterar jämlikhet till alla, som äro underkastade vår kontroll. Det kanske var ett misstag att taga öarne i besittning, det kanske har varit ett misstag att ha behållit dem; men sak samma hvilka misstag som begåtts i det flydda, så är det själfklart, att den nuvarande situationen icke kan fortfara för all framtid. Det är vår plikt att egna alla krafter åt att låta invånarne i de så kallade amerikanska biländerna lefva under sådana förhållanden, att en konstitutionell regerings välsignelser måtte åtnjutas af dem lika fullkomligt och lika fritt som af oss själfva, och att vi genom att skänka dessa välsignelser måtte vinna folkets kärlek.

Det borde vara mera omöjligt för Amerika än för någon annan nation på jorden att härska genom despotism. Amerika måste härska genom kärlek och hängifvenhet och bevara för allt folket absolut jämlikhet inför lagen. Hvem vet, om icke från de här församlade skall väljas den man eller grupp af män, som skola utarbeta en lösning af detta stora nationella eller internationella problem — internationellt emedan det med åren måste i diskussionen inblanda den stora frågan om öfverhöghet öfver Stilla Hafvet. I den fjärran Östern har uppstått en stor världsmakt, hvars horisont är vid nog för att den med afundsjuka ögon skall blicka på de öar, som utgå i västlig riktning.

Nyligen har offentlighet gifvits åt doktrinen om större sammanförande af myndighet hos förbundsregeringen för att tygla några af de onda inflytelser, hvilka hota det allmänna bästa. Enligt vårt regeringssystem äro staterna suveräna inom sina gränser hvad angår alla statens inre affärer, och hvarje afvikande från denna teori skulle, enligt mitt förmenande, bli farligt — lika farligt som om en afdelning af regeringen skulle åtaga sig de funktioner, som tillhöra en annan afdelning af civilregeringen, eller om staterna skulle inkräkta på förbundsregeringens konstitutionella rättigheter. Det förefaller mig, att grundläggarne af vår nationella byggnad utförde ett bättre arbete än de då voro medvetna om, och bättre än vi förstå uppskatta detsamma, och att vår nationella trygghet ligger i noggrann trohet mot landets grundlag. Ett af de mäst kinkiga problem, som konfronterar den framtida amerikanske statsmannen, går ut på att till den grad åstadkomma öfverensstämmelse mellan nationell lagstiftning och statslagstiftning att den förra skall innefatta allting som är strängt taget nationellt och mellanstatligt, och den senare alla förhållanden, hvilka hafva sin början och sitt slut inom staten, och jag ville råda Er till att egna noggrann uppmärksamhet åt denna fråga.

Under hela Er lifstid är det Ert tillfälle och Er plikt att protestera emot orättrådighet och förtryck, hvarhälst sådana må påträffas, vare sig å industriens område, i offentliga angelägenheter el-

ler i handelns vidgade förhållanden. Öfverväldet i Boston's hamn (The Boston Tea Party) var endast en protest emot girighetens och glupskhetens inkräktande på rättigheterna hos ett folk, som ansåg, att hvarje människa är född fri. Oafhängighetsförklaringen var en formell förklaring af de fakta och principer, på hvilka motståndet med vapenmakt var baseradt. Kungörelsen om slafveriets upphäfvande (The Emancipation Proclamation) var frukten af en protest emot orättvisa, och emot det värsta slaget af mänskligt förtryck. De flesta af oss äro hågade att tro, att om vi lefvat i det flydda, vi skulle hafva spelat framstående roller i de stora bragder, hvilka till stor del bilda världens historia; att om vi lefvat i Atén, vi skulle ha hjälpt till att forma de marmorpelare, hvilka angifva civilisationen för två tusen år sedan; att om vi lefvat i Rom, vi skulle ha tillhört de legioner, som triumferade öfver barbariet; att om vi lefvat på den tid, då Frankrikes romantiska legioner uppträdde på skådebanan, vi skulle ha bidragit till att låta Frankrikes örnar sammanmängas med de snötäckta alpernas; att om vi lefvat under vårt eget lands tidiga tillvaro, vi kanske skulle ha lidit nederlag vid Valley Forge eller delat Marion's eller Warren's öde; att, om vi lefvat under inbördeskriget, vi kanske skulle ha egnat våra tjänster till vårt lands gemensamma sak. Men vi lefde icke då. Vår blick är ej riktad bakåt. Vårt land vädjar till oss nu lika mycket, som det vädjade

till patrioterna då. Låt vara, att det icke begär att vi skola utgjuta vårt blod eller uppoffra våra lif, men det kräfver, att vi skola lefva för det, att vi skola älska det, och det gör räkning på, såsom det har rätt att göra, att vi skola skänka det vår bästa förmåga till mänsklighetens lyftande och för amerikanska institutioners framåtskridande och ära. Patrioter dogo för att bevara det åt oss. Oräkneliga grafstenar å fält i norr och i söder tala sitt tydliga språk om hvad det kostade att bevara det åt oss; monument stå för att påminna oss, att amerikanare aldrig mera skola motsätta sig hvarandra med vapens makt och att framtiden gömmer för oss det ansvar, som medföljer det högsta och bästa medborgareskapet, som tror på majestätet hos landets lag, som säger oss, att ingen står öfver lagen eller har rätt att kränka den.

På sistone har en tendens visat sig att kringgå lagen och lämna den utan afseende, och denna olaglighetens tendens har befordrats af allmänhetens tjänstemän hvilka tagit sig makten att göra åtskillnad mellan det offentliga förfaringssättet och lagen.

När en man får företrädesrätten att åsidosätta folkets vilja, uttryck i lag, eller när han, tjänstgörande i offentlig befattning, djärfves att åtaga sig en regeringsmyndighet, som icke lagligen förlänats honom, och detta förfaringssätt erhåller allmänhetens gillande, sväfva de amerikanska institutionerna i fara. Missbruk af myndighet i denna

riktning hafva gjorts i det flydda; jag hoppas dock att numera en tillväxande tendens förefinnes att afvärja denna fara. Om vi skola gå framåt i stället för att gå tillbaka, måste Amerikas intelligenta invånare göra en gemensam ansats att återställa den gällande kraften hos regeringens grund-regler och underkasta sig de fundamentala principer, hvilka äro symboler för medborgerlig och religiös frihet, och ingen grupp af människor är bättre rustad för patriotisk tjänstgöring i denna riktning än de af landets intelligenta medborgare, hvilka utexaminerats från universiteten. Mycket ondt förekommer i vårt samhälle och om det också ej direkt hotar nationens lif, åstadkommer det stor skada för de många, hvilkas möda och besparingar underhålla den. Uppdrifvandet i höjden af fingerade värden, skapandet af monopol, sammanhopandet af rikedom i några fås händer, och deras besittande af makten att främja eller förstöra hvilket som hälst företag, detta må vara industrielt eller höra hemma på handelns eller kommunikationsväsendets område, måste afskaffas, emedan de, som fått denna makt, gripits af den berusning, som ofta medföljer plötsligt förvärfvad rikedom. Ett fortsatt hängifvande åt dessa öfverdrifter måste leda till förstöring.

En af sagorna i den grekiska mytologien förtäljer, att Helios, solen, på morgonen stiger upp ur oceanen för att öfver himmelens krets köra de eldsprutande springarne, som draga den strålande

solvagnen, och att han om kvällen sjunker ned i Oceanen i Väster och färdas i en gyllene båt rundt Norden till Öster, där hans strålande palats ligga. Hans son Phaethon, en ärelysten yngling, utvärkade en dag tillstånd af sin fader att köra vagnen, men hans armar voro ej starka nog för att tygla de vilda hästarne, hvilka rusade framåt i full fart, ibland ofvan banan, så att himlen sveddes, och ibland under den, hotande jorden, tills Jupiter, för att rädda universum från förstöring, såg sig nödsakad att döda honom med en åskvigg, som träffade honom med en knall och slungade honom från hans chariot ned i floden nedanför.

Den grekiska sagan kan tillämpas på de nuvarande förhållandena. Om den berusade pänningmakten, som fattat nationens tömmar, fortsätter i sin själfviska och egenmäktiga bana, skall det amerikanska samvetet, så som det uttryckts genom lag och röstning, af ett förolämpadt folk tvingas att använda radikalmedel för att hejda den vilda flykten och återställa landet till dess industriella och sociala jämviktläge. Hvad detta land i denna stund behöfver är en nationell politik, fri från klassers, olika landsändars och speciella inträssens tyranni — en fundamental politik, som skyddar hela landets frihet, trygghet, tillväxt och utveckling, genom att lämna lika tillfällen till alla dess medborgare att njuta af de håfvor, som naturen med gifmild hand skänkt Amerika.

Rätten att besitta ägendom är garanterad af Konstitutionen, och den kan ej förvägras någon medborgare. Olika meningar råda, rörande omfattningen af denna rättighet. Utan tvifvel kunna stora företag lättare utföras genom att många rikedomar sammanföras till en korporation, men då detta skett, framställer sig den frågan, i hvilken utsträckning individernas rätt måste underordnas den korporationsbefogenhet, som sålunda genom lag förlänats. Å områdena för industri och kommunikationsväsende har visst intrång gjorts på deras rätt, hvilka arbeta, på samma gång som befraktares och konsumenters intrāssen till den grad kringskurits, att allmänhetens ovilja uppväckts emot kapitalets och korporationernas djärfhet.

Naturligtvis måste det finnas en lycklig medelväg, som skall sätta oss alla i stånd att njuta af de välsignelser, som bjudas genom amerikanska tillfällen och amerikanska institutioner. Kapital, som placerats i ett företag, måste vara berättigadt till att lämna en rimlig afkastning. Män, som på lagligt sätt förvärfvat mycken ägendom, måste bibringas den uppfattningen, att det regeringssystem som finnes, skänker trygghet; men folket måste också tryggas i sina rättigheter, det måste förskonas från monopolens utprässningar, och öfvertygas om, att lagen icke skyddar en person, endast därför att hon är rik. Dessutom måste arbetaren vara säker på god och mänsklig behandling och en

rättvis och liberal ersättning. Den suveräna makt, som tillåter en korporation att existera, måste för sig behålla rätten att öfvervaka och reglera dess åtgärder, så att korporationens till hälften officiella befogenheter utöfvas med ärlighet och rättvisa, måtta och jämlikhet. Nyligen i dagen komna dåliga ämbetsförvaltningar af garantifonderna för de lifförsäkrade här i landet; nyligen gjorda afslöjanden af nästan otroligt oärliga förehafvanden inom kommunikationsväsendet och i affärsvärlden; korporationernas vägran att lyda landets lag — allt borde låta oss förstå, att denna republik icke med trygghet kan försumma att utöfva de fredliga och konstitutionsenliga företrädesrättigheter, som ett suveränt folk besitter, att kontrollera de korporationer, som det skapat, att till underkastelse under lagen och det allmänna bästa tvinga de pänningevälden, som det uppammat och skyddar, samt att underordna hvarje speciellt intrāsse under den allmänna välfärden samt alla medborgarnes konstitutionella rättigheter.

Vår regering är af folket för folket, och folkets vilja måste vara allenarådande. Ingen person, intet inträsse, ingen klass är större än landets lag, och om vår republik skall bestå — och den måste bestå — måste makten hvila hos folkets hela massa i öfverensstämmelse med de fundamentala principerna af anno 1776 och 1789.

Jag önskar säga till Eder, 1907 års klass, att Er stat, Er nation, Ert land utgöra Er Alma Mater

och republikens flagga är Ert klass-emblem. I gån ut för att bekläda höga befattningar — att dela suveräniteten hos den största världsmakt bland nationerna. I intet land, i ingen tidsålder hafva större befogenheter, större friheter, större tillfällen, större plikter och ansvarsförbindelser väntat de intelligenta och moraliska unga män och kvinnor än dem som detta land, denna stat, detta universitet förlänar Eder, i dag den tjugonde Juni.

Ni hoppas på framgång. Hvad är framgång? Det beror på Ert ideella lif, på det lifsarbete, Ni valt, på de värdemätare som Ni ställt framför Er, på hjärtelaget, karaktären, syftet och inspirationen, som leda Eder lefnadsbana och afgöra Ert öde. Några af Er skola gå framåt för att samla rikedom; andra för att förvärfva politisk ryktbarhet eller militärisk namnkunnighet; andra för att tjäna mänskligheten på den professionella banan eller å industriens område; andra för att öka världens rikedom af literatur, vetenskap och konst; andra för att grunda hem och välsigna dess barna- och mödraskap; och andra rätt och slätt för att vara redo till tjänst, hvarhälst och närhälst som pliktens timma slår. Inga bestämda vägar finnas, inga valda mål, ingen föreskrifven plats eller tidpunkt eller förutsättning. Framgången dväljes i palatset såväl som i den torftiga kojan. Hvad angår den gyllene åldern, så försäkrar St. Simon Eder, att den ännu icke inbrutit.

Personligen önskade jag hällre kunna skrifva en bok som skulle lefva i ett hundra år, än vara i stånd att upphopa rikedom, som skulle låta mina arftagare lefva i lyx under mansåldrar, och likafullt kan upphopandet af rikedom vara till stor industriell nytta för landet och för dem, som söka ärligt arbete och ärligt inkomst. Men rikedomsförvärfning blir ett brott, när människan förvärfvar den genom att förlora alla sina ädlare känslor, genom att uppoffra sin karaktär, genom att öfverträda nationens lagar, och genom att inkräkta på andras rätt att söka ernå den högsta graden af lycka. Det är andemeningen och icke saken i och för sig, som bestämmer en lefnadsbanas upphöjdhet och graden af framgång. De största segrar kunna af världen kallas nederlag. Kommen ihåg, det tänkespråk, som valdes af denna stats grundläggare, författaren af "No Cross, no Crown" (Intet kors, ingen krona). Kommen ihåg, att endast tid och tålmodigt arbete medföra en stor seger. Kepler lärde sig ej på en natt att mäta stjärnornas gång, men förvärfvade sig kännedom om stjärnevärlden genom ett helt lifs forskning. Den store krigaren, som uppstod under den franska revolutionen, hade en själfvisk ärelystnads naturliga begåfning, men hans krigskonst var resultatet af de mäst omfattande studier af krigsförhållandena alltifrån barndomen till Waterloo. Trollkarlen i Menlo Park har skänkt eggelse åt forskningen på det att världen måtte riktas med kunskapen om det

mystiska ämne, som kanske skall revolutionera världen. I en liten stad i min egen stat har en läkare återskänkt hälsan till tusentals människor, som uppgifvit allt hopp. På sitt enkla, anspråkslösa sätt har han fyllt sitt kall med en ihärdighet i fasthållandet af sitt mål, som väckt hvarje amerikansk kirurgs beundran. Han behöfde ej de fördelar som vistelsen i en storstad alltid bereder. Hans lif var invigdt åt vetenskapligt studium och en sträfvan att nå mästerskap i sitt fack. Han ägde tillämpningsförmågans snillegåfva, och emedan ingen uppgift var honom för svår, är namnet Mayo kändt hvarhälst medicine läkare praktisera.

Jag ombad en gång det stora järngsbyggaregeniet i Västern att redogöra för sitt snilles hemlighet. Hans svar var, att det icke finns något annat snille än det hårda arbetets geni — den begåfning, som icke förbiser de minsta detaljer. Denne man kontrollerar mer än femton tusen mil järnväg och känner förhållandena å hvarje hufvudlinie och hvarje bibana samt hvarje afdelnings inkomstförmåga. Han öppnade tillfällenas dörr genom att behärska den minsta detalj af sin värksamhet och genom sin förmåga att föra alla de smärre sakerna tillsamman till en stor sak.

Utefter den norra stranden af Lake Superior ligga de största och rikaste järnmalmslager i hela världen inbäddade i marken. Ehuru de varit blottade tio år allenast, hafva de ökat världens rikedom med hundra millioner dollars om året.

Den man, som personligen har öfverinseende öfver detta stora område, var för ett kvarts århundrade sedan en järnvägsbromsare, men han hade det hårda arbetets begåfning och dessutom ett begär att hafva större kännedom om grufdrift än någon annan man i Amerika. Han öppnade tillfällets dörr och satte ett godt föredöme för de unga männen i vår tidsålder.

En advokat i Västern utsågs nyligen till att representera sin landsända i en af mäst viktiga rättstvister, som inledts af Förenta Staternas regering. Hans värksamhet hade lärt honom, att det icke fanns några stora ting i lagen; att all lagfarenhet var sammansatt af små detaljer, för hvilkas sammanväfvande outtröttligt arbete och ärlig ansträngning voro väsentliga.

Alla dessa män voro af blygsam härkomst, och trädde ut i lifvet under bra mycket mindre gynnsamma omständigheter än dem, som världen gömmer för Er. Detta visar Eder, att framgång icke nås på en dag, på en månad, på ett år. Den nås under en lefnad — ett lif af fast beslut och uppoffrande af oväsentligheter. Må denna framgång bli Er — den trogna tjänstens och det ärliga uppsåtets framgång, sak samma om lefnadskallet är upphöjdt eller ringa.

Kommen ihåg, att Ert lands öde i morgon beror på de ungas hugstora bedrifter i dag. På Er, Er manlighet, Er entusiasm, Er trohet till sanningen, Er hängifvenhet till land och folk bero möj-

ligheter, tillfällen och utsikter, hvarom vi nu ej ens kunna drömma.

PÅ SLAGFÄLTET VID SHILOH

ANFÖRANDE VID AFTÄCKANDE AF MINNESOTA MONUMENTET APRIL 10, 1908.

REPRESENTERANDE staten Minnesota's invånare äro vi församlade å ett af de historiska slagfälten från inbördeskriget för att egna en hyllning af respekt och tillgifvenhet åt minnet af de af Minnesota's söner, hvilka här uppoffrade sina lif, på det att vår nation skulle allt fortfarande vara enad. Deras uppoffring gällde ej personlig vinst, men framkallades af pliktuppfyllelsens ifver, och var ett bidrag till tidsålderns civilisation och hade till afsikt att bevara den mänskliga friheten okränkt.

Jag vet, att mina ord icke kunna lägga något till eller draga något ifrån deras bragds ära, som i och för sig är ett beståndande monument till den amerikanske soldatens patriotism och hjältemod. Deras offer skilde sig icke från det, som under alla tidsåldrar gjorts af frihetens tillgifne anhängare, hvilka sträfvade efter ett regeringssystem, som skulle åt folket garantera rätten till lif, frihet och ägendom. Kärleken till friheten har ej tillkommit i detta land; den fanns omkring Donau-

trakten och på Östersjöns stränder, när Rom hade nått sin största makt under käjsartiden. Den tilltog i kraft, allteftersom århundradena förflöto, och erhöll sitt högsta uttryck i den stora engelska "Magna Charta", de medborgerliga rättigheternas fribref, som för alltid skyddade invånarne i det landet mot deras despotism, hvilka gjorde anspråk på herravälde "genom Guds nåde". Från civilisationens första begynnelse har människan alltid måst kämpa mot de starkes despotiska öfvervälde och har aldrig tvekat att utgjuta sitt blod, om hon genom detta offer kunde skänka en frihetens arfvedel till eftervärlden och till dem, som voro henne kära; och ehuru det omedelbara resultatet icke alltid varit rättvisans triumf, så skulle ingen af historiens stora drabbningar ha kunnat utkämpas med mindre på den ena eller den andra sidan funnits personer, villiga att uppoffra sina lif för det allmänna bästa och för fastställandet för all framtid af de frihetsprinciper, hvilka människan altid så varmt omhuldat.

För etthundra trettiotvå år sedan öfverflyttades mänsklighetens stora strid från den gamla världen till den nya, och på grund af detta lands isolerade läge, på grund af de mäns ädla karaktär, hvilka uppträdde till försvar för frihetens sak, och på grund af den märkliga seger som de vunno i striden, erbjöds här ett tillfälle att genom skrifven lag gifva bestämt uttryck åt de sträfvanden, som patrioterna i alla tidsåldrar värkat för. De män-

som lade grundvalarne för denna regering, hade underkastat sig patriotismens högsta pröfning, ty de, som inspirerade Förenta Staternas Konstitution, voro desamma, som invigt sina lif, sin ägendom och sin ära för oberoendets sak.

Det regeringssystem, som uttänktes af våra förfäder, antogs efter den mäst genomgående rådplägning, och efter den grundligaste undersökning, och icke förrän de voro öfvertygade om, att folkets rättigheter skulle tillvaratagas vid bestämmandet af regeringens befogenheter. Systemet grundades på den teorien, att rätten är inneboende i folket att fastställa eller förändra sin styrelseform, och i konstitutionell konvention för ändamålet enades de olika staterna om och antogo en konstitution som är den grundval hvarpå nationen hvilar. Och, såsom Washington sade: "Den konstitution, som vid en viss tidpunkt finnes, är obrottsligt bindande för alla, tills den förändras genom hela folkets uttryckliga och behöriga åtgärd. Ett folks nedärfda befogenhet och rättighet att upprätta en regering förutsätter, att det är hvarje individs plikt att lyda den upprättade regeringen".

De ursprungliga oafhängiga staterna, hvilka genom sina representanter år 1787 enades om att bilda en förbundsregering för vissa angifna syften. läto sig angeläget vara att i den konstitution hvarom de kommo öfverens uppräkna dess befogenheter.

Ehuruväl hufvudafsikten med en skrifven kon-

stitution är att fastställa en regerings befogenheter, och att begränsa regeringsystemet, så är ett dylikt dokuments viktigaste uppgift att förekomma lömska ingrepp i den individuella medborgarens rättigheter, såväl från deras sida, hvilka bekläda politiska befattningar, som från dem, hvilka på grund af sin rikedom och sin ställning hafva ett mycket större inflytande än den vanlige medborgaren. Därför ansågs Förenta Staternas Konstitution af dess upphofsmän såsom ett dokument af den mäst helgade betydelse, och det bestämdes, att en förändring däraf endast kunde göras genom själfva folket, hos hvilket all makt är förlagd, och då endast efter den utförligaste diskussion och det vidaste offentliggörande.

Under det välgörande regeringssystem, som så grundades, har nationen gått framåt, och invånarne äro belåtna. Ett stort moln hotade nationen i form af ett hemskt medborgarkrig, hvarunder två delar af landet bekämpade hvarandra. De hjältar, som hvila här, gåfvo sina lif, på det att denna nation måtte kunna bibehållas så, som de ärfde den från sina förfäder. På ett annat slagfält under detta krig sade Abraham Lincoln: "Det höfves oss, som lefva, att inviga oss till fullbordandet af det ofulländade arbete som de hittills på ett upphöjdt sätt främjat. Det höfves oss att här invigas till den stora uppgift, som föreligger oss; må vi från dessa hedrade döde erhålla inspirationen till ökad hängifvenhet till den saks stöd,

för hvilken de lade i dagen den största hängifvenhet, hvaraf de voro mäktiga; må vi besluta, att dessa hjältar icke skola ha dött förgäfves; att denna nation skall, med Guds hjälp, hafva en ny frihetens födelse, och att en regering af folket, genom folket och för folket icke skall försvinna från jordens krets".

Borde vi icke i dag helga våra ansträngningar för bevarandet af den amerikanska frihetens principer, och en konstitutionell regeringsform, som köptes med patrioternas blod. I denna stund, när en benägenhet synes förefinnas att afvika från de fastställda formerna, när en önskan förmärkes hos dem, som myndigheten hafva, att underkasta sig en central byråkrati snarare än en representativ demokrati — då höfves det Eder och mig att protestera emot hvarje afvikelse från den styrelse som blef vår genom "Constitutional Convention" år 1787, och genom de tillägg, som sedan gjorts därtill genom folkets uttryckliga vilja.

Våra plikter sammanhänga ej med den förflutna tiden, och icke helt och hållet med den nuvarande, men i hög grad med den tillkommande. Om republikens öde beror på nutidens amerikanare, så höfves det dem att påvärkas och låta sig styras endast af patriotisk impuls och af en önskan att göra det, som skall i största mån bidraga till bevarandet af republikanska institutioner. Och i en sträfvan att förkofra vår civilisation måste vi afvisa de falska anspråken hos själfviska in-

trässen och aldrig glömma den amerikanska grundsatsen, att vårt mål bör vara att ernå det största möjliga goda för det största möjliga antalet, för att slippa andra nationers bittra erarenhet, och vi måste framför allt erinra oss, att de som skrefvo vår Konstitution, ifrade för folkets jämlikhet och ansåg regeringens främsta uppgift vara att bevara denna jämlikhet. Under vårt regeringssystem har nationen nått en hittills oöfverträffad materiell utveckling. Folket har nått en högre grad af välstånd än de personer, som lefde för ett århundrade sedan, kunde drömma om. Men på grund af landets utveckling och de förändringar, som ägt rum i de ekonomiska förhållandena, och specielt på grund af tillkomsten af stora privata korporationer, hvilka utföra många af regeringens funktioner, har det visat sig nödvändigt att sträng regeringskontroll utöfvas och att de lagar strängt efterlefvas, som stiftats för att hindra den rike och kraftige från att inkräkta på den fattiges och svages naturliga och lagliga rättigheter.

Det utomordentliga förutseendet hos detta lands fäder vid uppgörandet af Förenta Staternas Konstitution, framgår af det faktum, att i trots af alla de förändringar, som ägt rum i de industriella och ekonomiska förhållandena, i trots af landets oväntade utbredning, Konstitutionen har visat sig vara tillräckligt smidig för att svara emot hvarje oförutsedd tillfällighet. Låtom oss komma ihåg

detta, ty fara föreligger i vår tid för att det amerikanska folket skall låta sig invaggas i en falsk trygghet och genom att gifva efter för krafven från själfviska intrāssen, tillåta upphäfvandet af konstitutionella bestämmelser, under hvilka det amerikanska folket nått sin underbara grad af materielt välstånd och bibehållit medborgarens individuella frihet.

Den gamla romerska republikens konstitution, som i fem hundra år erkänt folkets vilja som den högsta, uttänjdes genom exekutiv tolkning, och hopkrymptes genom exekutiv förvaltning, tills Rom så fullständigt växt ut ur sina demokratiska förhållanden, att den blef endast en tragedi och en tradition. Låt oss bedja den Högste om hjälp att undvika misstag, för att rädda oss från de villfarelser som ödelade Rom, och genom att undgå dem skall Amerika fortgå i sin utveckling, och nå en fullkomning, som skall blifva till inspiration för rättänkande män i alla kommande tidsåldrar.

Vår regering är uppdelad i tre åtskilda och uttryckligen likställda grenar, den lagstiftande, den värkställande och den juridiska. Fara skall förvisso hota denna republik, när någon af dessa regeringsafdelningar försöker på minsta sätt att tillvälla sig de andras funktioner. Och ehuru det då och då kan hända, att en landets domstol, vid tolkandet af Konstitutionen, upphäfver en paragraf däraf, så tror jag, att landets folk skall höja sig öfver domstolars felbarhet och genomdrifva sina

rättigheter och bevara dem. Vår skyldighet är att afhålla oss från att med orätt kritisera den värkställande tjänstemannen, den lagstiftande församlingen eller domaren. Vår plikt är att erkänna lagens majestät, när en lagstiftande församling antagit en lag, att åtlyda och tillse efterlefvandet af den, och att äfven om en domstol har orätt, respektera dess utslag, ty när aktningen för dessa institutioner är gången, så är själfva regeringsstommen dömd att förvittra. Om sedan folket efter att ha på sådant sätt gifvit efter för myndighetens utslag, anser det tagna steget sådant, att det ej skulle ha utförts af det speciella departementet, så är det vår oafvisliga rättighet att så begränsa dess befogenhet, att ett upprepande af misstaget förekommes.

Nyligen har landets Högsta Domstol afgifvit ett utslag af afgörande inträsse och vikt för det amerikanska folket, emedan den, så som en dess medlem förklarat, fastslagit en princip, som "skulle genomföra en radikal förändring af vårt regeringssystem och inleda en ny era i det amerikanska juridiska systemet och i förbundsregeringens förbindelser med statsregeringarne. Det skulle gifva underordnade förbundsdomstolar befogenhet att hålla uppsyn öfver och granska staternas officiella åtgärder, såsom om de vore biländer eller provinser. Den skulle ställa Unionens stater i en underlägsen ställning, som man aldrig kunde drömma om vid den tidpunkt, då konstitutionen antogs eller när

det elfte tillägget (eleventh amendment) gjordes till en del af landets högsta lag". Om detta är utslagets innebörd, då markerar det, enligt min mening en af de beklagligaste tilldragelser i vår republiks historia, emedan vårt regeringssystems grundteori är baserad på staternas rätt att absolut kontrollera sina egna statsangelägenheter.

Om alltså hela vårt regeringssystem är förändradt, så hafva vi icke blott hejdat republikens framåtskridande, utan gått tillbaka ett århundrade till en centraliserad regeringsform, som icke är till folkets fördel. Hvad som regeringen behöfver är icke mera makt. Hvad den behöfver göra i nuvarande stund är att så fördela de privilegier, som den kan förläna, att alla medborgare skola hafva lika möjligheter. Amerika har blifvit kalladt tillfällenas land. Men amerikanskt tillfälle borde icke innebära ett skänkande af speciella privilegier till någon klass, utan borde bereda alla lika möjligheter för bildning, uppfostran, välstånd och tillfredsställelse.

Under nära på ett och ett halft århundrade har Amerika visat världen skådespelet af ett lyckligt, välmående och intelligent folk, bibehållande en ren demokrati, grundad på folkets högsta vilja. Hallstämpeln på en demokrati är, att regeringens befogenheter nära sammanhänga med folket. Öfver hela världen, hvarhälst demokratien går framåt, markeras dess framåtskridande af ett större mått af självstyrelse för hvarje samhälle. Skall det

amerikanska folket vända sig emot den nedgående solen snarare än emot den som går upp? Skola vi nu, emedan några lagar befunnits besvärliga för en klass och förekommit dess själfviska system och afsikter, börja beröfva våra suveräna stater den grad af självstyrelse, som de hittills hafva ansett lämpligt att bevara för egen räkning? Jag kan icke tro det. Jag tror tvärt om, att begränsningarne för förbundsregeringens och statsregeringarnes befogenheter, det jämna fördelandet af hvarderas rättigheter och af de olika departementens inom hvar och en, hvilka begränsningar hafva varit så värksamma i det flydda, skola för framtiden bibehållas i sin fulla kraft.

Låtom oss därför, i det vi utföra alla medborgerliga skyldigheter och vägra att på minsta sätt uppgifva våra medborgerliga rättigheter, så lefva, att det hjältemod, som lades i dagen på detta och andra slagfält, icke blott och bart må blifva en tradition, och våra förfäders nationella visdom en legend, utan att genom oss och våra afkomlingar Amerika skall nå sin fulla utveckling till det varaktiga grundläggandet af en fullkomlig förening som skall bestå icke blott i dag eller i morgon men för alltid och blifva sådan, att den är för allt folket, och dess styrelse icke omintetgöres.

PROKLAMATIONER OCH STILPROF

EN PROKLAMATION OM "LABOR DAY"[1]

MÅNDAGEN den 2dra September 1907 är "Arbetets Dag", en af de högtidsdagar, som firas genom bestämmelse i nationens och statens lag. Ingen högtidsdag är mera typiskt amerikansk, och ingen är mera egnad att förmå vårt folk att allvarligt betänka den amerikanske medborgarens rättigheter och skyldigheter och privilegier. Hela vår civilisations väl eller ve beror på mannen i värkstaden, på fabriken och på farmen, och i den grad, som människan skyddar sina rättigheter och utför de skyldigheter, som åligga henne, fortgår framåtskridandet på sådant sätt, som främjar vårt lands storhet och dess materiella och moraliska välfärd.

Såsom ett erkännande af att nationen icke har en bättre eller värdigare medborgare än den man som förtjänar sitt bröd i sitt anletes svett, är det i hög grad lämpligt att vi vid detta tillfälle upphöra med våra vanliga sysselsättningar för att passande högtidlighålla dagen.

Jag, John A. Johnson, Guvernör öfver Minnesota förklarar därför måndagen den 2dra September

såsom "Arbetets Dag". Må den dagen lämpligt firas, och må socialt umgänge med vänner skänka trefnad och förströelse.

EN PROKLAMATION OM "ARBOR AND BIRD DAY"

DÅ härmed fredagen den 24de April 1908 offentligen utsättes för att vara "Arbor and Bird Day", så sker det i förhoppningen, icke endast att framkalla en blott och bar sentimental entusiasm för dagen, men att för denna gången och för all framtid uppväcka den slumrande trädplanteringsinstinkten till praktisk värksamhet och att uppmuntra det allaredan väckta inträsset till fortsatt godt värk.

"Arbor Day" tillkom för ett ändamål och icke på grund af trötthet, och den borde vara sitt syfte värdig. Den är icke en högtidsdag, enligt ordets strängeligen modärna uppfattning, och utan att önska afråda från dess firande genom tal och sång, vill jag peka på den tvingande nödvändigheten af att dess iakttagande medför mera synligt resultat. Det har blifvit hjältars och tänkares öde, att när de gått bort, framstå såsom väsentligare och större realiteter, än hvad vi ansågo den vara, medan de voro i lifvet och utförde sina märkliga bedrifter och tänkte de nobla tankar

som vi nu berömma i sång. Låt icke människans vän, trädet, dela samma öde — att försummas eller gå miste om vår uppmärksamhet, för att sedan göras till föremål för en försenad och gagnlös dyrkan, när det för oss offrat sig och ligger fälldt till marken, och vårt talande ej har någon värkan.

Huru vackert, önskvärdt och nödvändigt hvarje enstaka träd än må vara, så är det icke nog att vi, såsom en skola, eller som ett samhälle plantera ett träd eller ett dussin träd, med alla de ceremonier som beledsaga hörnstensläggning, för att stå här och där, spridda prof på ett välmenande, men värdelöst erkännande af deras estetiska värde. Om vi skola försona det som vi brutit i det förflutna och varaktigt sörja för framtiden, måste skolan och samhället, enskildt eller tillsammans, uppgöra en hel orts-plan, lika bestämd, lika fullständig och lika klar, som ritningarne och de detaljerade förteckningarne för ett byggnadsvärk. Lika litet som en klok byggmästare skulle kunna drömma om att låta en man uppgöra planen till grundvalen, och en annan planen till öfverbyggnaden, lika litet borde någon man — å denna dag, som reserverats för det allmänna bästa, — göra sitt enstaka bidrag till att förstöra helhetsintrycket genom att plantera några cederträd på sitt landområde, medan hans granne planterar ett almträd vid sin grind, under det att det samhälle, som de båda tillhöra, kanske behöfver en hel dunge med lönnträd, hvilket behof

kunde hafva fyllts genom litet förutseende, genom ett sammanträde och en dags enade ansträngningar, i stället för att allt fortfarande förblifva en framtidsönskan allenast.

Det borde vara obehöfligt att utom denna vädjan om mera uppmärksamhet åt trädgårdsplanteringsfrågan, framställa ännu en vädjan om skydd för skogens befjädrade innebyggare. Skydda träden, och träden skola taga vara på fåglarne, hvilkas kvittrande hoppfullhet och oemotståndliga glädjeutbrott lofsjunga den eviga godheten i lyckligare ton än deras egen "patetiska moll".

EN PROKLAMATION OM "MEMORIAL DAY"

ÅTERIGEN närmar sig den dag, som en tacksam republiks invånare gjort till högtidsdag för att hedra minnet af dess döda soldater. Tacksamhet mot dem, som tappert och ädelt gjorde nationens sak till sin, gaf upphof till sedvänjan, och efterkommande generationer af patriotiska, lojala och frihetsälskande amerikanare skola tillse, att den bibehålles. Den instundande 30de Maj skall gifva vårt folk ännu ett tillfälle att visa, att det uppskattar de mäns tjänster, hvilka på landbacken och till sjös försvarade den ädlaste angelägenhet, för hvilken fria män någonsin kämpat. Mänsklig frihet berodde på denna stora kamp, och för dess rättvisa sak har en människa aldrig dött förgäfves. Det är dock icke, för att de gamla såren skola öppnas eller provinsinträssen ånyo skola göras till tvistefrågor för det amerikanska folket, som denna dag egnats till minne af soldaterna från inbördeskriget; det är bättre att de döda få begrafva sina döda, än att ett åter förenadt land skulle splittras genom lokala stri-

digheter. För något sådant behöfva vi likväl ej hysa någon farhåga. Södern och Norden äro åter förenade med släktskapens kärleksband. Å slagfälten i Södern smycka gifmilda händer med opartiskhet grafvarne öfver de hjältar, som för ett halft århundrade sedan kommo dit ned såsom fiender. I Norden finnes ingen sinnets bitterhet kvar till minne af kampen. I sanning och anda äro vi ett land och en flagga.

I öfverensstämmelse med en proklamation från Förenta Staternas President, och i enlighet med en sedvänja, som för länge sedan kom i bruk, tillråder därför jag, John A. Johnson, Guvernör öfver Minnesota, att å Memorial Day, lördagen den 30de Maj alla skolor, fabriker, kvarnar och alla affärslokaler stängas och att arbete af alla slag upphör. Låtom oss såväl samfäldt som enskildt helga denna dagen till minnet af dem, som riskerade sina lif för landets sak.

EN TACKSÄGELSEPROKLAMATION

ÅTERIGEN är den årstid inne, då Naturens periodiskt återkommande värf af skapande, tillväxt och mognad blifvit fullkomnadt. För naturen och för människan, hvad angår det af hennes arbete, som är nära förbundet med eller bestämdt genom naturliga processer, är året förgånget, värfvet fullbordadt, lönen vunnen. För dörren står naturens hvilotid, när hon bereder sig för en annan period af värksamhet och fruktbarhet. Och ehuru människan icke kan upphöra med sitt arbete på värkstaden eller på kontoret, så är vintertiden en period af hvila för åkerbrukaren. Ehuru vår stats stora fabriksindustrier äro mångfaldiga, så är hon ännu en åkerbruksstat, och utgången af skördeåret betecknar för den stora massan af folket utgången af året. Vi mäta vår välmåga från spanmålsbodarnes fyllande tills de fyllas nästa gång. När vi blicka tillbaka till det senaste uppehållet i tidens oändliga kretslopp, så hafva Minnesota's innevånare mycket att glädjas åt och litet att vara nedslagna öfver, mycket att vara tacksamma för, och litet att beklaga; myc-

ket framåtskridande har gjorts, mycket lofvar godt för framtiden. Våra farmar hafva afkastat i öfverflöd, och våra farmare äro välmående. Världen köper begärligt allt deras öfverskott till höga priser. Det är sannt, att affärsvärlden har varit med om en erfarenhet, som gjorde sträng ekonomi nödig, en förlamande ovärksamhet och en hämmande försiktighet, men fastän vår sköna stat Minnesota haft sin andel af denna nationella olycka och svåra erfarenhet, så har den icke lidit lika mycket som, utan snarare mindre än de flesta af hennes systerstater. Erfarenheten har varit välgörande, churu kraftigt värkande, och kommer, såsom det med rätta sagts, att medföra, att vi skola sätta mera värde på bekvämlighet och mindre på lyx. En känsla af tacksamhet bor i allas våra hjärtan för det goda, som kommit oss till del, och vi känna, att framtiden lofvar mycket.

Det är därför tillbörligt och lämpligt, att vi såsom ett folk med djup religiös känsla (oafsedt allt vårt uppgående i jordiska värf) skola följa den sedvänja, som redan länge varit i bruk, och använda en hel dag för att visa vår tacksamhet till Skaparen.

Såsom ett tecken till vår tacksamhet och i enlighet med sedvänja, proklamerar därför jag, John A. Johnson, Guvernör öfver staten Minnesota, torsdagen den 26te November 1908 såsom en allmän Tacksägelsedag.

Må folket den dagen församlas i sina kyrkor

och visa sin tacksamhet och bedja om att få åtnjuta gudomlig barmhärtighet i det kommande.

BUDSKAP OM VETOBELÄGGANDET AF LAGFÖRSLAGET OM TON-SKATT

Hon. A. J. Rockne, Representanthusets talman.

Ärade Herre: — Jag har härmed äran att utan mitt gillande återsända Husets Dokument No. 227: Ett lagförslag rörande bestämmandet och indelandet af mineralförande land och reglerna för dess beskattning.

Mina invändningar emot detta lagförslag äro i sammandrag följande:

1 — I trots af det dugliga och ärliga arbete, som egnats däråt af dess upphofsman, Mr. Bjorge, är faktum kvar, att lagförslaget, såväl till sin princip som i sina administrativa detaljer, är ett mer eller mindre ovisst och oöfvertänkt experiment, icke till fullo förstådt ens af dess anhängare, och fruktadt af folket i de delar af staten, hvilka det särskildt angår, och i tillämpningen hotar det att kränka den fundamentala beskattningsprincipen, om jämlikhet, på samma gång som det icke fyller det konstitutionella krafvet på likformighet vid beskattandet af samma klass af föremål.

2 — Det är visst, att den moraliska, industriella och praktiska invärkan af lagförslaget, om det vid

denna tidpunkt gjordes till lag, skulle blifva att rikta en svår stöt mot utvecklingen af och välmågan i alla stora mineralproducerande counties i det nordöstra och mellersta Minnesota, och invärka på deras tillväxt, såväl med hänsyn till deras åkerbruk och fabriksverksamhet som deras handel, upplysningsväsen och finansiella förhållanden, samt förhindra uppodlandet af allt både offentligt och privat land i norr, och afskräcka kapital såväl från vår egen stat som från andra stater att göra placeringar där.

3 — Antagandet af det föreslagna ton-skatt-lagförslaget vid denna tidpunkt, när både dess bestämmelser och den princip, på hvilken det är baseradt, äro så litet förstådda och så mycket missförstådda, har låtit hela frågan om beskattning under det nya tillägget till statens konstitution uppväcka lokalkänslor och fördomar, som icke blott göra det omöjligt att vid denna tid genomdrifva en ärlig, värksam och vetenskaplig åtgärd, men hota att gifva upphof till provinshätskhet, som kan hindra och för fara utsätta det framtida bästa utvecklandet af vår stora stat, och dessutom göra frågan om rättvis stats-taxering till en lekboll för partisinne och lokal politik.

4 — Minnesota har haft utmärkt framgång vid beräknandet och taxerandet af järnmalmförande land under det nya "ad valorem"-systemet; vid denna tidpunkt förefinnes därför intet tvingande offentligt behof för en åtgärd af detta slag, och

intet bör hindra staten att taga lång tid på sig, enligt bestämmelserna i det nya tillägget till konstitutionen, för att med hjälp af statens skattekomité utarbeta ett system af beskattning, på en grundligt vetenskaplig, opartisk och rättvis basis, fri från politik och provinsinträssen, och en som skall tilltala Minnesota's invånare i allmänhet, oafsedt distrikt eller parti, industri eller klass, på grund af dess princips rättvisa och jämlikhet, så väl som på grund af dess effektiva, och grundligt praktiska administrativa detaljer.

Hvad angår statens framgång att erhålla inkomst från järnmalm-ägendomarne under det nuvarande "ad valorem"-systemet, så låt mig för Eder göra några utdrag ur den statistiska tabellen å sidan XVIII af statsauditörens senaste halfårsrapport. Det framgår däraf att taxeringsvärdet af järnmalmsägendomarne i Minnesota ökats från $6,000,000 år 1898 till $180,000.000 år 1908, en trettiofaldig ökning på tio år, och att de skatter, som pålagts och influtit till statskassan från denna inkomstkälla, ökats från $18,000 år 1898 till $600,000 år 1908, eller en trettiotrefaldig ökning på den korta tiden af 10 år.

Om den inkomst, som nu erhålles från järngrufvorna, icke är tillräcklig, har staten under det nuvarande systemet full befogenhet att öka taxeringen till ett lämpligt och rättvist belopp, utan att framkalla förskräckelse i någon del af staten.

Statens skattejusteringsnämd (Board of Equali-

zation) och statens skattekomité ha genom gällande skatte-lagar ökat järnmalmsägendomarnes taxeringsvärde från $42,000,000 år 1905 till $180,000,000 förlidet år, hvarigenom skatterna för statsändamål allenast, ökats från $114,000 för fyra år sedan till närmare $600,000 om året nu, och inkomsterna till statskassan ökats med närmare en half million dollars om året, och järnmalmstaxeringen och skatterna nästan fyrdubblats på den korta perioden af fyra år.

Minnesota's skattekomité's nuvarande vetenskapliga och grundliga metod att värdera järnmalmsland beundras och berömmes af landets auktoriteter i skattefrågor. Minnesotas framgång vid beskattandet af grufvor är erkänd för att vara en af de mäst markanta bedrifter på senare tid. Den framgång, som vi haft, hafva vi full befogenhet att fullfölja under nuvarande lagar och administration. Det norra Minnesota håller just nu på att hemta sig från det förlängda betryck, som följde efter den stora industriella sträjken vid grufvorna, och som sedan efterföljdes af presidentvalet och de allmänna dåliga konjunkturerna inom järn- och stålindustrien. Icke nog med att ingen offentlig nödvändighet vid denna tidpunkt förefinnes att försätta denna stora landsända i ett tillstånd af betryck, som måste framkallas genom antagandet af detta lagförslag och den nästan oändliga rättstvist som däraf skulle blifva en följd, utan dessutom skulle en sådan handling vara abso-

lut menlig för statens framgång och välstånd i denna kritiska period i dess norra dels utveckling.

Invånarne i norra Minnesota förklara, med visst fog, att om dess counties hade i legislaturen en representation, som vore baserad på en rättvis fördelning enligt befolkningsmängden, så skulle detta lagförslag aldrig hafva antagits. Femtiofem af statens counties erhålla mera pängar från statskassan än de betala in till densamma, och det synes icke möjligt, att dessa distrikt skulle vilja försöka att pålägga en annan del af staten ett skattesystem, baseradt på en olikhet. En sådan hållning hotar tydligen staten med ett tillstånd af provinshat och fördom, som vore menlig för statens framtida fred, harmoni och framåtskridande.

Huru patriotiska och opartiska i sina syften författaren och en mängd af hans vänner än må vara kvarstår dock faktum att folket i de norra counties, där våra mineraltillgångar finnas, såsom en man tror, att dess distrikt och industri hafva utsetts att göras till föremål för orättvis beskattning och för konfiskering.

Beskattning är ej ämnad som bestraffning. Den suveräna beskattningsrätten är icke öfverlämnad till folkets representanter för att tukta någon industri, klass eller landsända. Beskattningens grundteori är, att absolut jämlikhet och rättvisa skola visas den svagaste såväl som den mäktigaste.

I sin praktiska tillämpning på de stora grufbolagen tror jag icke, att detta lagförslag skulle åstadkomma de resultat, som dess upphofsman afsett. Beräknadt helt och hållet efter metallisk måttstock, skulle det blifva till förmån för de grufbolag, som nu idka grufdrift på Vermilion- och Mesaba-områdena, och skada de personer, som äga låggradig malm på de icke utvecklade ägendomarne som nu ligga i händerna på tusentals bebyggare i Aitkin, Becker, Beltrami, Cass, Hubbard, Itasca, Morrison, Crow Wing, Otter Tail, Todd och Wadena counties. Icke nog med att en åtskillnad skulle göras till förmån för den äldre och rikare delen af vårt mineralförande område, men det skulle lägga en orättvis börda på de mindre och oafhängiga medtäflarne i den nyare och mindre utvecklade landsändan, och resultatet skulle i många fall blifva, att de senare tvungos att öfverlämna sina ägendomar till den korporation som dominerar stålindustrien i Förenta Staterna.

Beskattningen afser att anskaffa intäkter för att bestrida regeringens omkostnader, och enligt denna teori borde skatter åläggas alla klasser, i alla delar, så lika som möjligt. Det är icke min afsikt att förneka, att denna del nu betalar på värderingar som äro större än på andra slag af fast egendom i andra delar af staten, och fastän det kan vara möjligt och utan tvifvel är sannt såsom jag allaredan angifvit, att förändringar kunna vara nödvändiga, kan detta åstadkommas un-

der det nuvarande "ad valorem"-systemet, enligt skattekomiténs vetenskapliga undersökningar, lika väl som genom den plan, som detta lagförslag innehåller. Och den nuvarande planen medför denna mycket deciderade fördel för staten, att intäkterna äro faststälda för en viss bestämd tidsperiod, medan under den föreslagna planen en farlig föränderlighet skulle förekomma genom dess ovisshet. emedan intäkterna skulle blifva större eller mindre, beroende på om grufbolagen bröto mycket eller litet.

Emedan förslaget fastställer ett dubbelt beskattningssystem för ett slag af ägendom, anser jag det felaktigt i principen, och af denna anledning samt af de skäl, som härofvan angifvits, återsänder jag härmed detsamma.

April 20, 1909.

LANDSORTSREDAKTÖREN

EN ARTIKEL AF GUVERNÖR JOHN A. JOHNSON I YOUTH'S COMPANION, SEPT. 9, 1909.

OM jag uppmanades att angifva den hufvudsakliga skillnaden mellan landsortsredaktören och storstadsredaktören, så skulle jag säga, att skillnaden ligger i deras personlighet. I ena fallet är personligheten den hufvudsakliga tillgången, i det andra har det icke längre något inflytande.

I få af de stora stadstidningarne äro redaktörernas namn angifna, och ofta vet man ej, hvilka deras ledande andar äro. Redaktionssidan anses såsom uttryck för tidningens åskådning, icke såsom en enskild persons öfvertygelse.

Nästan omedvetet hafva de stora tidningarne genomgått en procedur, som resulterat i individens borttagande. De hafva ej försämrats i literär kvalitet; tvärtom hafva vi bättre tidningar. Redaktionsartiklarne äro lika sunda och nyheterna lika intrassanta — men "mannen där bakom" är icke längre synlig.

I landsbygden lefver redaktören "nära naturens hjärta". Han är en ingående del af samhällets

lif. Enhvar känner honom. När han delgifver nyheten om ankomsten af "en duktig pojke" eller när han uttrycker beklagande till en sörjande familj, så känna de intrёsserade det som det lätta vidrörandet af en vänlig hand. Han noterar triumferna och framgångarne i en känsla af deltagande; hans notiser om svårigheter och sorger har den personliga sympatiens kännetecken.

I allmänna drag skiljer sig landsortsstaden föga från storstaden. Där finnas samma indelningar och samhällslager; samma sociala och politiska problem; samma källor till ärelystnad; samma glupskhetens och begärets strid med ridderlighet och självkontroll. Men i landsortsstaden förenas alla det sociala lifvets element genom en viss sympati. I ett som allt, så är tidningen en spegel som återgifver förhoppningarne och sträfvandena hos samt alla svårigheterna för de människor, som den betjänar. Medlemmarne i landsortssamhället stå hvarandra närmare, och därför är dess tidningars hållning helt naturligt mera småstadsaktig och förmanande.

Landsortsredaktörens omgifning och skyldigheter tendera att göra honom till en rättvis kritiker och en pålitlig domare af män och åtgärder, ty arten af hans arbete vänjer honom vid att väga opinioner i rättvisans vågskål. Till skillnad från en advokat, som alltid är en speciell förfäktare, och till skillnad från andra professionella män, hvilkas värksamhet är begränsad till en enda sida af lifvet,

är redaktören den opartiske antecknaren och granskaren, som endast söker efter sanningen.

Advokaten har en jämn väg till ryktbarheten i jämförelse med redaktören. Såsom ex- President Cleveland uttryckte det i sin sista artikel i The Companion, äro lagens krångligheter omgifna af en viss hemlighetsfullhet. Hans yrkes omständigheter och trångmål kräfva att advokaten skall vara en alltid färdig och flytande talare, och denna förmåga hjälper honom att ernå framstående ställningar i det offentliga lifvet.

Ingenting, som har med redaktören att göra, är hemlighetsfullt — om icke hans inkomstkälla. Skollärare, prästen, den utexaminerade studeranden och många andra personer i staden veta eller tro sig veta mycket bättre än redaktören själf, hur en tidning skall skötas. Han har icke alltid haft tillfälle att öfva sig som en offentlig talare, och arten af hans arbete gör honom på sätt och vis oförmögen för att hastigt tänka och klart uttrycka sig inför en åhörareskara. Hans alster tillkommer genom en långsammare process i hans arbetsrums frid, där han endast förnimmer tryckprässens rytmiska skakande samt slamrandet af metall.

Men skribentens inflytande är mera varaktigt än talarens, och är ofta lika stort för stundens behof.

Graden af framgång i hvarje fall är naturligtvis hufvudsakligen beroende på förmågan, men ofta, när ett samhälle är hågadt att skänka stor-

hetens beteckning till någon af sina medlemmar, så fästes lagerkransen vid redaktörens hjässa — förutsatt att alla advokaterna äro sysselsatta eller råka slumra i det afgörande ögonblicket.

Vidare har advokaten förmånen af en professionell öfning, som sällan kommit redaktören till del. Det finnes ingen skola för landsortsjournalism och redaktören förvärfvar sig i regeln sin kunskap och sin erfarenhet i landsortstryckeriets hårda skola, där han efter förmåga och lägenhet befordras från en syssla till en annan.

När allt kommer omkring, så äro dock icke alltid bemärkhet och hyllning mätarne af den framgång som människor förvärfva; i den lugna dalens frid kunna segrar vinnas, som icke äro mindre viktiga än de segrar som vinnas i den galna hopens vilda äflan.

Ehuru genomsnittsredaktören är hågad att anse sig som "en stum, obemärkt Milton", har hans profession lämnat många viktiga bidrag till det offentliga lifvet.

Det har ofta sagts att Minnesota styres af en landsortsredaktör. Detta kanske icke är strängeligen sant, men säkerligen är "det fjärde ståndet" i större antal representeradt i offentliga befattningar i Minnesota än i någon annan stat.

Guvernören, hans privatsekreterare och exekutiva biträde äro landsortsredaktörer, sammaledes arbetskommissarien, det värkställande ombudet för vildt- och fiske-komitén, statens oljeinspektör,

statens bibliotekarie, statssekreteraren och biträdande statssekreteraren, biträdande arbetskommissarien, statens brandmarskalk, biträdande allmänna inspektören, sekreteraren för mäjeri- och födoämnes komitén, biträdande notarien i Högsta Domstolen samt sekreteraren för kontrollnämden.

Båda politiska partierna hafva från statens tidigaste historia erkänt landsortsredaktörens förmåga att bekläda officiell befattning, och han har alltid varit en aktiv faktor i lagstiftande församlingar och i de mindre viktiga befattningarne i statens och regeringens tjänst.

Vidare är det ära nog i att vara redaktör. Hvilken ung tidningsman har icke med strålande ögon betraktat redaktionssidan af sin första tidning och stolt läst namnet näst framför orden "redaktör och utgifvare".

Allt eftersom åren gå, och motgångens kamp icke sötmas af ryktbarhet och rikedom, kanske landsortsredaktören förlorar det ungdomliga högmodets samt inbilskhetens smidighet, men äfven under ledsamheterna behåller han samma tro på sitt kalls upphöjdhet.

Landsortstryckeriet är rikt på komiska situationer, och mången har skrattat på bekostnad af redaktören eller referenten, som icke har sä noga reda på fakta. För femton år sedan började en nykomling från Iowa att utgifva en liten demokratisk tidning i en liten stad i södra Minnesota. En kampanj pågick, och en enbent man, som vanligen

var klädd i en blå kostym, var kandidat för sysslan som inteckningsregistrator (register of deeds). Man kunde lätt tänka sig att han var en veteran från inbördeskriget, och den lokaltidning, hvarom jag talar, påyrkade valet af "den hederlige soldaten, som förlorade ett ben på ett slagfält i Södern medan han kämpade tappert för sitt land".

Man kan lätt tänka sig redaktörens förtret, när hans republikanska samtida i nästa nummer tillkännagaf, att kandidaten aldrig varit soldat, och att hans ben hade afklippts i en äpplekrossningsmaskin i Pennsylvania tio år efter krigets afslutande.

Det berättas om öfverdomaren Chase, att strax efter det att han blifvit Guvernör öfver Ohio, han utfärdade en Tacksägelseproklamation. För att vara viss på att vara ortodox, lät guvernören sin proklamation uteslutande bestå af utdrag ur bibeln, och han angaf dem ej såsom citat, i det att han tog för gifvet, att en hvar skulle känna igen och beundra ordens lämplighet, såväl som guvernörens smak i urvalet.

Denna proklamation kom under den demokratiske redaktörens ögon, och han kritiserade den genast och förklarade, att han hade läst den förut. Han kunde ej säga precis hvar, men förklarade sig vara villig att gå ed på, att den var ett plagiat från början till slut. Detta var roligt i och för sig, men nästa dag uppträdde den republikanska tidningen modigt till guvernörens försvar och på-

stod att anfallet var ärekränkande, och utmanade hvilken dödlig som hälst att nämna en enda rad af proklamationen, som förekommit i tryck förut.

Det vore dumt att söka förneka, att icke falhet förekommer inom tidningsmannayrket. Olyckligtvis hafva ibland yrkets privilegier ernåtts af personer, hvilka äro i högsta grad oförmögna att förstå dess skyldigheter eller åtala sig dess ansvar, och sådana skola troligen fortfara i arbetet, ty ingen bestämd måttstock af moralisk vederhäftighet kan komma till användning.

Dessa äro dock utväxter, som finnas å alla de högre kallen, och de äro ej tillräckligt många för att materielt invärka på den höga ställning, som tidningsmannaprofessionen i dess helhet bibehåller genom den hängifvenhet till plikt och ideal, som känneteckna de flesta af dess medlemmar.

Den största tjänst, som tidningen utför, är dess förfäktande af åtgärder, som angå den stora massan af folket. Hvarje god sak söker med absolut förtroende ofrivilligt dess hjälp.

På grund af landsortspressens intima förbindelse med samhällets medlemmar och emedan den är mindre benägen att påvärkas af vinningslystna, egennyttiga och lumpna hänsyn, utöfvar den ett jämförelsevis större inflytande än dess mer anspråksfulla storstadssamtida. Redaktören kan på närmare håll studera de män, hvilkas rykte han bidrager att skapa, och är mera oberoende och opartisk i diskussionen af de offentliga frågorna.

I likhet med alla andra offentliga krafter, som hafva ett så stort inflytande i hvardagslifvet i en landsortstad, sträfvar tidningen efter att intaga en högre ställning. Numera finnes mindre partihätskhet, och personliga smädelser äro sällsynta. Medan förr en redaktör ansåg sin rival som en svuren fiende, som endast förtjänade förakt och hat, råder nu i de vanligaste fall personlig vänskap och ett begär att arbeta i harmoni för det allmänna bästa.

Landsortsredaktören har sina svagheter och brister som alla andra dödliga. Han är mänsklig och kanske litet för vänlig mot förtjänsterna och blind för svagheterna hos sina politiska och personliga vänner. Det är lika svårt för honom, som det är för andra dödliga, att i alla situationer följa bestämda regler, ty han konfronteras ofta med lokala förhållanden och partinödvändigheter, hvilka tvinga honom att handla helt annorlunda än hans sunda omdöme råder honom att göra. Men man måste öfverse med dessa afvikelser äfven om de ej kunna försvaras.

Allteftersom pressens sede- och pliktlära förädlas, blir allmänhetens uppskattande af dess tjänster desto högre, och såväl hvad angår redaktören som allmänheten, framkallas ett bättre förstående af en tidnings ansvar, begränsningar och rättigheter. Den har icke längre rätt att smäda och lämna falskt vittnesbörd, men den har rätt att kritisera folk och politik när det allmänna bästa så fordrar. Såsom en allmän regel, håller redaktören

sin entusiasm i styr, och genom en rättvis och manlig skrapa befordrar han ofta den sak som han förfäktar, bättre än han kunde genom den gamla smutskastande klandringsmetoden.

Redaktörens oberoende har varit en viktig faktor till politisk och styrelse-reform under det senaste årtiondet. Han följer icke längre sitt parti, vare sig det har rätt eller orätt. Fara för bannlysning förskräcker honom ej längre. Den djärfve redaktören har genomdrifvit ett allmänt erkännande af den doktrinen, att politiska partier icke längre kunna påtvinga ett respektabelt samhälle en ohederlig kandidat eller en oärlig åtgärd.

Att bestå länge — att bestå i frihet och rikedom, — är det svåraste problem, som den modärna staten har att lösa, och nyhetstidningen är och kommer att vara i spetsen för framåtskridandet. Att moralens allestädes påtagliga höjande blifvit mera allmänt erkändt äfven utanför de stora befolkningscentra, har man att tacka landsortspressen för. Landtborna, som inandas renare luft, borta från stadslifvets äflan och slit, hafva mera tid och bättre tillfällen att egna sina krafter åt lösningen af det dagliga lifvets problem.

Den amerikanska Unionen har bestått och kommer att bestå, så länge som friheten varar. Dess institutioner skola växa och blomstra, och män och kvinnor skola ernå den högsta bildning, emedan här i landet finnas tal- och handlingsfrihet, och allskön andra eggelser till dygd och heder i den

ban, som våra fäder bröto. Godt och ondt, glädje och sorg, sanning och falskhet komma alltid att finnas, men den stora amerikanska allmänheten trängtar alltid efter det, som är godt och rättvist. Landsortsredaktören är en af de inflytelser, som alltid är i värksamhet, för att utpeka de stjärnor, som tindra bakom molnen".

NÅGRA REDAKTIONSBIDRAG AF GUVERNÖR JOHNSON TILL ST. PETER HERALD

MYCKEN trefnad är förbunden med det lilla ordet "hem".... Samhällets sociala välbefinnande beror på vårt hem, och hvilka äro grundvalarne för vårt hem, om icke kvinnans omsorg och hängifvenhet? En god moder är värd en armé bekantskaper, och en sann, nobel syster är mer dyrbar än fem hundra vänner. Distanser kunna åtskilja, trätor kunna uppstå, men de som hafva förmågan att älska, måste vid något tillfälle fyllas af kära, angenäma minnen och en längtan efter gångna dagars nöjen. Hvarje kvinna har en mission att fylla på jorden.

Fördom är ett barn af okunnigheten. Det skelar när det tittar, och ljuger, när det talar.

Högfärd är det mäst förhatliga och motbjudande lyte i världen. Det är fåfänga, som bortdrifvits af allting annat, och tvingats att vända sig till sig själf för erhållande af beundran.

Säg aldrig, att du skall göra "strax", hvad som ditt förstånd och ditt samvete säga dig bör göras nu.... Ingen man, som för jämnan har detta

"strax" på läppen, har någonsin klokt och väl skapat sitt öde eller andras öden. Titta på naturen Hon uppskjuter aldrig något. När tiden kommer för knopparne att slå ut, så spricka de; när tiden är inne för löfven att falla, så falla de. Blicka framåt. De strålande världarne uppskjuta aldrig sin uppgång eller nedgång. Till och med kometerna, fastän de äro kringirrande i rymden, komma på bestämd tid, och solförmörkelser inträffa alltid på minuten. Inga uppskof förekomma i några af de universums företeelser, som på förhand hafva blifvit bestämda genom skaparens absoluta befallning. Stjärnornas dröjsmål skulle kunna åstadkomma förstörandet af oändliga system; uppskof vid utförandet af naturens funktioner, i jordens rörelse, skulle medföra hungersnöd, päst och undergång. Emedan människan däremot är en fri varelse, kan hon uppskjuta fullbordandet af sina skyldigheter; och hon gör det ofta till sin egen förstörelse. De anvisningar, som lättjan dragit på framtiden, skola kanske förblifva oinlösta. Gör "Nu" till din bankir. Säg icke, att du skall ekonomisera "strax", ty då kan det vara för sent. Kom ihåg det viktiga faktum, som såväl nationers som härskares och privata individers historia lär oss, att "strax" är för sent i minst tre fall af fem.

Ingen religion borde dömas efter deras uppträdande, som bekänna den. Emedan andra personer icke lefva alldeles såsom vi göra, så är detta icke

något tecken på, att de hafva orätt. Det kan ju hända, att felet är vårt. Hos många är religionen icke ens en kappa, utan endast en brodering, som vi tro vara hela plagget.

Närhälst du ser en kvinna tala direkt till en man, och börja nicka med hufvudet och skaka ett upplyft pekfinger, så är det på tiden för någon att klättra upp i ett träd.

Den klandersjuke nar ingen bestämd affärsangelägenhet, och om han har en, så finner han mera nöje i att hålla reda på andras affärer. Han söker aldrig efter det goda hos någon, och därför kan han aldrig finna det. Ett samhälle där många sådana slags människor finnas, är mycket olyckligt. De hindra ett samhälles tillväxt, hindra välståndet, och göra saker mycket otrefliga för alla andra. Det är lika lätt att villigt samarbeta med folk, som emot det. När folket i ett samhälle är välmående så är din utsikt att komma fram bättre. Det är hundra gånger bättre att vara en person bland en skara värksamt folk, än en skvalleraktig klandrare på utkik efter fel. Var icke en klandrare.

Är det icke på tiden, att Minnesota's folk gjorde ett studium af tullfrågan? Minnesota producerar ingenting, som är skyddadt genom tull. Vi köpa ingenting, som icke är skyddadt genom tull. Tul-

larne ha uppammat industrierna. Industrierna hafva sammanslagits till absoluta monopol. Trusten är den direkta utväxten af tullen. Det kanske var en tid, då tull behöfdes; men den tiden har för länge sedan gått. Sedd från hvilken som hälst synpunkt, så är en Minnesota-bo icke skyldig någon lojalitet till en doktrin, som tar allt och icke ger något i stället. Tullen skapade trusten, och dess borttagande skall afskaffa den. Det är det enda botemedlet, och ju snarare det tillämpas, desto bättre.

Det är knappast möjligt, att denna agitation för Canadisk reciprocitet skall leda till annektering af Canada. Förenta Staterna borde sträcka sig från Behring's Haf till den Mexikanska Viken, och vår geografiska beskaffenhet borde göra Nord Amerika till ett förenadt land. Vi hoppas få upplefva den dag, då detta förhållande är en värklighet.

Vi kunna dela våra fröjder med många människor, ty de hafva många sidor och olika synpunkter, och äro mera förståeliga; men våra sorger äro våra egna. De hafva sina mysterier och sina hemligheter och kunna ej alltid granskas. De bestå af ånger öfver ting som gjorts och som förblifvit ogjorda, och därför är sympati omöjlig, om vi önska den. Därför är sorgen en af de många saker, som vi måste bära ensamma och behärska, eller blifva underkufvade.

Vi älska människor, emedan vi se i dem någonting, som ingen annan ser; icke på grund af deras intelligens eller kunskap, emedan enhvar kan observera detta slags dragningskraft, men vi hafva gjort en upptäckt, och i likhet med alla andra upptäckter, så önska vi ägandeskap.

Det är en ganska god såväl som en lönande plan att behålla förbindelsen med de män, hvilkas hår silfverfärgats med åren, ty för fyrtio år sedan eller ändå längre tillbaka, så voro de unga män, som täflade i ett nytt land, och de besvärligheter, och den arfvedel, som de hafva lämnat oss, äro vi alltför snara att glömma bort. Behåll förbindelse med dem, och lär en del af den visdom, som inhemtas under en lefnad full af erfarenheter.

HYLLNINGSGÄRDER

PRESIDENT TAFT

Vid underrättelsen om Guvernör Johnson's död telegraferade Presidenten detta budskap till Mrs. Johnson:

"Af allt mitt hjärta sympatiserar jag med Eder i Er djupa sorg. Guvernör Johnson var en nationell personlighet med stor begåfning och stor förmåga till nytta för sitt land, såsom han alleredan hade visat prof på, och hans förlust kommer att kännas långt utom den stat, som älskade honom så högt.

"Jag hoppas på det innerligaste, att den varma hågkomst hvari han är bevarad och alltid kommer att bevaras i Minnesota och annorstädes, samt minnet af hans höga och värdefulla offentliga tjänstgöring skall vara en tröst för Eder i Eder bedröfvelse och med tiden lindra den sorg som Ni nu måste bära."

"Limon, Colo., Sept. 21, 1909.

Presidenten gjorde dessutom följande uttalande genom pressen:

"Guvernör Johnsons dödsfall är ett svårt slag för

mig och fyller mig med personlig sorg och med en djup sympati för invånarne i Minnesota, hvars favoritson han i sanning var. Det har varit min stora lycka att hafva haft de angenämaste personliga förbindelser med Guvernören, och ehuru vi hade skilda politiska åskådningar, voro vi, såsom jag vet genom personliga samtal, sams om en hel del frågor.

"Han var en underbar man. Till hans förtjusande personlighet kommo en rättframhet och ett klart förstånd, som vunno öfver till hans sida hans naturliga politiska motståndare, och han var en duglig, värksam och mycket orädd politisk tjänsteman. Att en man med hans talanger och hans förmåga till stor offentlig nyttighet skulle tagas bort vid endast 48 års ålder, borde vara och är en anledning till nationell sorg, ty hans ställning i stat och land var sådan, att, om han fått lefva, han säkerligen skulle ha erhållit uppdraget att bekläda en viktig befattning och bidraga till att främja de framstegssträfvanden hvilkas förespråkare han alltid var.

THEODORE ROOSEVELT

"Å Safari, nära Mount Elgon,
Central Afrika, Nov. 15, 1909.

Ärade Mrs. Johnson:

"Fastän jag är här ute, fjärran från hvarje tillfälle att erhålla snabba nyheter, har jag nyss er-

hållit underrättelsen om Er ärade makes död. Jag hoppas, att Ni icke skall anse mig besvärande, om jag skrifver några ord af aktningsfull sympati. Jag beundrade Eder make i hög grad såsom en ädel och hedervärdig offentlighetens tjänare och såsom en af dessa Amerikanare, hvilka vi tycka om att föreställa oss som representanter för folket i dess helhet. Hans död är en förlust för oss alla; en förlust för godt medborgareskap.

"Försäkrande Eder om min djupaste sympati och högaktning, tecknar jag,

Tillgifnast,

"THEODORE ROOSEVELT."

GUVERNÖR HUGHES ÖFVER NEW YORK

"Guvernör Johnsons död är en nationens förlust. Hans lif var ett af de mäst förklarande exempel på amerikanskt tillfälle, som väl tillvaratagits. Han var en man med den noblaste karaktär, och hans förvaltning af den befattning, som han tre gånger valdes att bekläda, väckte folkets förtroende.

"Hans lefnadsbana var så ovanlig, att den på det djupaste sätt gjorde intryck på allt folket, och allestädes var han beundrad och högaktad. Invånarne i staten New York och de andra staterna förena sig med Minnesotas folk i beklagandet af hans för tidiga bortgång."

GUVERNÖR MARSHALL ÖFVER INDIANA

"John A. Johnsons lif belyser ännu en gång de underbara möjligheterna för äkta framgång i Amerika. Många hafva lyckats vinna framgång för en liten tid i politiskt afseende, många hafva högljudt bedyrat sin tro på vårt regeringssystem; men det har varit de få, hvilka alltid voro medvetna om andras rättigheter, hvilka skaffat sig namn i historien och värkat för republikens bästa.

"Bland dessa få kommer John A. Johnson alltid att räknas. Han började sin lefnadsbana under torftiga omständigheter, men rik på karaktär; han slutade den, mänskligt att tala, ändå rikare på karaktär, emedan han var villig att skänka mer till världen än han tog ifrån den. Hans lif kommer att förblifva en osinnlig, men likafullt allestädes närvarande inspiration för alla de män och ynglingar i Amerika, hvilka tro, att rättvisa och barmhärtighet och människokärlek icke kunna skiljas från regeringens angelägenheter".

GUVERNÖR DENEEN ÖFVER ILLINOIS

"Guvernör Johnsons lefnadsbana angaf honom såsom en af landets stora män och belyste den möjlighet till framgång, som vårt fria och jämlika regeringssystem bjuder. Vid tidiga år tvangs

han att åtaga sig skyldigheter, alltför tunga för en gosse vid hans ålder, och han lade i dagen gedigna egenskaper af personlig karaktär som satte honom i stånd att lyfta sig i sitt samhälle till förtroendeposter och hedersställningar. Efter hans inträde i det politiska lifvet kommo i dagen hans öfverlägsna medfödda viljekraft och själsgåfvor, och han lyftes hastigt till sin rätta plats i lifvet, bland de främsta männen i sitt parti, sin stat och sitt land. Guvernör Johnson åtnjöt i en ovanlig grad sina medborgares förtroende, såväl i sin egen stat som i dess helhet. Hans tidiga död ändade ett lif, som ännu var fullt af rika löften och fullt af inspiration till Amerikas ungdom.

"De lärdomar, som vi kunna erhålla från ett sådant lif, äro alltför värdefulla för att kunna förloras, och jag är glad öfver att veta, att hans lefnadshistoria skall publiceras för amerikanska läsares nytta."

GUVERNÖR HARMON ÖFVER OHIO

"Minnesotas innevånare hafva gjort öfverflödig all hyllning till Guvernör Johnson med undantag af deras egen. Hans första val kunde ha berott på tillfällets impuls eller nyckfullhet eller på missnöje med förhållandena. Dess dubbla upprepande, i kontrast till de andra kandidaternas öde, var en positiv förklaring, att i honom funnos egenskaper, hvilka

ett folk, som sköter sina egna angelägenheter, kräfver hos sina tjänstemän — vaksamhet, djärfhet och ett stadigt fasthållande vid det osjälfviska syftet att skydda och befordra det allmänna bästa, jämte skarpsinnigheten att skönja och förmågan att utföra de olika uppdrag, som plikten pålägger."

GUVERNÖR HADLEY ÖFVER MISSOURI

"Å innevånarnes i Missouri vägnar, samt för egen räkning framför jag till Minnesotas folk vår djupa sympati i Er stora sorg. Guvernör Johnsons lif och offentliga tjänstgöring gåfvo en ny inspiration till möjligheterna för amerikanskt medborgareskap och gåfvo upphof till en ny måttstock för utförandet af officiella plikter"

GUVERNÖR CARROLL ÖFVER IOWA

"Såsom den högste styresmannen i en systerstat, önskar jag att få till Eder frambära Iowa's sympati till Minnesotas medborgare; hon sörjer med dem, ty förlusten af Guvernör Johnson är icke begränsad endast till deras stat, men drabbade hela den mellersta Västern, för hvilken han var en så nobel förespråkare".

ANDREW CARNEGIE

"Guvernör Johnson var en af dessa sällsynta män, som icke kunde undgå att genast göra intryck på en medmänniska; sedan man utbytt några ord, upptäckte man sig säga till sig själf: "Denne är icke en vanlig man. Han har en framtid för sig, om han får lefva". Mitt umgänge med honom efteråt rättfärdigade min värdesättning, och jag kom ihåg, att jag tänkte som så: "Denne man kommer att låta tala om sig i den närmaste framtiden. Det finns presidentmaterial i honom". Sedan vi jämfört våra synpunkter, och erfarit att vi hade så mycket gemensamt, skildes vi åt, och en morgon, då jag var i Skotland, läste jag om hans för tidiga död.

"Jag sammanträffade med Guvernör Johnson för första gången då han uppsökte mig i New York för att framlägga för mig några bildningsanstalters i hans stat behof.

"Vi kunna trösta oss med den tanken, att till hans död hans lifsarbete motsvarade Lincolns till den tid, när denne nominerades för presidentvärdigheten — en folkets man, som vann folkets hjärtan. Presidentvärdigheten syntes skola komma inom hans räckhåll, när hälst det demokratiska partiet segrade. När jag tänker på Minnesota utan dess demokratiske guvernör öfver sin republikanska stat, så blir mitt hjärta bedröfvadt. Sådant är lifvet".

ST PAUL DISPATCH

The Advertiser – Montgomery, Alabama.

LEADER HAS FALLEN

THE ST. PAUL PIONEER PRESS.

IN THE HALL OF FAME

BALTIMORE. MD. AMERICAN.

ALL THE NATION LOVES A SELF-MADE MAN.

Death Claims Minnesota's Favorite Son

Spokesman Review Spokane wash

A Good Man Is Dead.

ÄRKEBISKOP IRELAND

"Med rätta sörjer Minnesota John Albert Johnson. Sällan har bland hennes invånare uppstått en ädlare och mera tjusande typ för amerikanskt medborgareskap.

"Han var en god man och högeligen begåfvad. I privatlifvet var han en man utan tadel; i det offentliga lifvet var han den ärlige, samvetsgranne ifraren för det allmänna bästa. Under hela sin lefnadsbana var han den amerikanska demokratiens heder — ett talande exempel på, när personlig förtjänst söker utveckla sig, hvad demokratien tillåter, hvad det har förmågan att skapa och den ärliga viljan att framställa".

"Hans bortgång är patetisk, när framgången, lönen för bedrifter i det flydda, vinkade åt honom att gå till ännu större utmärkelser på ett bredare värksamhetsfält. Men vi böja oss för Försynens outransakliga påbud, hvilka han åtlydde efter sin bästa förmåga, och vi öfverlämna honom till dess barmhärtiga rådslut".

THOMAS LAWSON.

"I kväll, och i går kväll och de föregående kvällarne, när den nedgående solens rödbruna skimmer belyste mina stockrosor och solrosor, brukade han dunkelt skymta fram i mina tankar, en själfull,

hjärtevinnande inspiration. I min trädgårds skymning har jag ofta sett honom som i en drömsyn, denne Västerns långa, af och an vajande fura, och drömsynen fyllde min tankevärld med tider och händelser och människor, som länge sedan dött och blifvit till stoft, och dessa tider och händelser och människor kommo hjärtat att värmas och skänkte lisa åt själen och gjorde medvetandet klart och skapade, kärlek till det goda och blygsel öfver elakhet och lumpen hätskhet.

"När jag säger detta, så menar jag mannen. Ingen människa kunde komma i närheten af John Johnson utan att blifva bättre. Han var en man, skapad efter Guds beläte. Mödrar sågo på hans mor och bådo, att deras söner måtte blifva såsom han; och barnen och hundarne och blommorna och Guds egen jord jublade och värmdes när han var i närheten.

"Ack, han var en sådan god man!

"Jag såg honom på fältet, i tältet och i trädgårdarne, där de stora, mogna, saftiga frukterna af mänsklig rikedom hängde lågt och frestade till plockning, och jag satt i timtal hos honom på hans ämbetsrum, medan hans medvetande flög i frihet och hans långa ben lågo i kors öfver hörnet af den pulpet, där de frie männen från ett stort välde i västern lade sin hyllningsgärd. Jag har åkt i hans sällskap i en dammig, närvretande järnvägsvagn, och jag har varit tillsammans med honom, när han lyssnade till tro- och huldhetsbudskapet från hans

partis ledare hvilka kretsade omkring den krona och den tron som är drömmen för alla amerikanare med rödt blod i sina ådror; och jag har för honom upprepat speord, som fällts af hans store rival; men i alla dessa olika situationer såg jag aldrig denna barnsliga, glada blick försvinna från dessa underbart kärleksfulla ögon, och jag har aldrig hört ett enda missljud i denna stämma, full af förtroende och tillförsikt och barmhärtighet och god vilja till alla.

"John Johnson's vision var riktad utåt. Han hade ingen spegel, och om han haft en, så skulle han ha hållit den så, att den kommit att reflektera det stora och goda hos hans medmänniskor.

"Härom kvällen sutto Erman Ridgeway, hans goda hustru och jag i en omnibus i sällskap med denne store man på vår väg till kyrkan, där han skulle hålla ett föredrag. Vi hade njutit af en god middag, och han var bekvämt hopkrupen i sitt hörn, insvept i sin stora päls, och vi trodde att han önskade vara ensam för att uttänka sitt stora tal, men då vi närmade oss kyrkan, sade han:

"Jag är närvös i kväll, Lawson, emedan jag i kväll i mitt föredrag helt enkelt skall omtala den enkla historien om, huru jag benådade en gosse och skänkte honom åter till hans gamla moder och fader. Jag önskar, att Ni skall höra den, men jag vet, att jag kommer att snyfta och uppträda som en gråtmåns, och då skolen I undra, hvad invånarne i min stat tänkte på, då de valde en man som mig till guvernör".

"Åhörareskaran var stor, stor på intelligensens vägnar, stor i sin sympati för denne de sista dagarnes folklige Abe Lincoln, och Guvernör Johnson berättade sin historia, och tårarne strömmade nedför hans kinder, och hans milda röst var mildare än den brukade vara. Och vi, hans åhörare, allesammans, män, kvinnor och barn, vi gräto, böjde oss framåt och brusto ut i en sådan där ohämmad lättande gråt, och då historien afslutats, sade jag till den store, manlige guvernören öfver New Jersey, som hade suttit med böjdt hufvud, när John Johnson, människan, omtalade den enkla historien, huru Guvernör Johnson öfver den stora staten Minnesota gaf en gosse tillbaka till den gamle fadern och den gamla modern".

"Guvernör", sade jag, "jag lade märke till, att äfven Ni glömde bort, att Guvernör Johnson tillhörde fiendelägret".

"Ja, jag glömde bort allting utom berättelsen och den man som talade om den", och han försökte att torka bort det spår som historien lämnat på hans kind," och om alla demokrater voro likadana som Guvernör Johnson, så funnes ingen fiende".

"När familjen hade dragit sig tillbaka den kvällen i Ridgeway's hem, satt jag framför den öppna härden i sällskap med denne, den bäste man, som jag någonsin sett, tills den gråa daggryningen skymtade genom fönsterrutorna, och gång efter annan när jag lyssnade till hans klara analysering af tidehvarf och händelser och människor och deras

godhet, afbröt jag honom och försökte förmå honom att taga på sig mina svärtade glasögon och genom dem se på lifvet utanför, men han afvisade hvarje försök med sitt glada skratt.

"Ja, jag går med på, att det är mycket som kunde förbättras, men på hela taget, Lawson, så är världen god och människorna goda. Jag kan aldrig förmås att tro, annat än att världen och människorna alltid förbättras".

"Ack, han var en sådan god man!

"Gud var god emot John Johnson. Han begåfvade honom med alla de talanger, som skänka lycka, såväl i denna världen som i den tillkommande. Härstammande från folket, uppfostrad i världens största lyx, fattigdomen, var han, då han kom till linien, där täflingen börjar, en modärn Herkules, full af kärlek till sin moder och dyrkan af sin hustru, full af hängifvenhet och barmhärtighet och tillgift för sina fiender, och med omutlig ärlighets kraft och vördnad för Gud och naturen. Startarens klocka var för honom ett glädjande "Gå!" När han sprang, så såg han ingen gyttja, inga stenar, inga diken, endast Guds höga blå sky. Han kände endast Guds värmande solstrålar och enär han löpte för dem, och icke för sig själf, så är det icke att undra på, att hans bana var snabb och hans fötter bevingade.

"Gud var god mot Guvernör Johnson. Han tog honom såsom han tog den helgade Lincoln och alla sina utvalda, medan de ännu voro i löpningen,

medan medmänniskorna hurrade, medan deras själar voro fyllda med ärelystnadens berusning.

"Vi, som välsignats med förmånen af hans närvaro, hafva alltid den tröstcn, att han var och ännu är. Låt våra tårar strömma, men icke för honom. Låt oss gråta för henne, hvars sol har gått ned, och för nationen, som så väl behöfver sina tappra söner, och för mänskligheten, hvars förespråkare gått dit bortom. Hvad mig själf angår, så lindras min bedröfvelse genom tanken att jag kände honom, och af den tron, att hans minne skall under kommande tidsåldrar bli en drömmarnes källa för oräkneliga människor med förtviflan i själen.

"Ack, han var en sådan god man!

"Boston, Mass., Sept. 21, 1909".

GROVER CLEVELAND'S VÄRDESÄTTNING AF GUVERNÖR JOHNSON

UR ETT BREF, SKRIFVET AF GROVER CLEVELAND TILL E. PRENTISS BAILEY, REDAKTÖR FÖR THE UTICA (N. Y.) OBSERVER. DET SISTA LÅNGA BREF AF BETYDELSE, SOM CLEVELAND SKREF.

JAG kan icke frigöra mig själf från den uppfattningen att vårt parti, som motstått så många sammandrabbningar med våra motståndare, icke är dömdt vid denna tid att nedsjunka till ett tillstånd af onyttighet och varaktigt förfall. I mitt senaste bref till Eder uttryckte jag mig som så, att jag såg ett ljus skymta för demokratien. Jag kan vid detta tillfälle icke annat än känna, att ljuset är ännu klarare. Det synes mig, som om reformrörelser satts i gång, hvilka ehuru ännu icke stora till sin omfattning, lofva att omsider aflyfta den börda, som så länge tryckt ned oss.

Jag har omsider kommit till den uppfattningen, att vårt hopp hänger på nomineringen af Johnson från Minnesota. Utsikterna förefalla mig lika goda med honom som ledare, som med någon annan, och vare sig vi segra eller ej, så tror jag, att vi med en sådan ledare skola taga ett långt steg i riktning mot återvändandet till vår gamla tro och de gamla åskådningarne och de gamla organisationsplanerna, hvilka förut ledt oss till seger.

GREENHILL KYRKOGÅRDEN

TUSENTALS hyllningsgärder och minnesskrifter om Guvernör Johnson publicerades af tidningarne och månadshäftena under de veckor, som närmast följde efter hans död. Ingen var mera patetisk än den som skrifvits af "The Lookout", Keith Clark, i the St. Paul Dispatch, och vi aftrycka den här nedan:

"Greenhill kyrkogården ligger på en kulle i Minnesota-dalen högt ofvan den lilla staden St. Peter och långt bakom densamma. Den är en gammal begrafningsplats, som för mer än femtio år sedan afskildes från landet däromkring. Den var den första begrafningsplatsen för den stad, som ligger nedanför, på samma gång, som den var det första vittnet till människors afsikt att kvarstanna i detta hörn af den dåvarande öknen. Och utan död och begrafning kan det icke bli någon tanke oå kvarstannande.

Den täcker föga mera än en acre ocn utgor endast en liten remsa, som afstyckats från de kringliggande hvetefälten, ty männen ute i vildmarken egnade liten tanke på döden och voro belåtna, om döden öfverraskade dem, att ligga nära intill hvar-

andra, så att ödemarken ej skulle vara alldeles intill dem, när de lefvande dragit sig tillbaka till sina hemvist därnedanför i dalen.

Man kan gå omkring hela denna Greenhill kyrkogård på några minuter och se alla grafstenarne, där de stå, allesammans enkla, icke en enda af dem anspråksfull — knappast en enda förnämare än de andra. Där stå de smala grafstenarne af grof marmor, med enkla inskriptioner från femtio år tillbaka, de smäckra stenblocken från en modärnare tid, och de fyrkantiga stenarne af ändå senare datum. Men icke en enda antyder en ställning i lifvet, som skiljer sig från kamraternas, lika litet som i döden. Döden är den slutliga demokratien. Och jag är oviss om, huruvida den icke är den enda demokratien, den enda möjliga demokratien.

En sann demokrat, en folkets man, gjorde ett klokt val, då han bestämde, att han skulle begrafvas å denna fridfulla och anspråkslösa plats. Jag har sett andra kyrkogårdar, som äro vackrare; till exempel den, som ligger nära Rom, och om hvilken Shelley sade efter Keat's död, att "man kunde nästan bli förälskad i döden vid blotta tanken att begrafvas å en så angenäm plats". Men när det kommer omkring, så utgör skönheten en aristokrati. Och Greenhill kyrkogården är endast fridfull och anspråkslös.

Den måste dock vara en utmärkt vacker plats, då samma måne, som skiner på den plats, där Caesars hjärta blef till stoft, lyser öfver denna blyg-

samma graf i Västern, där en statsman med större makt än Caesar — ty den har varit en makt genom kärlek — sofver sin sista sömn. Vinden skakar sakta furornas grenar, så som den hviskar i idegranarne å den engelska kyrkogård, där elegier skrefvos, och jag anser, att denna Greenhill-kyrkogården besitter mera elegisk stämning, genom en stor folkmängds stumma sorg, än någonsin Gray's Stoke Pogis.

Jag har aldrig sett mer än en kyrkogård i månsken, den plats, där Disraeli, den store premierministern, en jude, ligger begrafven. Och likafullt kan jag icke tro, att hans graf, vid Hughenden, kan göra ett mera gripande intryck än denna, som gömmer det förgängliga hos en, som också var en främling, men dock var lif af vårt lif.

Likväl var det på Gray's kyrkogård som skalden tänkte:

"Vällingklockans sorgsna ringning täljer dagens slut,
Boskapshjorden trögt och makligt följer skällkons spår.
Dagakarlen, tyngd af mödan, drager emot hemmets knut.
Och sin svarta slöja natten öfver nejden slår".

Om det icke varit för den stora folkmängden, de hundratals människor, som trängdes på Greenhill kyrkogården, skulle platsen hafva haft en fullkomlig elegisk stämning, ehuru den långt ifrån förde tanken på skaldens "yngling, för ryktbarheten okänd".

Ty när begrafningsprocessionen långsamt drog

uppför kullen, sedan den döde i många timmar legat på parad i hemkyrkan, och medan alla klockorna ringde i hvarenda kyrka i staden — och medan kanonernas sista guvernörssalut allvarligt ekade genom dalen, föll skymningen öfver den stora staten Minnesota, öfver denna vackra dal och öfver denna gröna kulle. Solen höll på att sjunka nedom horisonten, och granträdens långa mörka skuggor kastades öfver de bleka solstrålarne, som smekte det gröna gräset, utefter gångarne mellan dessa dödens boningar. Långt nere i dalen, där floden flyter, utbredde sig mörkret, och mörkröda skuggor bortskymde kullarne i fjärran.

Det var ett ögonblick, då man kunde bli förälskad i döden — döden, som här blef så lik sin broder sömnen, fridfull och anspråkslös. Ute i världens feberheta rastlöshet måste hädanefter detta ögonblick för alltid leka i tankarne hos enhvar, som upplefde det.

> "Jag är uppståndelsen och lifvet —
> Af jord är du kommen, jord skall du åter varda—".

Milisen affyrade en sista salfva, och trumpetaren blåste tapto. "Allt är förbi. Slumra i frid!" Och natten hade fallit.

Jag kommer ihåg en annan kyrkogård, i Latinkvarteret i Paris, på Montparnasse. Jag tänker på Guy de Maupassant's graf. På en stenplatta ligger en bok af järn; den är uppslagen, och på den

ena sidan är inristad hans födelsedatum, och på den andra hans dödsdatum. Dessa äro de enda man ser. Rästen är af järn och slutet; alltsammans som var före, och allt som kommer efter.

Detta är icke lifvet. Det är blott att ha lefvat.

Lärdomen från Greenhill är icke densamma som från Montparnasse. Boken kanske icke ligger öppen, med undantag af mellan 1861 och 1909. Men lifvet tager vara på det enkla och sanna hos de människor, som utfört stora bedrifter, och minnet skall lefva under kommande århundraden.

Och i natt och många andra nätter håller månen vakt öfver Greenhill-kyrkogårdens graf, som alltför snart, ty sådant är lifvets och dödens nödvändighet, skall blifva öfvergifven. Emedan hans lif är en symbol af det lif, som vi alla skulle önska lefva, med en enkel begynnelse, och fylldt af utmärkta handlingar och tjänster för mänskligheten, kan likväl grafven på denna gröna kulle ej bortglömmas, aldrig bli långt fjärran. Den allvarliga och anspråkslösa Greenhill-kyrkogården, ehuru den minsta af dem, som man allestädes i landet kan se från tåget, som löper förbi, blir en stor och minnesvärd plats. Den kommer aldrig att besökas genom en händelse, ty den ligger afsides från allfarvägen för den resande allmänheten, till och med den lilla stadens. Den är en skyddad plats, väl egnad att hysa en symbol af hvad Minnesota har betydt och kan betyda.

THE DEEP, SAD EYES

ON CONTEMPLATING A PORTRAIT OF JOHN ALBERT JOHNSON

By John Talman

Fixed dreamily perchance on shadowland,
  Whence mystic visions rise,
And fragrant air by elfin pinions fanned —
  The deep, sad eyes.

Depths fathomless as oceans in them lie,
  And light and somber moods,
Tenderness patient, and devotion high
  As motherhood's.

O, deep, sad eyes! Returnlessly withdrawn
  From life tide's ebb and flow
To where old suns go down or new ones dawn,
  What see they now?

Note they fulfillment of dear longings such
  As the believer bless,
Or are they veiled forever at the touch
  Of nothingness?

Being admired, beloved and revered!
How can we give thee up!
Fate cruel in whose hand for us appeared
This bitter cup!

Till Time shall compass destiny no more,
The winds of heaven free,
The vibrant ocean and the curving shore
Skall speak of thee.

The dews, the rains, the wintry blast, the snows,
The bird, the toiling bee,
The master oak, the willow and the rose
Shall speak of thee.

Children's rejoicing, man's endeavor high
And woman's constancy,
The field and forest, mountain-top and sky
Shall speak of thee.

Till the unwearied Reaper shall unwind
The last of human ties,
On us, through joy and pain, shall rest the kind
And deep, sad eyes.

Empires may vanish, bitterly be paid
The cost of sacrifice,
Or great our gains; but ne'er for us can fade
The deep, sad eyes!

ETT UPPSKATTANDE.

AF GUVERNÖR JOHNSON'S EFTERTRÄDARE

GUVERNÖR EBERHART ÖFVER MINNESOTA

Guvernör Johnson's tidiga lif, hans strider i motgången, hans triumf öfver alla hinder, och hans ernående af en plats som är unik i den amerikanska politiken, bilda en berättelse som skall bli en inspiration för de unga männen och kvinnorna i vår stat och vårt land. Minnesota skänkte med Guvernör Johnson till nationens invånare en karaktär, älskvärd men ändå kraftig, mild och ändå fast, eftergifven men ändå sann. Hans ideal voro de, som skola elda hvarje sann amerikansk medborgare och skänka honom ett närmare förstående af de fördelar som i denna amerikanska republik erbjudas för den, hvars synfält är högt och omfattande.

